Vladimir Megre

Anastasia

Vladimir Megre

ANASTASIA

Eu exist pentru aceia
pentru care eu exist

cartea întâi

din seria

EDITURA DIANUSA

Târgu Neamț

Cuvânt înainte

Dragi cititori,

Voi încerca, în câteva rânduri, să vorbesc despre unele aspecte ale apariției acestor publicații în limba română. Este o datorie de-a mea mai veche față de cititorii prezenți şi viitori, aşa că înarmați-vă cu puțină răbdare şi urmăriți-mă.

În primul rând îmi cer iertare, dragi cititori, pentru îndrăzneala de a deschide această carte prin cuvintele mele. Sunt traducătorul primelor cinci volume ale seriei lui V. N. Megre, Cristian Călugăru.

Această minunată aventură începe în primăvara anului 2004, atunci când am intrat în contact pentru întâia oară cu cărțile. Pare a fi o coincidență: exact la zece ani după ce Megre merge în taigaua siberiană, în locurile în care trăieşte eroina Anastasia. Această coincidență a dat naştere altora, care s-au manifestat treptat în timp, de la citirea cărții până în ziua de astăzi. Vreau să fiu concis pentru a nu îngreuna lectura ulterioară a cărții, aşa că trec direct la subiect.

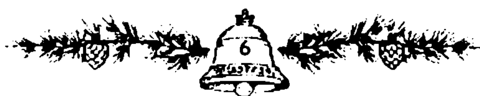

O cunoştinţă de-a mea, o persoană deosebită din Moldova de peste Prut, într-una din însoritele zile ale lui mărţişor, mă îndeamnă, cu foarte mult entuziasm, să citesc cartea „Anastasia" - carte care, spunea ea, vorbea despre o extraordinară femeie din taigaua siberiană. În primul moment am refuzat. Eram prins cu altele... ca noi toţi, încercam să-mi fac o situaţie în lumea materială contemporană. Mintea îmi era frământată de cu totul alte treburi, încât i-am răspuns sec că „numai de citit nu-mi arde" şi că „nu este timp pentru astfel de fleacuri".

În cele din urmă am acceptat să iau cartea, promiţând că „dacă o să am vreme, o să-i arunc o privire". Persoana care mi-a înmânat cărticica, este o veche cunoştinţă, prin urmare ne cunoaştem destul de bine şi ştiam că şi ea, ca şi mine, era bine antrenată în viaţa modernă, iar faptul că s-a înfăţişat cu o astfel de propunere şi a mai şi insistat, m-a intrigat peste măsură. M-a făcut să gândesc că este vorba despre ceva cu adevărat interesant. Dar cheful de citit nu m-a dat afară din casă şi au mai trecut zile bune până să mă-ncumet să deschid cărţulia.

La servici mergeam zilnic cu trenul. Mai bine de douăzeci de minute le petreceam călătorind, aşa că, într-una din zilele acelei primăveri, am luat cu mine cartea „Anastasia". Am făcut-o mai mult cu intenţia de a-mi umple altfel timpul pe tren. Şi am citit.

Din momentul în care am citit primul capitol şi până am terminat ultima pagină au trecut circa două ore. Eram uluit. Nu ţineam minte să fi citit până atunci cu atâta însetare vreo altă carte. Uluit e puţin spus! A fost ca o descărcare electrică care mi-a străbătut întreaga fiinţă. Împrejurul meu se transforma totul, vechile standarde şi conceptele se pierdeau în ceaţă. Apăreau unele noi, cele

vechi se profilau tot mai estompat pe fundalul existenței terestre. Întrebările, bănuielile şi curiozitatea mă învăluiau amețitor. Efectele nu au fost declanşate de povestirea în sine, după cum ştiți cu toții (cei care ați citit deja), ci de modul în care cuvintele Anastasiei au penetrat în adâncul sufletului. Fraza care-mi venea repetat în minte era: „are dreptate, doar aşa a fost şi doar aşa poate să fie". Şi nu mă învăța ceva nou - nimic din ce spunea ea nu-mi era nou. Însă modul în care „amintea" era... puțin spus, inedit. În doar două ore, lumea mea era zguduită din temelii, puternice senzații mă învăluiau, noi culori colorau totul, iar mintea era ca şi cum o luase la galop.

Şi o dorință puternică se năştea în mine: să împărtăşesc ceea ce înțelesesem cu alții.

Astfel am început să traduc prima carte, de emoții cuprins şi de arzătoarea dorință de a da spre citire altora, cele traduse de mine. Am tradus fără să ştiu şi fără să mă interesez măcar dacă aceste cărți erau deja publicate în limba română. Îmi doream ca măcar unui alt om să-i dau să citească şi să aud ce gândeşte. Desigur, nu era doar curiozitate, ci şi o speranță că şi alții pot înțelege ceea ce tocmai înțelesesem eu. Limba rusă o stăpâneam bine, dar erau ani de când nu o vorbeam şi un pic era ruginită. Mi-a venit greu şi poate că dacă aş fi tradus altceva, aş fi renunțat după primele pagini. Însă, „Anastasia" era ceva cu totul special, aşa că am dat înainte, fără să-mi fac multe complexe de calitatea traducerii. Era, doară, pentru prieteni şi nu pentru un public exigent. Am preferat, deseori, să mă exprim direct şi grosolan decât să ştirbesc mesajul.

Noi suntem învățați să ne comportăm estetic în cele mai multe din cazuri, ignorând prin asta naturalețea şi autenticitatea care-l caracterizează pe om. De data asta,

însă, mă adresam, prin traducere, prietenilor, deci oamenilor autentici.

Aşa s-a făcut că am terminat de tradus, am corectat şi recorectat, dar de citit traducerea mea, nu a citit-o nimeni. Nu mă-ncumetam să o dau nimănui, un pic pentru că mi-era teamă de ce-or să spună alții şi un pic pentru că încă ceva mă ținea pe loc. Şi tocmai acel ceva – necunoscut - m-a purtat nu la mult timp, să cunosc unii oameni care au contribuit direct sau indirect la publicarea cărțuliei „Anastasia" în limba română. Atunci totul mi s-a părut întâmplător, acum cunosc cu certitudine tot ce s-a întâmplat şi cum s-a întâmplat, ştiu ce sau cine a condus evenimentele pe acest făgaş. Şi cartea a văzut lumina tiparului, a întâlnit cititori, a pătruns la inimi, a uimit şi şi-a croit într-un fel singură calea. Fericirea este un sentiment care poate exprima doar o infimă parte a trăirii care m-a învăluit la vederea acestor evenimente.

....

Abia mai târziu am înțeles că eu, ca traducător, nu m-am prezentat decent în fața miilor de cititori. Am realizat că nu am fost la înălțime. Poate m-am pripit sau poate aşa trebuia să decurgă totul. Asta eu nu ştiu, ceea ce ştiu, însă, este faptul că eram dator față de oameni, față de Megre, de Anastasia şi de mine însumi să îndrept greşeala.

Mă înclin în fața voastră şi vă cer iertare pentru lipsa de profesionalitate de care am dat dovadă prin publicarea primului volum în forma pe care mulți dintre voi o ştiu. Trebuia mai multă acuratețe, mai mult finisaj şi mai multă coerență. Vă mulțumesc tuturor celor care, prin răbdare, iubire şi înțelegere, ați citit şi ați răspândit minunatul mesaj al cărților ignorând cu discreție lipsa mea de profesionalitate.

Ca răscumpărare şi ca semn de iubire faţă de voi toţi cei care aţi citit şi care veţi citi, am găsit de cuviinţă să reeditez prima carte „Anastasia", corectând greşelile făcute în prima ediţie şi aprofundând cu mai multă atenţie unele aspecte care au fost omise.

Mulţumiri lui Emil, Angelei, Adinei, Vandei, Anei, lui Doru, d-nei Melfior Ra şi tuturor celor care, cu nemărginită iubire şi dăruire, s-au implicat în acest măreţ proiect! Le mulţumesc celor care au citit, au înţeles şi făcut posibilă publicarea volumelor succesive!

Cu dragoste, Cristian Călugăru.

Simplitate

Simplitate, Bun de Aur, Simplitate, unde eşti?
Te ascunzi în străşnicie, tu dispari şi din poveşti.
În vacarm, moderna cale, cu-ndârjire eu te caut,
Printre ziare, date, poze, tu exişti şi eu te-aud.

Doar că eşti un pic ascunsă, Scumpă Doamnă Simplitate,
Obscurată de reclame şi moderne postulate,
Însă Vremea Curăţirii e aici, a şi venit,
De macabre postulate Omul este dezrobit,
Noua-veche viziune se pogoară pe Pământ,
Este Vremea Cincizecimii, Simplitate, tu Duh Sfânt!

Poezie scrisă de Emil Cocian

Cedrul Sunător

În primăvara anului 1994 am închiriat trei nave fluviale cu care am efectuat o expediție de patru luni de-a lungul fluviului Ob', de la Novosibirsk până la Salehard şi înapoi. Scopul acestei expediții era de a instaura raporturi economice cu regiunile din Nordul Extrem.

Expediția se numea « Caravana Negustorilor ». Cea mai mare, nava de pasageri « Patrice Lumumba », (compania de transporturi fluviale a Siberiei Occidentale îşi boteza navele cu nume interesante ca « Maria Ulianova », « Patrice Lumumba », « Mikhail Kalinin », ca şi cum alte personaje mai relevante pentru Siberia nu s-ar fi găsit), a fost destinată cartierului-general al caravanei, expoziției de mărfuri produse de afacerıştii Siberiei şi magazinului.

Caravana ar fi trebuit să înainteze spre nord pe o distanță de trei mii cincisute de kilometri, atingând astfel, atât centrele populate majore ca Tomsk, Nijni'vartovsk, Surgut, Hanti'-Mansi'sk, Salehard, cât şi altele mai mici,

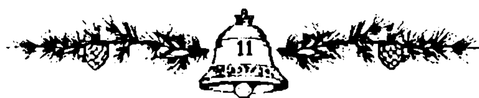

unde se putea ajunge cu mărfurile doar în scurta perioadă în care fluviul era navigabil.

Ziua, vasele caravanei ancorau în apropierea localităților. Noi târguiam şi duceam tratative destinate a instaura în zonă legături economice permanente. De obicei ne deplasam noaptea. Când condițiile meteo împiedicau înaintarea pe fluviu, nava principală ancora în apropierea unuia dintre centrele locuite şi acolo organizam o seară de divertisment pentru tineretul din zonă. În aceste locuri, în ultimul timp, astfel de evenimente erau o raritate, întrucât cluburile şi casele de cultură deveniseră impracticabile şi inutile. Inițiativele culturale lipseau cu desăvârşire.

Uneori, pe traseul nostru, zile întregi nu se întrezărea nici măcar un sătuc, fie acesta cât de mic. Cât cuprindeai cu privirea, doar taiga de o parte şi de alta a apei. În acele zone, fluviul reprezenta singura arteră de circulație pe zeci de kilometri. Pe atunci încă nu ştiam că la unul din aceşti kilometri mă aştepta o întâlnire care avea să-mi schimbe viața întreagă.

Într-una din zile, în timp ce ne întorceam deja spre Novosibirsk, tocmai mă pregăteam să ancorez nava principală în apropierea unui sătuc în care se zăreau doar câteva mici căsuțe de lemn, la câteva zeci de kilometri de cel mai apropiat oraş mai semnificativ, când am hotărât să rămânem doar pentru trei ore, timp în care echipajul avea să coboare la mal unde, în acelaşi timp, localnicilor avea să le fie permis să cumpere de la negustorii noştri mărfuri şi alimente. Am profitat de ocazie şi am cumpărat de la localnici ierburi sălbatice de taiga şi peşte la prețuri de chilipir. În acest timp, văzând că sunt şeful expediției, s-au apropiat de mine doi bătrânei care mi-au făcut o propunere, în opinia mea, din cale-afară de bizară. Unul dintre ei era mai bătrân. Mi-a

vorbit cel mai tânăr, în tot acest timp, celălalt, cu barba lungă, a rămas tăcut. Bătrânul a încercat să mă convingă să-i încredinţez cincizeci de oameni din echipaj (şaizeci şi cinci eram cu toţii), pe care să-i conducă personal în inima pădurii, la douăzeci şi cinci de kilometri de navă. Acolo aveau să taie un „cedru sunător". Un cedru care, după spusele lui, atingea patruzeci de metri înălţime. Bătrânelul sugera ca acest copac să fie tăiat în bucăţi care să poată fi transportate cu braţele până pe vas. A spus că, musai, trebuia cărat totul. Fiecare bucată, zicea el, să fie tăiată în bucăţi mai mărunte, fiecare membru al echipajului să-şi ia câte una, iar restul să fie împărţite persoanelor apropiate, rudelor acestora şi tuturor celor care şi le-ar fi dorit. Moşul mai spunea că acest cedru era neobişnuit şi că trebuia purtată o bucăţică de lemn din acest copac agăţată la gât cu un şnur. Acela care avea să şi-o agaţe la gât, trebuia să stea desculţ în iarbă şi cu palma stângă să-şi apese bucăţica de lemn de cedru pe pieptul gol. După un minut avea să simtă o căldură plăcută, emanată de cedru, după care tot corpul îi va fi străbătut de o discretă vibraţie. Din când în când, de se face simţită nevoia, trebuie lustruită bucăţica de cedru cu vârfurile degetelor pe latura externă, sprijinind-o cu degetul mare pe partea dinspre piept. Cu multă convingere, moşul a afirmat că cel care era în posesia micuţei bucăţi de cedru, doar după trei luni avea să simtă o considerabilă îmbunătăţire a stării generale a sănătăţii şi se va lecui de multe boli.

— Până şi de SIDA ? - l-am întrebat eu, povestindu-i pe scurt ceea ce citisem în presă despre această boală.

El a răspuns cu convingere:

— De orice boală.

Însă, după el, acesta era doar un exemplu nesemnificativ. Mai important era că cel care era în posesia

acestei bucățele de cedru, devenea mai bun, mai norocos și mai talentat.

Știam câte ceva despre calitățile cedrului nostru siberian, dar că putea avea influență asupra sentimentelor și capacităților umane... atunci mi s-a păru de-a dreptul incredibil și am gândit: « Poate că bătrânii așteaptă bani pentru acest cedru neobișnuit, cum îl numesc ei », așa că am hotărât să le explic că în lumea largă, femeile, ca să fie plăcute, se împodobesc cu bijuterii din aur și argint și că pe o bucată de lemn oarecare nu ar fi cheltuit nicio lețcaie, ca urmare nici eu nu aveam intenție să scot niciun ban din buzunar.

— Le poartă pentru că nu știu - a continuat bătrânelul. Aurul este sărăcăcios în comparație cu o bucată din acest cedru și oricum, bani nu ne trebuie nouă, da' vă putem da chiar și bureți uscați și tot nu vrem nimic în schimb...

Nu am stat să-l contrazic din respect pentru vârsta-i venerabilă, dar i-am spus:

— Bine, poate că cineva o să și poarte o bucată de cedru de-al vostru... Cred că ar purta-o doar dacă un mare meșter sculptor s-ar apuca să ciopleasca din lemnul de cedru ceva neasemuit de frumos...

La acestea, bătrânul a răspuns:

— Se poate ciopli, dar este mai bine să fie lustruită. Cu mult mai bine este ca omul însuși s-o șlefuiască cu propriile degete, când sufletul i-o va cere. Atuncea, cedrul va fi frumos și pe dinăuntru.

Imediat după ce-a rostit aceste cuvinte și-a descheiat haina ponosită și cămașa, dezgolindu-și pieptul, lăsând să se vadă ceea ce-i atârna la gât. Am văzut un micuț disc din lemn, ușor ovalizat și bombat, colorat într-o paletă completă de roșu: roz, roș, violet etc. Toate aceste culori

formau un desen ciudat, fibrele lemnului aducând cu nişte mici torente.

Eu sunt profan în ale artei, cu toate că am avut dese ocazii să vizitez diferite expoziţii. Marile opere, recunoscute în întreaga lume, nu mi-au suscitat niciodată emoţii deosebite, dar ceea ce mi se înfăţişa acum dinaintea ochilor, a trezit în mine senzaţii mai puternice decât acelea avute vizitând « Galeria Tretiakov ». Şi l-am întrebat pe bătrânul din faţa mea:

— De câţi ani vă lustruiţi bucăţica de cedru?

— De nouăzeci şi trei, - mi-a răspuns el.

— Da', câţi ani aveţi?

— O sută nouăsprezece.

Nu l-am crezut pentru că părea de şaptezeci şi cinci.

Neînţelegându-mi îndoielile sau, poate, nedându-le importanţă, moşul puţin agitat, se căzni să mă convingă că acea bucată de cedru purtată şi de alţii, dar lustruită doar de un singur om, ar fi devenit mai frumoasă doar după trei ani... Din ce în ce mai frumoasă, mai ales purtată de o femeie. Corpul ei ar fi emanat arome neasemuite, incomparabile cu vreun parfum artificial vreodată inventat de om.

De la moş, într-adevăr, se simţea un miros foarte plăcut. Eu l-am simţit cu toate că sunt fumător şi, ca la toţi fumătorii, mirosul îmi era deja afectat.

Şi încă o ciudăţenie: am remarcat în vorbirea acestuia intonaţii, expresii şi idei deloc specifice locuitorilor îndepărtatului Nord. Câteva din ele îmi revin atât de clar în memorie, încât mi-amintesc până şi tonul cu care au fost pronunţate:

— Dumnezeu a creat cedrul pentru a aduna în el energia Cosmosului... Omul, care este sub efectul iubirii, emite o radiaţie luminoasă. Într-o fracţiune de secundă,

radiația reflectată de planetele care stau deasupra oamenilor, se întoarce pe Pământ şi dăruieşte viață tuturor viețuitoarelor.

Soarele este una dintre planetele care reflectă doar o parte din spectrul acestei emanații...

De la om se răspândeşte în Cosmos doar o radiație luminoasă, iar din Cosmos se întoarce pe Pământ doar o radiație binefăcătoare. Omul care este stăpânit de sentimente rele emană o radiație întunecată. Această radiație nu se poate înălța spre cer, ca urmare se revarsă în adâncul Pământului. Reflectată de subsol se întoarce la suprafață sub formă de erupții vulcanice, cutremure şi războaie.

Nivelul cel mai înalt atins de reflecția acestei raze întunecate are efect asupra razei omului, amplificându-i nemijlocit propriile sentimentele malefice...

Cedrul trăieşte cinci sute cincizeci de ani. Cu milioanele sale de frunze aciculare, zi şi noapte capturează şi înmagazinează în el energia luminoasă, întregul spectru. De-a lungul întregii vieți a cedrului, pe deasupra lui se perindă toate corpurile care reflectă energia luminoasă.

Până şi cea mai mică bucățică de lemn de cedru înmagazinează în ea mai multă energie benefică omului decât toate instalațiile artificiale de pe Pământ puse la un loc.

Cedrul absoarbe energia proiectată prin Cosmos de om, o conservă şi, la nevoie, o restituie. O dăruieşte când lipseşte în Univers, prin urmare în om şi în tot ceea ce trăieşte şi creşte pe Pământ. Se întâlnesc, însă foarte rar, şi cedri care adună, dar nu restituie energia acumulată.

După cincisute de ani de viață încep a suna. Grăiesc prin sunetul lor imperceptibil, dau un semn, până când oamenii îi descoperă şi-i taie pentru a folosi energia

acumulată în ei de pe Pământ. Asta cere cedrul cu sunetul său delicat... Continuă s-o ceară timp de trei ani... Dacă nu vine în contact cu nicio ființă umană, după aceşti trei ani, privat de posibilitatea de a întoarce ce a adunat prin Cosmos, pierde capacitatea de a da direct oamenilor această energie. În acel moment începe să ardă energia dinăuntru său. Acest dureros proces de combustie şi agonie se prelungeşte de-a lungul a douăzeci şi şapte de ani...

Nu demult am descoperit acest cedru. Am dedus că sună de doi ani. Emite un sunet slab. Foarte slab. Poate că încearcă să-şi prelungească pe cât îi stă în putință cererea, dar îi mai rămâne doar un an. Neapărat trebuie tăiat şi împărțit oamenilor.

Bătrânelul mi-a vorbit astfel mult timp, iar eu, cine ştie cum, am rămas acolo să-l ascult. Vocea acelui ciudat om al Siberiei răsuna cu o atât de liniştitoare convingere, cu atâta emoție... Iar când se agita, îşi lustruia grăbit bucățica de cedru ca şi cum ar fi cântat cu măiestrie la un instrument muzical.

***

Pe malul apei adia un vântişor rece de toamnă şi, din când în când, răvăşea părul sur de pe capetele descoperite ale bătrâneilor, însă cămaşa şi haina interlocutorului meu rămaseră descheiate. Continua să-şi lustruiască cu vârfurile degetelor bucățica-i de cedru atârnată pe pieptul gol, în bătaia vântului, căznindu-se să-mi dezvăluie imensa importanță a acestor lucruri...

De pe vas a coborât Lidia Petrovna, una din colaboratoarele mele. M-a anunțat că pe vapor erau cu toții pregătiți de plecare şi mă aşteptau doar pe mine, să-mi

închei discuția. Grabnic, mi-am luat rămas bun de la bătrâni și am sărit pe pasarela vaporului. Nu puteam să dau curs cererii celor doi din două motive. Unu: să rețin nava la mal pentru alte trei zile însemna să provoc enorme pierderi expediției. Doi: tot ce mi-a povestit bătrânul, atunci, am pus pe seama excesivei sale superstiții.

A doua zi, în timpul unei reuniuni de lucru, am remarcat o bucățică de cedru atârnând la gâtul Lidiei. Mai târziu mi-a povestit că, în timp ce eu urcam pe vas, ea s-a reținut puțin la mal. A spus că bătrânelul cu care tocmai vorbisem eu, în momentul în care m-am îndepărtat, ne-a aruncat o privire buimăcită, mai întâi mie, apoi tovarășului său și a spus:

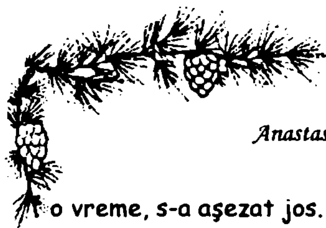
— Cum așa? Cum de n-au înțeles? Nu sunt în stare să mă exprim pe limba lor... Nu am reușit să-i conving! Nu am putut... Nu am reușit! De ce? Tată, spune-mi!

Celălalt și-a pus mâna pe umărul fiului și i-a vorbit:

— Nu ai fost convingător, fiule. Nu te-au înțeles.

— Urcând pe punte - a continuat Lidia Petrovna, moșul care ți-a vorbit, dintr-o singură mișcare a făcut un salt, m-a apucat de-o mână și m-a tras spre el în iarbă. Din buzunar a scos cu agilitate o bucățică de lemn agățată pe un șnur și mi-a legat-o la gât, apăsându-mi-o pe piept cu palma-i lipită de mâna mea. Am simțit o discretă furnicătură care-mi străbătu tot corpul... Toate astea s-au derulat atât de repede, încât nu am avut timp nici să reacționez și nici să vorbesc. În timp ce urcam la bord, bătrânul a strigat din urma mea: « Drum buuun! Să fiți fericiți! Vă rog să vă întoarceți la anu'! Să vă meargă toate bine, oameni! O să vă așteptăm! Drum buuun! »

Nava a pornit din loc... Eu priveam la bătrânelul care continua să-și agite brațele în semn de rămas bun și care, la

o vreme, s-a aşezat jos. Priveam prin binoclu: bătrânelul care a vorbit cu tine şi care, apoi, mi-a dat această bucăţică de cedru, s-a aşezat pe iarbă... Umerii îi tresăltau. Celălalt, mai bătrân, cu barba lungă, aplecat asupra lui, îl mângâia pe creştet...

***

Prins de activităţile comerciale, de calculele contabile şi de banchetele de încheiere de navigaţie, am uitat de cei doi ciudaţi bătrâni siberieni.

În timp ce duceam vasul înapoi în Novosibirsk, am simţit nişte dureri acute. Diagnosticele puse au fost ulcer duodenal şi osteocondroză spinală toracală.

În liniştea comodului salon de spital eram izolat de tumultul rutinei cotidiene. Salonul de lux, pentru o singură persoană, mi-a oferit posibilitatea să analizez cu calm rezultatele expediţiei de patru luni şi să pun la cale un plan de afaceri pentru viitor. Dar memoria parcă îndepărta totul şi într-un mod ciudat mi-i tot împingea în faţă pe cei doi vârstnici siberieni cu povestirile lor.

La cerere mea, în spital mi-a fost procurată toată literatura posibilă despre cedru. Confruntând ceea ce citeam cu ceea ce auzisem, am rămas tot mai uimit şi am început să cred în spusele bătrânilor. Să fi existat, oare, doar câte ceva adevăr în vorbele lor, sau să fie chiar totul adevărat?!

În cărţile de medicină populară se vorbeşte despre proprietăţile curative ale cedrului. Toate părţile acestuia au astfel de puteri curative, de la rădăcină până la frunze. Lemnul de cedru siberian are un aspect deosebit de frumos, iar meşterii sculptori în lemn îl întrebuinţează la operele lor cu rezultate deosebite. Din acest lemn se fabrică mobilier şi

cutii de rezonanță pentru instrumentele muzicale. Frunzele aciculare conțin o cantitate ridicată de fitoncide care le conferă proprietăți dezinfectante ale aerului. Lemnul de cedru emană un miros deosebit de plăcut şi-n acelaşi timp balsamic. O mică bucățică de cedru ținută în casă alungă moliile.

În literatura ştiințifico-populară se mai aminteşte că indicatorii calitativi ai cedrului crescut în regiunile nordice sunt cu mult superiori celor ai cedrului crescut în zonele meridionale.

Deja în 1792, academicianul P. S. Pallas scria că semințele de cedru consumate stimulează potența masculină, redându-i vigoarea şi măresc rezistența organismului, ajutând-l în combaterea multor boli.

Se vorbeşte, de asemenea, şi despre o serie de evenimente istorice legate în mod direct de cedru. Iată câteva dintre ele:

« Țăranul semianalfabet Grigori' Rasputin, originar din vasta Siberie, zonă unde creşte cedrul sunător, în 1907, la vârsta de cincizeci de ani, ajuns în capitală, reuşeşte cu forțe proprii să cunoască familia imperială pentru care devine de-al casei şi unde seduce un număr impresionant de femei de rang înalt. Când îl ucid pe Rasputin, făptaşii rămân impresionați deoarece, chiar ciuruit de gloanțe, acesta continua să trăiască. Cu siguranță, motivul stătea în faptul că Grişa crescuse în pădurea de cedri şi se hrănise cu fructele lor. »

Iată cum descriu jurnaliştii epocii misterul acestei rezistențe:

« La vârsta de cincizeci de ani, el putea începe o orgie la miezul zilei, continuând cu desfrâul până la patru dimineața; de la mâncare şi băutură pe săturate purcedea

întins în biserică la răsăritul soarelui, unde rămânea în rugăciune până pe la opt. De acolo, Grişa mergea acasă şi, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, îşi bea ceaiul şi primea oaspeţi cu care se întreţinea până la două după-masa. Aduna, apoi, damele din companie şi în sanie mergeau cu toţii la ban'ia (baie publică), urmând să se oprească la o crâşmă de ţară unde repetau noaptea trecută. Niciun alt om normal nu ar fi putut ţine acest ritm. »

Actualul pluricampion olimpic mondial, nebiruit încă, luptătorul Aleksandr' Karelin, provine din locurile unde creşte cedrul siberian. Şi acest voinic se hrăneşte cu sâmburii din conurile de cedru. Să fie, oare, o simplă coincidenţă..?

Eu încerc să evidenţiez doar acele fapte pe care le puteţi verifica în literatura ştiinţifico-populară sau care pot fi mărturisite de oameni reali.

Unul dintre aceştia este Lidia Petrovna care a primit de la vârstnicii din taiga o bucăţică de lemn de cedru. Lidia este o femeie de treizeci şi şase de ani, măritată, mamă a doi copii. Angajaţii de la firma unde lucrează, care sunt în contact permanent cu ea, au observat că s-a schimbat mult în ultimul timp; este mai bună, mai surâzătoare. Soţul Lidiei Petrovna, pe care eu îl cunosc personal, mi-a povestit că în familia lor acum s-a stabilit o mai bună înţelegere şi subliniază că soţia lui, într-un oarecare fel, a întinerit şi că a făcut ca în el să crească în mod rapid afecţiunea, respectul... şi chiar dragostea.

Dar aceste numeroase fapte pălesc în faţa unei mărturii importante, pe care voi înşivă o puteţi verifica şi care a şters din mintea mea orice bănuială - Biblia! Se narează în Palie, în a treia carte a lui Moise (Leviticul 14.4), că Dumnezeu povăţuieşte oamenii cum să se lecuiască şi cum

să dezinfecteze casele cu ajutorul... CEDRULUI !!!

Când am pus cap la cap toate informațiile culese din fapte istorice şi din mărturii, mi s-a conturat în fața ochilor un tablou care făcea ca toate marile misterele care frământă mințile umane să devină mici şi să se piardă în spatele lui. Marile enigme deveneau dintr-odată neînsemnate în fața marelui arcan al cedrului.

Acum, eu nu mai puteam nega existența lui. Toată literatura de specialitate şi multe alte descoperiri mi-au întărit convingerile...

Cedrul este evocat în Biblie de patruzeci şi două de ori. Mai precis în Vechiul Testament. Moise, legendarul personaj al Vechiului Testament, arătând omenirii lespezile cu cele 10 porunci, ştia cu siguranță mult mai multe decât este scris în Biblie despre cedru.

Ştim că în natură există numeroase plante menite să vindece infirmitățile oamenilor. Proprietățile curative ale cedrului sunt descrise în textele tratatelor ştiințifice, de oamenii de ştiință de renume ca P. S. Pallas, ceea ce întăreşte cele scrise în Biblie.

Şi acum, atenție!

Vechiul Testament aduce ca exemplu doar cedrul, despre ceilalți copaci nu aminteşte! Nu spune, oare, Vechiul Testament că cedrul este cel mai eficace mijloc de cură cunoscut în natură? Dar cum se foloseşte? Şi de ce acei vârstnici siberieni dintre toți cedrii, au ales doar cedrul sunător?

Dar asta nu-i tot! Mult mai misterios este subiectul ce urmează despre care vorbeşte Vechiul Testament:

Regele Solomon a construit un templu din cedru. Pentru a-şi procura cedrul din Liban, Solomon i-a dat în schimb unui alt rege - Keron - douăzeci de oraşe din regatul

său. Incredibil! Douăzeci de oraşe în schimbul materialelor de construcție! Ce-i drept, i-a mai fost oferit şi un serviciu. La cererea împăratului Solomon, i-au fost puşi la dispoziție oameni « ...pricepuți să taie copacii ».

Ce oameni erau aceştia? Ce ştiau ei?

Am auzit că şi în zilele noastre se mai găsesc, undeva prin adâncul Siberiei, bătrâni care ştiu să aleagă copacii pentru construcții. Înseamnă, aşadar, că acum mai bine de două mii de ani, ştiau cu toții să facă asta. Oricum, să spunem că Solomon a ales oameni deosebiți. Templul a fost ridicat. În templu începe slujba... şi « nu au putut sacerdoții să stea la slujbă din pricina norului ».

Ce era acest nor? Cum şi de unde a intrat în templu? Ce purta cu el? Energie? Spirit? Ce fenomen era şi ce legătură avea cu cedrul?

Bătrânii au vorbit despre cedrul sunător ca fiind un fel de acumulator de energie.

Care cedru era mai puternic: libanez sau siberian?

Academicianul Pallas a afirmat că proprietățile curative ale cedrului sunt superioare pe măsură ce locul în care creşte este mai apropiat de tundră. Deci, înseamnă că mai puternic este cedrul siberian!

În Biblie se vorbeşte: « După roadele lor îi veți cunoaşte ». Înseamnă, iarăşi cel siberian!

Este posibil ca nimeni să nu fi dat atenție tuturor acestor dovezi?

Să nu pună nimeni mărturiile cap la cap?

Antica Biblie, ştiința secolului trecut şi cea contemporană au aceeaşi opinie asupra cedrului.

Şi Elena Ivanovna Rërich scrie în cartea sa, „Etica Vie": « Încă în ritualurile de consacrare ale regilor anticului Khorasan apare un pocal cu smoală de cedru. Druizii,

la rândul lor, foloseau pocalul cu smoală şi îl numeau „Pocalul Vieţii". Abia mai târziu smoala din pocal a fost înlocuită cu sânge - odată cu pierderea cunoaşterii Duhului. Focul lui Zarathustra provenea din combustia smolii din pocal. »

Aşadar, care din cunoştinţele strămoşilor noştri despre cedru, despre proprietăţile şi utilităţile acestuia, s-au conservat şi au ajuns până în zilele noastre?

Posibil să nu se fi transmis nimic?

Ce ştiu despre el bătrânii siberieni?

Fulgerător mi-a trecut prin minte o întâmplare de mai demult care m-a furnicat pe spinare. Atunci nu i-am dat importanţă, însă acum...

La începutul perestroykăi, în calitate de preşedinte al asociaţiei negustorilor siberieni, am fost invitat de Comitetul Executiv Regional din Novosibirsk (în acele vremuri, pe la noi, încă mai existau comitete executive şi comitete centrale de partid). Mi s-a cerut să întâlnesc un important om de afaceri occidental. Acesta avea o scrisoare de recomandare din partea guvernului de atunci. La întâlnire au luat parte unii afacerişti şi reprezentanţi ai Comitetului Executiv Regional.

Businessman-ul occidental avea o atitudine impunătoare, dar deloc caracteristică afaceriştilor Vestului. Pe cap purta un turban, iar degetele îi erau împodobite cu ghiuluri scumpe.

Am discutat ca de obicei despre oportunităţile de colaborare din diferite sectoare. Printre altele, el a spus: « Am putea cumpăra de la voi nucuşoare de cedru. » Pronunţând aceste cuvinte, cumva parcă s-a concentrat, iar ochii pătrunzători şi i-a rotit împrejur, cercetând probabil reacţia afaceriştilor prezenţi. Mi-amintesc bine, deoarece şi atunci mi-a venit întrebarea: de ce oare s-o fi schimbat aşa

de tare?

După întâlnirea oficială s-a apropiat de mine traducătoarea lui, moscovită. Mi-a spus că businessman-ul vrea să-mi vorbească.

Afaceristul mi-a făcut o propunere confidențială: dacă aveam să-i organizez un transport de semințe de cedru, neapărat proaspete, pe lângă prețul oficial, eu aş mai fi primit un discret comision.

Nucuşoarele de cedru trebuiau livrate în Turcia. Acolo din semințe fabricau un ulei. I-am răspuns că o să mă gândesc.

Am hotărât să aflu singur despre ce ulei era vorba şi am aflat...

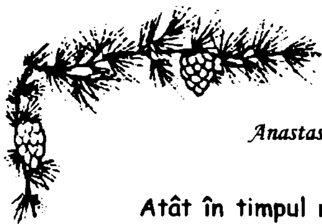
La bursa de la Londra, punctul de referință al prețurilor mondiale, uleiul de cedru costă... până la cincisute de dolari kilogramul!! Nouă ne-a fost propusă o livrare pe doi-trei dolari la kilogramul de conuri!

L-am sunat la Varşovia pe un prieten de-al meu afacerist şi i-am cerut să afle dacă poate să ajungă direct la beneficiarii acestui produs şi să afle câte ceva despre tehnologia de extragere.

Mi-a răspuns după o lună: « Nicio speranță. Nu am reuşit să aflu tehnologia. Şi îndeobşte, în toate aceste chestii ale tale sunt implicate unele puteri occidentale, aşa că mai bine ar fi s-o laşi baltă şi să-ți iei gândul. »

Atunci m-am adresat unui bun prieten de-al meu, colaborator al Consumcoop-ului din Novosibirsk, Konstantin Rakunov. Am cumpărat nucuşoare şi am finanțat lucrările. În laboratoarele acestei instituții au fost produse circa o sută de kilograme de ulei de cedru.

De asemenea, am angajat oameni care au scos la lumină următoarele informații din documentele de arhivă:

Atât în timpul revoluţiei din Rusia, cât şi o bucată după asta, în Siberia a existat o organizaţie denumită Cooperatorul Siberian. Membrii acestei organizaţii făceau comerţ cu uleiuri şi în mod special cu ulei din seminţe de cedru. Aveau reprezentanţe foarte înstărite la Harbin, Londra, New-York. Aceşti oameni deţineau sume importante de bani în băncile occidentale. După revoluţie, organizaţia s-a dezmembrat şi mulţi membri au emigrat.

Krasin, membru al guvernului bolşevic, s-a întâlnit cu şeful acestei organizaţii şi i-a propus să se întoarcă în Rusia. Dar şeful « Cooperatorului Siberian » i-a răspuns că ajută mai mult Rusia, rămânând în afara graniţelor.

În materialele găsite în arhive se mai spunea că uleiul de cedru se obţine doar cu prese de lemn (doar de lemn!) Calitatea uleiului depinde de momentul recoltării şi prelucrării. Nu am reuşit să aflăm care este acest moment, nici din arhive, nici de la institut. Secretul era pierdut. Proprietăţile curative ale uleiului de cedru sunt inegalabile. Nu cumva, secretul a fost transmis cuiva din Occident de vreoun emigrat? Cum se face că nucuşoarele cu cele mai înalte caracteristici curative cresc în Siberia, iar utilajele pentru extragerea uleiului se află în Turcia? Vedeţi, doar, în Turcia nu creşte un cedru nici măcar asemănător celui din Siberia.

Despre ce fel de puteri din Vest vorbea prietenul meu din Varşovia? De ce este atât de strictă chestiunea? Nu fură oare, aceste puteri occidentale, din taigaua Siberiei ruse, produsul curativ cu o compoziţie atât de neobişnuită? De ce, având acasă la noi această bogăţie cu inestimabile calităţi dovedite de-a lungul veacurilor şi mileniilor, noi cumpărăm pe milioane sau poate miliarde de dolari medicamente occidentale şi le devorăm precum căpiaţii? De

ce înstrăinăm cunoştinţele străbunilor noştri? Străbuni apropiaţi care au trăit chiar în secolul nostru?

Ce să mai vorbim atunci despre Biblie, care destăinuie situaţii mai vechi de două mii de ani? Ce forţe invizibile se străduiesc cu atâta tenacitate să ne şteargă din memorie învăţăturile străbunilor noştri? Şi... să nu ne băgăm, să tăcem, ca şi cum nu ar fi treaba noastră. Se străduiesc să şteargă... Şi reuşesc! Simt cum mă apucă nervii. Şi mai văd cum se vinde prin farmacii un ulei fabricat, de import. Am cumpărat un flacon de treizeci de mililitri, am gustat, dar cred că nu erau mai mult de două picături de ulei înăuntru, restul excipienţi. Nu se putea nici măcar pe departe compara cu cel obţinut de noi în laboratorul Consumcoop-ului. Dar costau, aceste două picături diluate, cincizeci de mii de ruble! Ce-ar fi dacă nu am mai cumpăra uleiul de la alţii, ci l-am vinde chiar noi? Doar pe baza acestui ulei, întreaga Siberie ar putea trăi îndestulător! Oare cum de ne-am prostit şi am rătăcit tehnologia lăsată de străbunii noştri? Şi acum ne smiorcăim că trăim în sărăcie... Na, gândesc eu, ceva-ceva o să inventez. O să organizez producţia acestui ulei şi lasă să se îmbogăţească societatea mea.

Am hotărât să repet expediţia pe Ob', spre nord folosind doar nava cartier-general « Patrice Lumumba ». Am încărcat în cală tot felul de mărfuri, în sala de proiecţie am amenajat magazinul. A trebuit să angajez un echipaj nou. Nu i-am mai convocat pe cei de la societatea mea. Şi aşa situaţia financiară se înrăutăţise în timp ce eu mă distram cu altele. La două săptămâni de la plecarea din Novosibirsk, gardienii m-au informat că pe vas circulau discuţii referitoare la cedrul sunător. Şi că, în opinia lor, printre noii angajaţi erau, ca să folosesc un eufemism, « personaje ciudate ». I-am convocat pe rând pe membrii echipajului să le vorbesc

despre incursiunea în taiga. Unii au acceptat să meargă chiar pe degeaba, alții au pretins, însă, mai mulți bani pentru incursiune, deoarece nu a fost stabilită de la angajare și - un lucru era să te afli în condițiile confortabile de pe navă și - cu totul altceva era să te afunzi în taiga douăzeci și cinci de kilometri și să mai cari și mărfuri cu spatele. În acea perioadă, mijloacele la dispoziția mea erau limitate, iar cedrul nu aveam intenție să-l vând, bătrâneii au spus că trebuia dăruit. În plus, pe mine nu cedrul în sine mă interesa, ci tehnologia obținerii uleiului. Și îndeobște mă interesau tot felul de informații referitoare la cedru.

Treptat, cu ajutorul gardienilor, eu m-am convins că eram urmărit, mai ales când coboram la mal. Nu era clar, care era scopul. Și cine stătea în dosul acestora. M-am tot gândit cum să fac și am decis: ca să nu greșesc, trebuie să-i păcălesc pe toți dintr-odată.

Întâlnirea

Fără să spun nimic nimănui, am ordonat aruncarea ancorei nu departe de locul unde, cu un an în urmă, i-am cunoscut pe cei doi bătrânei. Singur, pe o mică şalupă, m-am apropiat de sătuc. Căpitanului de vas i-am dat dispoziţie să meargă înainte pe ruta comercială.

Speram, cu ajutorul localnicilor, să-i regăsesc pe cei doi vârstnici, să văd cu ochii mei cedrul sunător şi să stabilesc varianta cea mai economică de a-l transporta pe vas. Legând parâma ambarcaţiunii de o stâncă, am dat să mă apropii de una din căsuţele din vecinătate, dar am văzut o femeie şezând singură pe o moviliţă şi m-am îndreptat spre ea.

Femeia era îmbrăcată cu o pufoaică ponosită şi o fustă lungă, iar în picioare avea o pereche de şoşoni de gumă din aceia pe care-i foloseau mulţi locuitori ai îndepărtatului nord, în timpul toamnei şi iernii. Pe cap purta un batic legat în aşa fel încât îi acoperea şi fruntea şi gâtul. Era greu de

stabilit câţi ani avea femeia. Am salutat-o şi i-am povestit despre cei doi bătrânei cu care mă întâlnisem aici anul trecut.

— Cu tine, Vladimir, anul trecut au vorbit străbunicul şi bunicul meu - mi-a răspuns femeia.

M-a uimit vocea ei tânără şi dicţia fără cusur - mi s-a adresat imediat la persoana a doua şi m-a chemat pe nume. Nu reuşeam să-mi amintesc numele bătrânilor şi nici dacă le-am ştiut vreodată. Am gândit: « probabil că ne-am prezentat, din moment ce ea mă cheamă pe nume ». Hotărât s-o tutuiesc şi eu, am întrebat-o:

— Dar pe tine cum te cheamă?

— Anastasia - a răspuns femeia, întinzându-mi mâna cu palma în jos, ca pentru sărut.

Acest gest al ţărăncii în pufoaică şi şoşoni, singură pe malul pustiu al apei, care se străduia să pară o stimabilă damă, m-a făcut să râd. I-am strâns mâna, dar nu i-am sărutat-o. Anastasia a zâmbit încurcată şi m-a invitat s-o urmez în taiga - acolo unde trăia familia ei.

— Până acolo avem de mers douăzeci şi cinci de kilometri pe jos, te îngrijorează?

— Cam depărtişor, ce-i adevărat... Dar, poţi să-mi arăţi cedrul sunător?

— Pot.

— O să-mi povesteşti tot ce ştii despre el?

— O să-ţi spun ceea ce ştiu.

— Atunci, hai să mergem.

Pe drum, Anastasia mi-a povestit că familia ei, neamul ei trăia din generaţie în generaţie în pădurea de cedri, după vorbele ei, perpetuându-se de-a lungul mileniilor. Cu oamenii din societatea noastră civilizată, ei veneau în contact direct foarte rar. Aceste întâlniri nu aveau loc în

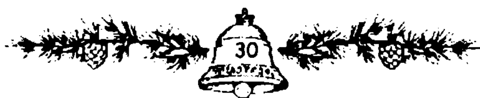

habitatul lor natural, ci atunci când mergeau în sate îmbrăcați ca vânătorii sau locuitorii altor sate. Însăşi Anastasia a vizitat doar două oraşe: Tomsk şi Moscova. Pe fiecare în câteo zi. Nici măcar nu a înnoptat. Vroia să vadă dacă nu greşea felul în care-şi întruchipa viața oamenilor de la oraş. A vândut fructe şi bureți uscați şi a strâns bani pentru călătorie. O săteancă i-a dat buletinul.

Anastasia nu era de acord cu ideea bunicilor de a împărți cedrul terapeutic multor oameni. La întrebarea « de ce? », ea a răspuns că bucățelele de cedru vor nimeri atât printre oamenii buni cât şi printre cei care fac rău. Mai concret, ea spunea că bucățile de cedru vor cădea în mare parte în mâinile indivizilor negativi. În consecință pot aduce mai multe pagube decât beneficii. Important, în opinia ei, era să fie ajutat binele şi oamenii prin care acesta se realizează. Ajutându-i deopotrivă pe toți, dezechilibrul dintre bine şi rău nu s-ar ameliora, ci ar rămâne acelaşi sau s-ar accentua.

După întâlnirea cu bătrânii siberieni am consultat literatură ştiințifico-populară şi o serie de lucrări istorice şi ştiințifice în care se vorbea despre compoziția neobişnuită a cedrului. Acum încercam să raportez ceea ce citisem la spusele Anastasiei despre modul de viață al oamenilor din pădurea de cedri şi am gândit: « Cu ce seamănă asta? »

Am făcut o paralelă cu familia Lykov, cunoscută multora, cred, mulțumită publicațiilor lui W. Peskow. O familie care pentru mulți ani a trăit izolată în taiga. Despre ei a fost scris în ziarul « Konsomolskaya Pravda », în articolul « În taiga fără ieşire ». S-a vorbit în transmisiunile televizate. Mi-am făcut despre familia Lykov o opinie ca despre nişte oameni care cunoşteau bine natura, însă care erau « inculți » în ceea ce privea ştiința şi concepțiile vieții noastre civilizate, moderne. Aici situația era diferită.

Anastasia îmi dădea impresia unei persoane care cunoştea cu precizie viaţa noastră şi încă multe alte aspecte pentru mine absolut străine. Vorbea dezinvolt şi coerent despre viaţa noastră urbană.

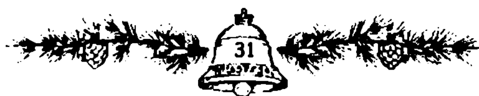
Am parcurs vreo cinci kilometri, adâncindu-ne în pădure, după care ne-am oprit să ne odihnim. Ea s-a dezbrăcat de pufoaică, şi-a scos baticul şi fusta cea lungă şi le-a dosit în scorbura unui copac, rămânând doar într-o rochiţă scurtă şi lejeră. Am rămas mut de uimire. Dacă aş fi crezut în miracole aş fi pus totul pe seama unei transfigurări.

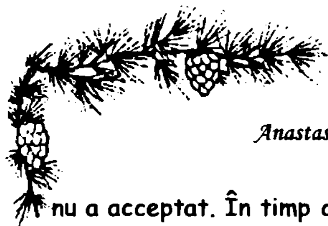
În faţa mea stătea o fată foarte tânără, cu păr lung auriu şi o înfăţişare încântătoare. Era de o frumuseţe rară. Nu-mi puteam imagina care dintre fetele care câştigaseră vreounul dintre concursurile prestigioase de frumuseţe, ar fi putut să se compare cu Anastasia atât ca frumuseţe exterioară, cât şi ca inteligenţă, cum aveam să descopăr mai târziu. Toate în această codreană erau încântătoare şi atrăgătoare.

— Probabil că eşti obosit - a spus Anastasia - vrei să te odihneşti?

Ne-am aşezat direct pe iarbă şi eu am putut să-i contemplez de aproape chipul: niciun machiaj, trăsături proporţionate, piele catifelată, nicidecum ca feţele asprite de vânt ale locuitorilor profundei Siberii, ochi buni de culoare cenuşiu-azurie şi buze uşor surâzătoare. Era îmbrăcată într-o rochiţă scurtă şi subţire care aducea mai mult a cămaşă de noapte şi dădea impresia că nu-i era deloc frig, în ciuda temperaturii de 12-15°C circa.

Am hotărât să iau o gustare. Am scos din geantă nişte sandwich-uri şi o ploscuţă cu coniac bun. I-am oferit Anastasiei să bea, dar ea a refuzat coniacul. Nici de mâncare

nu a acceptat. În timp ce am mâncat, Anastasia s-a întins în iarbă, a închis blajină ochii, oferindu-se mângâierii razelor de soare. Acestea i se reflectau cu o lumină aurie în palmele îndreptate în sus. Era încântătoare şi seminudă!

Mă uitam la ea şi gândeam: « De ce femeile, de când lumea, îşi dezgolesc fără măsură ba picioarele, ba sânii, uneori pe ambele cu ajutorul decolteului şi al minijupei? Oare nu o fac pentru a-i atrage pe bărbaţii din jur: „Uite cât sunt de fermecătoare, deschisă şi disponibilă." Şi ce le rămâne atunci de făcut bărbaţilor? Să reziste propriilor tentaţii sexuale, prin asta înjosindu-le cu indiferenţa sau să le arate atenţia lor şi să înfrângă legea de Dumnezeu dată? » Când mi-am terminat gustarea am întrebat-o:

— Anastasia, nu-ţi este frică să mergi singură prin pădure?

— Mie, aici, nu are de ce să-mi fie frică - a spus ea.

— Interesant. Şi cum te-ai apăra dacă ar fi să întâlneşti vreo doi-trei bărbaţi - geologi sau vânători?

Nu mi-a răspuns, doar a surâs imperceptibil.

Am gândit: « Cum poate această femeie, atât de seducătoare, să nu se teamă de nimeni şi de nimic? »

Pentru ceea ce a urmat, încă mă mai ruşinez... Eu am apucat-o de umeri şi am tras-o spre mine. Ea nu s-a opus cu vigoare, cu toate că în corpul ei am simţit o forţă şi o elasticitate remarcabile. Oricum nu am reuşit să-i fac nimic. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc, înainte să-mi pierd cunoştinţa, sunt cuvintele ei: « Nu trebuie, calmează-te! » Şi mai înainte de asta mi-amintesc cum m-a copleşit o frică teribilă. O frică nedefinită - cum se întâmplă în copilărie, când eşti singur acasă şi îţi este frică de ceva.

Când mi-am revenit în fire, ea stătea îngenunchiată în faţa mea, cu o mână apăsa pe pieptul meu, cu cealaltă

făcea semne cuiva de sus şi dimprejurul nostru. Surâdea, dar nu mie, mi s-a părut cuiva invizibil care era împrejurul sau deasupra noastră. Anastasia îi arăta efectiv prin gesturile ei, acelui prieten invizibil, că nu i se întâmpla nimic rău. Apoi m-a privit liniştit şi mângâios în ochi:

— Linişteşte-te, Vladimir, deja a trecut tot.

— Dar ce mi s-a întâmplat ? - am întrebat eu.

— Neacceptarea din partea armoniei a gestului tău, a dorinţei născute în tine. Tu însuţi, mai târziu vei putea înţelege.

— Ce treabă are armonia ? Ai fost tu! Doar tu te-ai împotrivit!

— Nici eu nu am acceptat. Nu mi-a plăcut.

M-am aşezat jos şi mi-am tras geanta aproape.

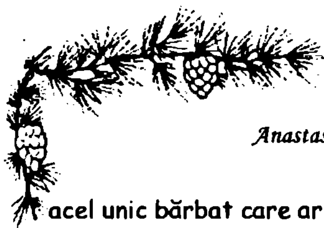
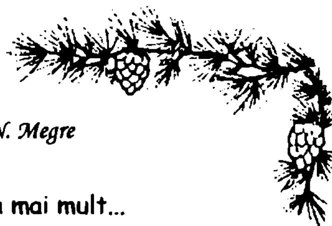
— Ah, cum nu! Nu a acceptat! Nu i-a plăcut... Voi femeile faceţi totul pentru a fermeca. Vă puneţi în evidenţă picioarele şi sânii, mergeţi pe tocuri... Este incomod să mergi pe tocuri, dar voi mergeţi! Mergeţi şi vă etalaţi toate graţiozităţile şi numai ce... « Ah, nu-mi trebuie mie aşa ceva, eu nu-s din alea... » Atunci, de ce le etalaţi? Ipocritelor! Eu sunt un om de afaceri, am văzut vreo două ca tine. Toate vreţi acelaşi lucru: să vă schimonosiţi în toate felurile. De ce ţi-ai dat jos hainele? Că doar nu-i aşa cald! Pe urmă te-ai lungit aici, ai tăcut şi mai şi zâmbeai aşa...

— Cu hainele pe mine, Vladimir, mă simt incomodă. Le port doar când ies din pădure, când merg printre oameni pentru ca să arăt ca toţi ceilalţi. M-am întins să mă odihnesc la soare pentru că nu voiam să te deranjez în timp ce mâncai.

— N-ai vrut să mă deranjezi. Uite că m-ai deranjat!

— Te rog să mă ierţi, Vladimir. Cu siguranţă, tu ai dreptate, fiecare femeie îşi doreşte atenţia bărbaţilor, dar nu numai spre picioare sau sâni. Vrea să nu-i treacă pe alături

acel unic bărbat care ar putea vedea mai mult...

— Da' pe aici nu a trecut nimeni! Şi ce altceva mai mult ar trebui să vadă bărbatul, dacă picioarele ies în prim plan? Cât sunteți de ilogice, voi femeile!

— Da, din păcate, uneori în viață se întâmplă şi aşa... Se poate să mergem mai departe, Vladimir? Ai terminat de mâncat? Te-ai odihnit?

Un gând mi-a încolțit: se merită oare să merg mai departe cu o femeie atât de filozofică şi sălbatică? Totuşi, i-am răspuns:

— Bine, hai să mergem.

Animal sau om?

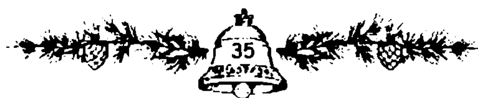
Ne-am continuat drumul spre casa Anastasiei. Ea şi-a lăsat hainele acolo, în scorbura copacului. Şi galoşii. A rămas în rochiţa scurtă şi subţirică. Mi-a luat geanta din mână, oferindu-se să o ducă ea. Desculţă, cu pasul neobişnuit de lejer şi graţios, mergea în faţa mea legănând uşor geanta.

Am conversat tot drumul. Cu ea era interesant de vorbit pe orice temă, probabil pentru că avea opiniile ei originale despre orice.

Uneori, în timpul mersului se răsucea. Se întorcea cu faţa la mine, vorbea, râdea şi o bucată mergea aşa „de-a-ndărătelea", lăsându-se purtată de discuţie, fără să se uite pe unde calcă. Nu-mi explic cum de nu s-a împiedicat nici măcar o dată şi nici nu s-a rănit la picioarele goale de vreun vreasc uscat.

Pe unde mergeam noi nu era cărare, dar nici hăţiş neumblat, cum se întâlneşte prin taiga.

Uneori, ba atingea cu mâna, ba mângâia din treacăt

câteo frunzuliță, câteo rămurea... Se apleca dezinvoltă, rupea un firişor de iarbă şi... îl mânca!

« Exact ca o bestie! », - am gândit eu. Când am trecut printr-un tufiş de mure, ea mi-a oferit câteva şi eu le-am mâncat din mers. Musculatura ei nu mi s-a părut deosebită şi în genere era de statură mijlocie - nici grasă, nici slabă. Avea corpul bine nutrit şi elastic, deosebit de frumos şi armonios. Destul de puternic, după mine şi reacțiile prompte.

Când m-am împiedicat şi era să cad, întinzându-mi mâinile în față, Anastasia s-a răsucit fulgerător, şi-a întins mâna liberă cu degetele răsfirate şi eu m-am sprijinit cu pieptul pe palma ei. Am căzut fără să ating pământul cu mâinile. M-a sprijinit cu palma pe piept, ajutându-mă să-mi recapăt echilibrul. În tot acest timp, a continuat să vorbească, nici măcar câtuşi de puțin forțându-se. După ce mi-am recăpătat echilibrul cu ajutorul ei, ne-am continuat drumul ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Şi eu m-am gândit involuntar la pistolul cu gaz pe care-l aveam în geantă.

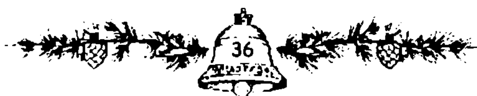
Dintr-o vorbă-ntr-alta, pe nesimțite, parcurseserăm deja nu puțin drum. Dintr-odată Anastasia s-a oprit, a aşezat geanta în fața mea şi cu bucurie m-a anunțat:

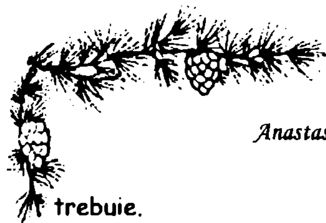
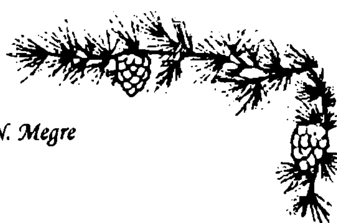
— Iată-ne ajunşi şi-acasă!

Am aruncat o privire. O poieniță nu prea mare, foarte bine îngrijită, flori printre maiestoşii copaci de cedru, dar niciun fel de construcții. Nici măcar o cabană nu am văzut. Absolut nimic! Nici măcar un adăpost provizoriu! Dar ea se bucura. De ca şi cum am fi fost cazați într-un apartament de lux.

— Şi casa unde-i? Unde o să dorm, unde o să mănânc, cum o să mă adăpostesc de ploaie?

— Asta este casa mea, Vladimir. Aici am tot ce-mi

trebuie.

M-a cuprins un sentiment mocnit de panică.

— Unde sunt toate astea? Dă-mi măcar un ceainic să fierb apă la foc, o toporişcă.

— Ceainic şi topor nu am, Vladimir... şi foc... mai bine să nu aprinzi...

— Da' ce spui tu? Nici măcar ceainic nu are! Apa din sticlă am terminat-o. Tu ai văzut, doar, când am aruncat sticla. Acum mai am doar două înghițituri de cognac. Şi până la râu sau până în satul cel mai apropiat e o zi de mers şi eu sunt obosit şi mi-e sete. Tu de unde iei apă? Din ce bei?

Văzându-mi agitația, Anastasia, îngrijorată, m-a luat repejor de mână şi m-a condus prin poiană spre pădure, pe drum vorbindu-mi:

— Numai nu te agita, Vladimir! Te rog, nu te îngrijora! Am eu grijă de toate. O să te odihneşti. O să dormi. O să am eu grijă de toate. Nu o să-ți fie frig. Vrei să bei? Acum o să-ți dau să bei.

La numai zece - cincisprezece metri de poiană, dintre tufişuri, în fața noastră s-a ivit un micuț iaz. Anastasia iute şi-a făcut palmele căuş, a luat apă în ele şi le-a ridicat spre fața mea.

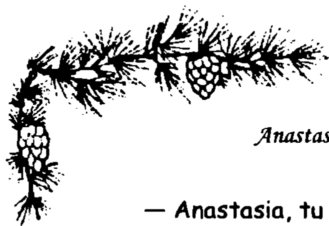
— Uite apă. Bea, te rog.

— Da' ce, te-ai prostit? Cum să bei apă murdară din prima băltoacă din pădure? Tu ai văzut că beau doar apă minerală. Pe vapor, noi până şi apa pentru spălat o trecem printr-un filtru special, apoi o clorurăm şi o ozonizăm.

— Asta nu-i băltoacă, Vladimir. Aici este apă curată, vie. Nu semi-moartă ca a voastră. Apa asta este bună de băut, este ca laptele matern, uite.

Anastasia şi-a apropiat palmele de gură şi a băut, iar mie mi-a scăpat:

— Anastasia, tu eşti sălbatică?

— De ce sălbatică? Pentru că aşternutul meu nu este ca al tău? Pentru că aici nu sunt maşini sau tot felul de aparaturi?

— Pentru că trăieşti ca o sălbăticiune în pădure, nu ai nimic şi pare că asta îţi place.

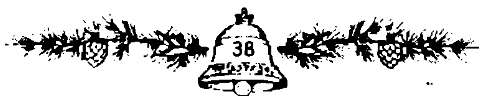
— Da, mie îmi place să trăiesc aici.

— Vezi, tu însăţi recunoşti asta.

— Tu consideri, Vladimir, că omul se deosebeşte caracterial de restul vieţuitoarelor de pe Pământ prin aparaturile realizate artificial din posesia lui?

— Da! Şi, mai exact spus, prin modul de viaţă civilizat.

— Tu consideri modul tău de viaţă mai civilizat? Da, sigur că da, aşa consideri tu. Dar eu nu sunt sălbatică, Vladimir. Eu sunt o fiinţă umană!

Cine sunt ei?

În continuare, după cele trei zile petrecute lângă Anastasia, văzând cum trăieşte această ciudată femeie în deplină singurătate, în profunda taiga siberiană, am început să văd clar unele aspecte din modul ei de viaţă, dar mi-au încolţit în minte unele întrebări legate de al nostru.

Unele dintre aceste întrebări îmi dau târcoale chiar şi acum: o fi de ajuns sistemul nostru de educaţie şi instruire pentru ca fiecare om să-şi înţeleagă esenţa existenţei şi corect să-şi rânduiască priorităţile în viaţă? Ne ajută acesta sau ne împiedică la înţelegerea corectă a esenţei existenţei şi meniri omului?

Noi am creat un sistem de educaţie impunător. Pe baza acestui sistem educăm copiii şi ne educăm unii pe alţii: în grădiniţe, în şcoli, în institute şi la cursurile postuniversitare. Acest sistem ne permite să inventăm, să zburăm în Cosmos. Supunându-ne sistemului ne clădim modul de viaţă. Cu ajutorul acestuia încercăm să ne aflăm fericirea,

să pătrundem tainele Cosmosului, secretul atomului şi al anumitor fenomene paranormale. Ne place mult să vorbim despre toate acestea, le descriem în articole senzaţionale, în presă şi în publicaţiile ştiinţifice. Doar un singur fenomen, cine ştie de ce, îl tot evităm. Îl evităm cu mare atenţie! De parcă ne-ar fi frică să vorbim despre el. Ne este frică pentru că, acest fenomen ne poate nărui cu uşurinţă toate sistemele de educaţie create, deducţiile ştiinţifice şi poate lua în derâdere adevăratul nostru mod de trai! Ne comportăm de parcă acest fenomen nu ar exista. Dar el există! Şi va continua să existe, oricât ne-am întoarce noi de la el, oricât l-am ocoli. Nu ar fi timpul, oare, să-l observăm cu atenţie şi cu forţa minţilor umane reunite, să răspundem la întrebarea: de ce, fără excepţie, toţi marii gânditori sau oamenii care au dat diferite învăţături religioase sau tot felul de alte învăţături pe care le urmează, sau cel puţin se străduieşte să le urmeze majoritatea omenirii, înainte de a-şi aduce învăţăturile, au devenit pustnici izolându-se, în cele mai multe cazuri în pădure? Înţelegeţi, nu într-o superacademie, ci în pădure!

De ce legendarul paliei, Moise, s-a retras pentru mult timp într-o pădure pe munte? Şi când s-a întors a dăruit omenirii înţelepciunea Tablelor Legii.

De ce Iisus Hristos s-a izolat până şi de discipolii săi în deşert, în munţi, în pădure? De ce omul care a trăit în India la mijlocul secolului al şaselea î. Hr. Siddhartha Gautama, s-a retras timp de şapte ani în pădure? Şi li s-a arătat apoi, eremitul Siddhartha Gautama, oamenilor ieşind din pădure cu învăţături! Învăţături care până în zilele noastre, mii de ani mai târziu, chinuie minţile multor oameni! Şi au ridicat oamenii mărețe temple şi au numit această învăţătură budism! Acest om a fost numit mai târziu,

Buddha.

De ce predecesorii noştri nu prea îndepărtaţi, care astăzi reprezintă figuri istorice, ca de exemplu Serafim de Sarov sau Serghei Radonejski', s-au dus şi ei în pădure, în pustnicie şi după o perioadă nu prea îndelungată, au asimilat o înţelepciune atât de profundă încât, pentru a primi sfaturi de la ei, marii suverani traversau locuri în care nu existau străzi?

În locurile lor de sihăstrie au fost ridicate mănăstiri şi mărețe altare. Ca de exemplu „Lavra Troița-Serghieva" din Serghiev Posad în regiunea Moscovei, care atrage şi-n ziua de azi o mulţime de pelerini. Iar totul a început de la un pustnic al pădurii.

De ce? Ce sau cine i-a ajutat pe aceşti oameni să dobândească înţelepciune? Le-a dat-o, conştient fiind că astfel îi apropie de esenţa existenţei. Cum trăiau, ce făceau, la ce se gândeau, retrăgându-se în pădure?

Aceste întrebări au început să mi se îmbulzească în minte la puţin timp după ce am cunoscut-o pe Anastasia.

Apoi am început să citesc tot ce-am găsit despre pustnici, dar nici până azi nu am găsit răspunsul. Nu se ştie de ce, dar nu este scris nimic despre ce li se întâmpla acolo.

Cred că răspunsurile trebuie căutate prin unirea forţelor. Eu încerc să descriu evenimentele din timpul şederii mele de trei zile la Anastasia, în speranţa că se va găsi cineva care să pătrundă esenţa acestui fenomen şi să poată vedea clar modul nostru de trai.

Pentru moment, din tot ce am auzit şi văzut, un lucru rămâne neîndoielnic: oamenii care duc trai eremit în pădure, printre care şi Anastasia, văd lucrurile care se petrec în viaţa noastră dintr-un alt unghi, diferit de al nostru. Unele înţelesuri ale Anastasiei sunt diferite la 180° de cele comun

acceptate. Cine este mai aproape de adevăr? Cine poate stabili?

Datoria mea este doar de a relata ceea ce am văzut şi auzit, dând, prin asta, altora posibilitatea de a răspunde.

Anastasia trăieşte în pădure absolut singură, nu are o locuinţă, umblă aproape fără haine şi nu-şi face niciun fel de provizii alimentare. Este descendenta acelora care au trăit aici de-a lungul mileniilor, ca şi cum ar aparţine unei alte civilizaţii. Ea şi semenii şi-au păstrat modul de viaţă până în zilele noastre, după părerea mea, datorită unei alegeri mai înţelepte. Este posibil ca aceasta să fie unica alegere înţeleaptă. Se amestecă printre noi, încercând să nu se deosebească la înfăţişare cu nimic de lumea de rând, dar în locurile în care trăiesc de obicei se contopesc cu natura. Sunt foarte greu de descoperit locurile unde trăiesc abitual. Prezenţa omului în aceste locuri se remarcă doar prin faptul că sunt mai curate şi mai ordonate, ca de exemplu poieniţa Anastasiei.

Anastasia, aici s-a născut şi este parte integrantă a naturii. În comparaţie cu pustnicii cunoscuţi nouă, ea nu s-a retras în pădure doar pentru o perioadă de timp ca ei. În taiga s-a născut, lumea noastră a vizitat-o doar pentru scurt timp. Iar fenomenul, la prima vedere mistic, petrecut în momentul în care am fost cuprins de frică şi am pierdut cunoştinţa în tentativa de a o seduce pe Anastasia, acum îşi găseşte o explicaţie simplă: omul domesticeşte câinele, pisica, elefantul, tigrul, vulturul, aici TOTUL împrejur este domesticit. Şi acest TOT nu permite ca ei să i se întâmple nimic rău. Anastasia mi-a povestit că, de la naştere până la un an, mama ei putea s-o lase singură în iarbă.

— Şi nu mureai de foame? - am întrebat-o eu.

Pădureanca eremită, la început m-a privit mirată,

apoi mi-a răspuns:

— Problema hranei nu trebuie să existe pentru om. Trebuie să se hrănească la fel cum respiră, fără să-şi întrerupă gândul de la esenţial. Creatorul i-a lăsat gândul în alte scopuri, de a duce viaţă de om, împlinindu-şi menirea.

A pocnit din degete şi lângă ea şi-a făcut apariţia o veveriţă care îi săltă pe mână. Anastasia a tras-o spre gura ei, iar veveriţa i-a trecut din botişorul ei un sâmbure dintr-un con de cedru. Sâmburele era deja decorticat. Acest lucru nu mi s-a părut fantastic, mi-am amintit că în « Orăşelul Academicienilor din Novosibirsk » erau multe veveriţe obişnuite cu oamenii care cereau de mâncare trecătorilor şi care se enervau chiar, dacă aceştia nu le-o ofereau. Aici contemplam procesul invers. Dar se întâmpla aici, în taiga şi eu am spus:

— În lumea normală, a noastră, este puţin altfel. Tu, Anastasia, încearcă să pocneşti din degete în faţa unui chioşc comercial, poţi chiar să baţi tamburinele că nimeni nu-ţi dă nimic, dar tu spui că aşa a hotărât Creatorul.

— Cine este de vină că omul a hotărât să schimbe opera Creatorului? În bine sau în rău, încearcă singur să-nţelegi!

Aşa a decurs dialogul dintre noi pe tema mâncării. Poziţia ei era simplă: era păcat să te gândeşti la fleacuri precum hrana sau cumpărăturile - ea nu se gândeşte niciodată la astea. Şi-ar trebui să ne gândim noi, cei din lumea civilizată?

Noi cunoaştem multe exemple din literatură, din presă sau din transmisiuni televizate, în care copii care au fost rătăciţi accidental în natura sălbatică, au fost alăptaţi de lupoaice. Aici, însă, generaţii de oameni trăiesc fără întrerupere şi relaţia lor cu lumea animală este diferită de a

noastră. Am întrebat-o pe Anastasia:

— De ce ție nu-ți este frig, pe-o vreme în care eu am pe mine scurta?

— Pentru că - a răspuns ea - organismul oamenilor care se înfofolesc în haine şi se păzesc de frig şi de cald, la adăpost, îşi pierde treptat capacitatea de a se adapta schimbărilor mediului înconjurător. În mine, această însuşire a organismului nu s-a pierdut, aşa că îmbrăcămintea nu-mi este în mod deosebit necesară.

Dormitorul din pădure

Nu luasem cu mine niciun fel de echipament pentru a dormi în pădurea sălbatică. Anastasia m-a aranjat într-un bârlog subteran. Obosit după istovitoarea călătorie, am adormit imediat şi profund. Când m-am trezit dimineaţa, am simţit confort şi beatitudine.

Bârlogul subteran era simplu, tapiţat cu crenguţe moi de cedru şi fân uscat care umpleau încăperea cu o aromă plăcută. Întinzându-mă, am dat cu mâna peste o blăniţă pufoasă şi am înţeles atunci că Anastasia trebuia să vâneze cumva. M-am împins şi mai tare în blană şi cu spatele la căldură, am hotărât să mai moţăi oleacă.

Anastasia stătea la intrarea dormitorului din pădure şi, văzând că m-am trezit, mi-a spus fără să piardă timp:

— Fie ca bună să-ţi fie ziua de azi, Vladimir. Întâmpin-o şi tu cu bineţe. Numai, te rog, nu te speria.

Apoi a bătut din palme şi « blana »... Cu teroare am înţeles că nu era doar o blană! Primindu-şi palma de

mulțumire, ursul i-a lins mâna Anastasiei şi cu pas legănat s-a strecurat afară în poiană. Se pare că ea îmi aşternuse la creştet ierburi care stimulează somnul şi-mi strecurase un urs alături ca să nu-mi fie frig. Ea, în schimb, făcându-se covrig, a dormit la intrarea în bârlog.

— Cum a putut să-ți treacă prin minte aşa ceva, Anastasia!? Ursul putea să mă zdrobească sau să mă sfâşie!

— Nu este un el, ci o ea - este o ursoaică. Nimic rău nu ți-ar fi putut face - a răspuns Anastasia - este foarte docilă. Cea mai mare plăcere a ei este să primească sarcini şi să le ducă la bun sfârşit. Nici măcar nu s-a clintit toată noaptea. Şi-a sprijinit botul pe picioarele mele şi a adormit blândă. A tresărit doar puțin când tu, prin somn, ai lovit-o cu mâinile pe spate.

Dimineața Anastasiei

Anastasia merge la culcare odată cu lăsarea întunericului într-unu' dintre adăposturile făcute de locuitorii pădurii; cel mai des în bârloguri. Când este cald, ea poate dormi afară pe iarbă. Primul lucru pe care îl face dimineața când se trezește, este să se bucure de răsăritul soarelui, de mugurii ieșiți peste noapte, de firele de iarbă încolțite din pământ. Le atinge cu mâinile, le mângâie, uneori le aranjează. După asta aleargă spre unii copaci nu prea mari și le bocănește în scoarță. Din coroana tremurătoare a acestora se cerne peste ea ceva care aduce a rouă sau a polen. Apoi, se așează în iarbă și preț de cinci minute se întinde într-o împăcare deplină și cască. Tot corpul i se acoperă, efectiv, cu o cremă umedă. Alergând, se aruncă într-un mic iaz, stropește cu apă și înoată. Și... ce mai înoată!

Comportamentul ei cu animalele pădurii seamănă cu acela al omului cu animalele domestice. În timpul ritualului matinal, multe din aceste animale o observă. Din proprie

inițiativă, niciunul dintre ele nu se apropie de Anastasia, dar când ea, printr-un semn de ele cunoscut, cheamă pe vreounu', atunci fericitul iese din ascunziş şi i se gudură la picioare.

Am văzut-o într-o dimineață cum se juca cu o lupoaică de parcă ar fi fost un cățel de ogradă. I-a dat o pălmuță pe gât şi a fugit. Lupoaica s-a aruncat în urmărirea ei şi, când aproape s-o ajungă, Anastasia a făcut pe neaşteptate un salt lateral, s-a proptit cu amândouă picioarele de trunchiul unui copac şi a făcut cale întoarsă. Lupoaica, din inerție a trecut pe lângă copac, s-a răsucit şi s-a aruncat iarăşi pe urmele veselei Anastasia.

Anastasia nu se gândeşte niciodată la problema îmbrăcăminții sau a mâncării. Mai tot timpul umblă semi-nudă sau nudă. Se hrăneşte cu fructe de cedru, cu ierburi, cu fructe de pădure şi bureți. Bureții îi mănâncă doar uscați. Personal, nu culege niciodată bureți, fructe sau conuri de cedru şi nici nu-şi face provizii pe iarnă. Multitudinea de veverițe care o înconjoară, îi pregătesc totul. În faptul că veverițele îşi fac provizii pe iarnă nu este nimic de mirare, fac asta oriunde ar trăi, urmând instinctul lor primordial. M-a mirat, însă, un alt lucru: veverițele din apropiere, la auzul pocnetului din degete al Anastasiei, aleargă înnebunite săltând apoi pe mâna ei întinsă şi-i aduc fructe de cedru deja dezghiocate de pe con şi decorticate. Iar când Anastasia bate uşor cu palma pe genunchiul îndoit, veverițele emit un fel de semnal ca şi cum s-ar înştiința între ele şi încep din toate părțile a căra şi a aduna în fața ei grămăjoare de bureți, fructe de pădure şi alte provizii. Şi o fac, din câte mi s-a părut mie, cu o enormă plăcere. Am gândit că ea le dresează, însă Anastasia mi-a spus că veverițele o fac în mod instinctiv, puii făcând doar ceea ce văd la mamele lor.

— Poate că cineva din strămoşii mei le-o fi şi dresat

mai demult, însă, mai bine spus, asta le este menirea. Pe iarnă fiecare veveriță își adună provizii de câteva ori mai mari decât poate mânca.

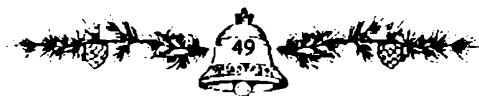
La întrebarea: « Cum de nu îngheți de frig iarna, fără îmbrăcămintea adecvată? », Anastasia mi-a răspuns cu o întrebare: « Oare nu există în lumea voastră exemple de oamenii care suportă frigul fără haine? »

Şi eu mi-am amintit de cartea lui Porfir Ivanov care mergea în chiloți şi desculț pe orice ger. În carte se mai povesteşte că fasciştii, ca să-l pună la încercare pe acest extraordinar rus, îl obligau să facă baie la -20°C, după care îl plimbau dezbrăcat pe motocicletă.

Din fragedă copilărie, pe lângă laptele matern, Anastasia putea să sugă şi laptele unor animale. Ele o lăsau cu plăcere să se apropie de mamelele lor. Din mâncare Anastasia nu făcea un cult, niciodată nu se aşeza special să mănânce, culegea din mers poame şi muguri de plante şi îşi continua îndeletnicirile.

Spre sfârşitul şederii mele de trei zile, deja nu mă mai puteam comporta cu ea aşa cum mă comportasem la început. După toate cele văzute şi auzite la ea, Anastasia se transformase în fața mea dintr-o sălbatică într-o ființă, cu o inteligență deosebit de vastă şi o memorie... Memoria era atât de vastă încât, fără îndoială, era imposibil să uite ceva vreodată auzit sau văzut. Uneori îmi dădea senzația că toate capacitățile ei depăşesc limita înțelegerii omului obişnuit. Dar, tocmai acest comportament o deranja şi o amăra cel mai mult.

Comparativ cu oamenii cunoscuți nouă, înzestrați cu capacități neobişnuite, care se învăluiau în aureola tăiniciei şi excepționalității, Anastasia se străduia neîntrerupt să explice şi să dezvăluie mecanismul capacităților ei şi să

demonstreze că atât în mecanism cât şi în ea, nimic nu era străin omului, că ea este o ființă umană, o femeie şi mă ruga necontenit să conştientizez asta. Eu am încercat să conştientizez atunci, forțându-mă să găsesc o explicație neobişnuitului.

Creierul omului civilizației noastre se concentrează în toate modurile posibile să-şi asigure existența, să-şi procure hrana şi să-şi satisfacă instinctele trupeşti.

Anastasia nu pierdea deloc timp cu aşa ceva. Oamenii care au nimerit în situația Lykov-ilor, de asemenea au fost constrânşi să se ocupe cu găsirea hranei şi construcția locuinței. Natura nu-i ajută atât cât o ajută pe Anastasia. Nici cele mai sălbatice triburi care trăiesc departe de civilizație, nu au un astfel de contact. Anastasia explică asta prin faptul că ei nu au gânduri îndeajuns de curate. Natura şi lumea animalelor percep asta.

Raza Anastasiei

În timpul şederii mele în taiga, cea mai mistică şi mai insolită mi s-a părut capacitatea Anastasiei de a vedea de la mare distanţă oameni şi situaţiile în care se găseau. Este posibil ca şi alţi pustnici să aibă această capacitate.

Ea făcea asta cu ajutorul unei raze invizibile şi susţinea că raza o are fiecare om, dar oamenii nu ştiu despre ea şi nu o pot folosi.

— Omul nu a inventat încă nimic care să nu existe în natură. Tehnica, mulţumită căreia există televiziunea, este abia o mizerabilă copie a capacităţilor acestei raze.

Dat fiind faptul că raza era invizibilă, eu nu am crezut în ea, în ciuda repetatelor tentative ale Anastasiei de a-mi demonstra, de a-mi explica principiul pe care acţiona, de a găsi dovezi şi explicaţii exhaustive.

— Spune-mi, Vladimir, ce sunt după tine, visele? Sunt mulţi cei care visează?

— Eu cred că mulţi pot să viseze. Visul apare atunci

când omul se imaginează pe sine în viitorul pe care-l doreşte.

— Bine. Vasăzică, nu negi că omul este în măsură să modeleze propriul său viitor şi anumite situaţii concrete.

— Nu neg.

— Şi intuiţia ce este?

— Intuiţia..? Probabil, o senzaţie; atunci când omul nu stă să analizeze ce şi de ce se poate întâmpla, ci lasă ca anumite senzaţii să-l îndrume cum trebuie să se comporte.

— Înseamnă că nu negi că în fiecare om există ceva care, pe lângă consideraţiile analitice uzuale, îl ajută să determine acţiunile proprii şi ale altora.

— Să presupunem că nu neg.

— Perfect! Bine! - a exclamat Anastasia - Acum, visul! Ce este visul? Visele pe care le au aproape toate persoanele?

— Visul este... Nu ştiu ce este. Visul este vis şi-atât.

— Bine, bine. Fie. Vis şi-atât. Se subînţelege că nu-i negi existenţa. Atât ţie cât şi altora vă este cunoscut că omul, în crearea viselor, în timp ce corpul său, practic, nu mai controlează o parte din conştiinţă, poate vedea diferite persoane şi evenimente?

— Mmmda, cred că toţi sunt de acord cu asta.

— Însă în vis, oamenii pot dialoga, pot avea anumite comportamente, se pot îngrijora.

— Da, pot s-o facă.

— Dar tu ce crezi, omul îşi poate programa propriul vis? Poate evoca în vis imagini şi evenimente pe care doreşte să le vadă? Ca la televizor, de exemplu.

— Nu cred că se poate întâmpla aşa. Visul vine, oarecum, singur.

— Greşeşti. Omul poate ghida orice. Este creat pentru a ghida orice.

Raza despre care îți vorbesc eu este compusă chiar din informațiile în posesia omului, din imaginații, din intuiții, din trăirile sufletești, prin urmare, vederea unui anumit vis este o ghidare conștientă a voinței omului.

— Cum este posibil să ghidezi visele în somn?

— Nu în somn, ci treaz. Se poate pregăti totul anticipat și cu mare precizie. La voi, asta se petrece în somn și haotic. Omul a pierdut o mare parte din propriile capacități de control și dirijare a fenomenelor naturii și a sinelui. De asta a și tras concluzia că visul este doar un produs inutil al creierului său obosit. Aproape toți oamenii de pe Pământ, de fapt... Dar, vrei să-ncerc să te ajut să vezi ceva la distanță chiar acum?

— Încearcă.

— Întinde-te în iarbă și relaxează-te astfel încât corpul să cheltuie cât mai puțină energie. Trebuie să stai comod. Nu te deranjează nimic? Acum gândește-te la o persoană pe care o cunoști cel mai bine, de exemplu la soția ta. Amintește-ți obiceiurile, mersul, hainele ei, unde se află acum, după tine și întruchipează-ți totul cu ajutorul imaginației.

Eu am rechemat-o în memorie pe soția mea, știind că în acel moment putea să fie în casa noastră din provincie. Mi-am imaginat casa, câteva lucruri, aranjamentul. Mi-am imaginat multe și în detaliu, dar nu am văzut nimic. Așa i-am și spus Anastasiei și ea mi-a răspuns:

— Tu nu te poți abandona total, ca și cum ai dormi, o să te ajut eu. Închide ochii. Lasă-ți brațele de-a lungul corpului.

Am simțit apoi degetele ei atingându-le pe ale mele. Am căzut în somn sau într-un fel de amorțeală...

... Soția mea se afla în bucătăria casei din periferie.

Peste halatul ei obişnuit îmbrăcase o flanelă împletită. Înseamnă că în casă e răcoare. Din nou probleme la sistemul de încălzire...

Soţia prepara cafea la aragaz şi ceva în cratiţa căţelului. Chipul îi era înnegurat de griji şi nemulţumit. Mişcările îi erau moleşite. Pe neaşteptate şi-a înălţat privirea şi cu pas vioi şi lejer s-a îndreptat spre fereastră, a privit prin ploaie şi a surâs. Cafeaua de pe aragaz a dat în foc, ea a ridicat capacul de sub care ieşea cafea, dar asta nu a enervat-o şi nu s-a iritat ca de obicei. Şi-a dat jos flanela...

Eu m-am trezit.

— Aşadar? Ai văzut? - m-a întrebat Anastasia.

— Am văzut. Dar poate că era un vis obişnuit.

— Cum obişnuit? Ai programat tu s-o vezi?!

— Da, am programat. Şi am văzut. Dar unde sunt probele că ea se găsea într-adevăr acolo în bucătărie în momentul în care eu am văzut-o în visul meu?

— Aminteşte-ţi această zi şi această oră, Vladimir, de vrei să verifici. Întoarce-te acasă şi întreab-o. Şi altceva neobişnuit nu ai mai observat?

— Nimic.

— Oare nu ai văzut tu surâsul de pe faţa ei când a mers la fereastră? A surâs şi nu s-a iritat pentru cafeaua care dădea în foc.

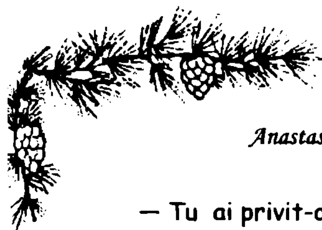
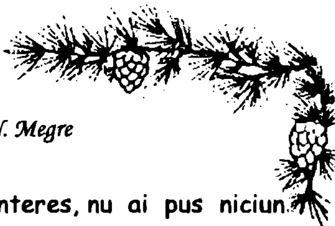
— Am observat. Poate că de la fereastră a văzut ceva plăcut care a înveselit-o.

— Prin fereastră a văzut doar ploaia. Ploaia care, de obicei, nu-i place.

— Şi atunci, de ce a zâmbit?

— Pentru că am privit-o şi eu cu raza mea şi am încălzit-o.

— Raza ta, vasăzică, a încălzit-o... A mea este rece?

— Tu ai privit-o doar din interes, nu ai pus niciun sentiment.

— Vasăzică, raza ta poate încălzi un om la distanță?

— Poate.

— Şi ce altceva?

— Unele informații le poate primi şi transmite. Poate ridica moralul şi bolile din om le poate alunga parțial, această rază. Şi încă multe altele, în funcție de energia avută, de forța sentimentelor, de voință şi de dorință.

— Dar viitorul îl poți vedea?

— Desigur!

— Dar trecutul?

— Viitorul şi trecutul sunt aproape acelaşi lucru. Diferența constă în detaliile exterioare. Esența rămâne neschimbată.

— Cum aşa? Ce poate rămâne neschimbat?

— De exemplu, cu o mie de ani în urmă oamenii purtau alte haine. Aveau alte maniere în viață. Dar nu astea sunt importante. Atât cu o mie de ani în urmă cât şi astăzi, persoanele sunt încercate de aceleaşi sentimente. Sentimentele nu sunt dependente timpului.

Frica, fericirea, iubirea. Închipuie-ți, Jaroslav Înțeleptul, Ivan cel Groaznic sau faraonii puteau iubi o femeie exact cu aceleaşi sentimente cu care poți iubi tu sau oricare alt contemporan al tău.

— Interesant. Numai că nu este clar, ce înseamnă asta? Tu spui că fiecare om ar putea avea această rază?

— Desigur, fiecare. Şi acum oamenilor le-au rămas sentimentele şi intuiția, darul de a visa, de a propune şi reprezenta anumite situații, de a vedea visele, doar că toate astea sunt haotice şi fără o țintă.

— Poate că ar trebui să se antreneze cumva? Să născocească vreun exercițiu.

— Se poate prin antrenament. Însă, Vladimir, știi, mai există încă o condiție indispensabilă, ca raza să i se supună voinței...

— Care altă condiție?

— Este absolut necesară puritatea gândurilor, iar forța razei depinde de forța sentimentelor luminoase.

— Uite-așa! Acum, chiar că nu mai pricep nimic... Ce treabă are puritatea gândurilor? Sentimentele luminoase?

— Ele sunt energia razei...

— Ajunge, Anastasia. Asta nu mă mai interesează. Mai încolo o să-mi mai spui și altele.

— Esențialul ți l-am spus deja.

— De spus mi l-ai spus, condițiile sunt prea multe. Hai să vorbim de altele. Ceva mai simplu.

***

Toată ziua Anastasia a rămas meditând, închipuindu-și toate situațiile posibile de verificat în viața noastră trecută, prezentă și viitoare.

Anastasia are o memorie colosală. Ea își amintește o mulțime de oameni pe care i-a văzut în imaginațiile ei sau cu raza ei și frământările lor interioare. Ca o actriță genială le poate imita mersul, vocea și poate gândi ca ei. În ea se concentrează experiența de viață a unui număr impresionant de oameni din trecut și prezent. Folosește această experiență, modelează viitorul și-i ajută pe alții. O face de la mare distanță cu ajutorul razei sale invizibile, iar cei pe care-i ajută prin sugestionări, în decizii sau pe care îi vindecă, nu au nici cea mai mică idee de unde vin toate astea.

Abia mai târziu am aflat că aceste raze invizibile, dar de intensități mult mai mici, sunt emanate de fiecare om. Academicianul Akimov le-a fotografiat cu instrumente speciale şi a publicat fotografiile în 1996 în ediția din mai a revistei « Miracole şi Aventuri ». Din păcate, noi nu putem să le folosim ca Anastasia. În ştiință, efectul similar al acestei raze este numit câmp de torsiune.

***

Viziunea Anastasiei asupra lumii era neobişnuită şi interesantă.

— Ce este Dumnezeu, Anastasia? Există? Dacă există, de ce nu-L vede nimeni?

— Dumnezeu este Intelectul interplanetar, este Adevărul. El nu se află într-o masă unică. Jumătate din El se află în lumea extramaterială a Universului. Este complexul tuturor energiilor. Cealaltă jumătate a Lui este răspândită în mici particule pe Pământ în fiecare om. Forțele întunecate încearcă să blocheze aceste particule.

— După tine, ce-o aşteaptă pe societatea noastră?

— Perspectiva este conştientizarea totalei pernicii a căii de dezvoltare tehnocrate şi întoarcerea spre sorginți.

— Vrei să spui că toți învățații noştri sunt ființe subdezvoltate care ne conduc spre fundătură?

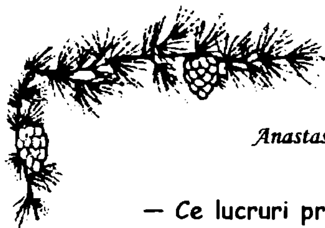
— Eu vreau să spun că prin ei se accelerează procesul, ceea ce înseamnă şi conştientizarea căii greşite.

— Deci, toate maşinile şi casele le construim inutil?

— Da.

— Anastasia, nu te plictiseşti să trăieşti aici singură. Singură, fără televizor, fără telefon?

— Ce lucruri primitive ai pomenit, toate astea omul le avea din principiu, doar că într-o formă mult mai completă... Le am şi eu.

— Şi televizor şi telefon?

— Dar, ce este televizorul? Un aparat cu ajutorul căruia imaginaţia aproape atrofiată a omului asimilează anumite informaţii şi dispune în ordine imagini şi întâmplări. Eu pot, cu ajutorul imaginaţiei, să zugrăvesc orice subiect, orice tablou, să creez cele mai neverosimile situaţii, luând parte eu însămi la ele, putând să le modific la bunul meu plac. Ah, nu m-am exprimat pe înţelesul tău... Aşa-i?

— Şi telefonul?

— Un om poate vorbi cu un altul fără ajutorul telefonului. Pentru a face asta sunt necesare doar voinţa, dorinţa reciprocă şi o imaginaţie dezvoltată.

Concertul din taiga

I-am propus Anastasiei să vină la Moscova şi să apară la televiziune.

— Îţi dai seama, Anastasia, cu frumuseţea ta ai putea să devii manechin sau fotomodel de talie mondială.

Şi aici am înţeles că nimic din ceea ce era lumesc nu-i era străin şi, ca şi oricărei alte femei, îi făcea plăcere să audă că este frumoasă. Anastasia a râs:

— *Cea mai frumoasă şi mai frumoasă... Da?* - a întrebat ea şi ca un copil a început să se sluţească, defilând prin poiană ca o modelă pe podium.

M-a distrat cum imita manechinele, păşind picior după picior în timpul mersului şi cum se făcea că prezintă vestimentaţia. Am aplaudat-o şi am intrat în joc, anunţând:

— Şi acum, stimate public, atenţiune! În faţa dumneavoastră se va desfăşura de nimeni întrecuta gimnastă, frumoasa Anastasia!

Această prezentare a înveselit-o şi mai tare. A

alergat spre centrul poienii, a făcut un salt extraordinar la început înainte, apoi lateral şi înapoi, pe urmă s-a avântat în sus, la mare înălţime. S-a agăţat cu o mână de creanga unui copac, s-a rotit de două ori în aer, apoi s-a lansat spre un alt copac din apropiere. A refăcut saltul iniţial, după care a efectuat câteva reverenţe cochete ca răspuns la aplauzele mele. A ieşit din poiană şi s-a retras în tufişuri. Zâmbind, Anastasia se uita de acolo de unde era retrasă ca în culise şi, nerăbdătoare, aştepta o nouă prezentare. Mi-am adus minte despre caseta video pe care erau înregistraţi cântăreţii mei preferaţi. O priveam câteodată seara, în cabina mea de pe vapor. Amintindu-mi de casetă, fără să mă gândesc de poate Anastasia să interpreteze ceva, am anunţat:

— Stimate public, în faţa dumneavoastră se vor prezenta cei mai buni solişti de estradă contemporani care îşi vor interpreta creaţiile. Poftiţi!

Ah, cât de mult greşisem, necrezând în calităţile ei. A urmat ceva care... era de neînchipuit. Făcând câţiva paşi din culisele ei improvizate, Anastasia a cântat cu vocea Allăi Pugaciova. Nu! Nu a parodizat-o pe marea cântăreaţă, nici nu i-a imitat vocea, ci a cântat aievea, transmiţând nealterate nu numai vocea şi melodia, ci şi sentimentele.

Însă nu asta era cel mai uimitor. Anastasia a accentuat anumite cuvinte, adăugând ceva de-al ei, îmbogăţind cântecul cu unele nuanţe, încât interpretării Allăi care părea perfectă şi de neîntrecut, i-a adăugat o serie de noi senzaţii şi sentimente care păreau să-i fi lipsit dintotdeauna. Ca de exemplu, în această minunată melodie:

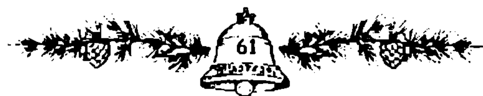
Trăia odată un pictor,
Căsuţă şi tablouri avea el,
Dar, el iubea o actriţă,
Ce florile-adora.
Şi-a vândut atunci el casa,
Tablourile şi pânzele toate şi le-a vândut
Şi pe toţi banii a cumpărat
O întreagă mare de flori...

Anastasia a accentuat cuvântul « pânzele ». Mirată şi speriată a strigat acest cuvânt. Tocmai pânzele - cele mai dragi artistului - fără de care nu poate crea, şi el care-şi vinde nepreţuitele pânze de dragul iubitei. Şi la cuvintele « trenul care, pe ea departe o ducea », ea a imitat pictorul, bărbatul îndrăgostit care privea în urma trenului ce-o ducea departe şi pentru totdeauna pe iubita lui. A întruchipat durere, tristeţe şi dezorientare.

Cutremurat de ce-am auzit şi văzut, nu am aplaudat după ce piesa s-a terminat. Anastasia, plecându-se, aştepta aplauzele, însă neauzindu-le, a început o nouă melodie cu o şi mai mare devoţiune. Şi cu mare precizie a interpretat pe rând toate cântecele mele îndrăgite, înregistrate pe casetă. Şi fiecare melodie, nu odată ascultată de mine, era, în interpretarea ei, şi mai strălucitoare, şi mai bogată în sensuri. După ce-a terminat şi ultima piesă, neauzind încă aplauzele, Anastasia s-a retras în « culise ». Buimăcit, am rămas mut o vreme, aflându-mă sub efectul unor nemaipomenite senzaţii. Apoi am sărit brusc în picioare, am aplaudat şi am strigat:

— Nemaipomenit, Anastasia! Bis! Bravo! Toţi interpreţii pe scenă!

Anastasia, a ieşit bănuitoare şi s-a înclinat. Eu

continuam să strig:

— Bis! Bravo! - am strigat şi-am ropotit din picioare şi din palme.

S-a înveselit şi ea. A bătut din palme şi a strigat:

— Bis înseamnă din nou?

— Da! Din nou! Din nou şi din nou!.. Îţi reuşeşte bine, Anastasia! Mai bine chiar decât cântăreţilor înşişi! Chiar mai bine decât stelelor noastre pop!

Eu am tăcut şi-am privit-o cu atenţie pe Anastasia. Mă gândeam cât de versatil îi putea fi sufletul, din moment ce reuşea să aducă în acele melodii care păreau deja de neîntrecut, atâta nou, minunat şi strălucitor. La rândul ei, amuţită se uita la mine cu ochi întrebători. Şi-atunci am întrebat-o:

— Anastasia, tu ai un cântec al tău? Ai putea să-mi cânţi ceva nemaiauzit până acum?

— Aş putea, doar că în cântecul meu nu sunt cuvinte. O să-ţi placă.

— Cântă-mi, te rog, cântecul tău!

— Bine.

Şi ea şi-a cântat neobişnuitul cântec. Anastasia, mai întâi a ţipat ca un nou născut. După aceea vocea ei s-a auzit înceată, liniştită şi mângâioasă. Stătea sub un copac, cu mâinile pe piept, cu capul aplecat, şi-l mângâia pe copilaş cu un cântec de leagăn. Vocea ei îi şoptea ceva dezmierdător copilaşului. De la această voce dulce şi uimitor de pură, împrejur totul a amuţit ca la un semn: şi trilul păsărilor şi foşnetul vietăţilor de prin iarbă. Apoi Anastasia s-a bucurat când copilul s-a trezit din somn. În vocea ei se auzea exultantă. Sunete incredibil de acute, ba se scurgeau spre pământ, ba se înaripau şi îşi luau zborul spre infinitul cerului. Vocea Anastasiei, ba implora, ba se arunca în bătălie, ba din

nou mângâia copilaşul, dăruind bucurie tuturora împrejur.

Această senzaţie de fericire a pus stăpânire şi pe mine, iar când Anastasia şi-a sfârşit incredibila melodie, eu am strigat vesel:

— Şi acum, preastimate doamne, domni şi tovarăşi, un număr unic de dresură, nemaiîntâlnit în lume! Cea mai curajoasă, cea mai incredibilă şi mai iubită de animale - Anastasia! Priviţi şi vă minunaţi!

Anastasia a scos un ţipăt de emoţie, a sărit, a bătut ritmic din palme, a strigat ceva şi a fluierat. În poieniţă s-a declanşat ceva de nedescris.

La început a apărut lupoaica. A ţâşnit din tufişuri şi s-a proţăpit pe marginea poienii, privind nedumerită. Prin copacii de pe margine, săltând din creangă în creangă, s-au iţit veveriţele. În înălţimi se roteau doi vulturi şi prin tufişuri foşneau tot felul de vietăţi. Trosnind crengile uscate, foşnind şi călcând în picioare tufişurile, în poiană a sosit un urs enorm şi s-a oprit ca înţepenit lângă Anastasia. Lupoaica i-a mârâit ursului, văzând că s-a apropiat aşa de mult de Anastasia fără să fie invitat. Anastasia a alergat spre urs, în joacă la pălmuit peste bot, l-a apucat de labele din faţă şi l-a ridicat în poziţie verticală. Judecând după minimul efort pe care l-a făcut Anastasia, se înţelegea că ursul i-a îndeplinit voluntar comenzile, în funcţie de cum şi cât le-a înţeles. A rămas nemişcat, silindu-se să priceapă ce se vrea de la el. Anastasia a alergat spre el, a făcut un salt în sus, s-a agăţat de blana deasă a ursului, a făcut verticala în mâini, apoi a sărit, rotindu-se în aer. L-a apucat pe urs de labe, s-a aplecat şi a tras ursul spre ea, dând impresia că vrea să-l arunce peste cap. Acest truc nu i-ar fi reuşit, dacă ursul însuşi nu l-ar fi făcut. Anastasia l-a condus doar. El, în primul moment, a căzut peste Anastasia, însă în ultima clipă

s-a sprijinit cu labele în pământ, făcând, probabil, toate eforturile de a nu-i pricinui stăpânei sau prietenei lui niciun rău. Lupoaica a devenit tot mai agitată, deja nu mai stătea la locul ei, se plimba dintr-o parte într-alta, mârâind nemulțumită. Pe marginea poienii și-au făcut apariția alți lupi. Când Anastasia « l-a aruncat » încă odată pe deasupra, încercând să-l facă să se dea peste cap, ursul s-a prăvălit pe o coastă și a rămas nemișcat.

Lupoaica, în cele din urmă, enervată și clănțănind amenințătoare din dinți, a făcut un salt spre urs. Fulgerător, Anastasia i-a tăiat calea, aceasta, încercând cu toate patru picioarele să se oprească, s-a rostogolit pe spate, lovindu-se de piciorul Anastasiei. Anastasia și-a pus imediat o mână pe spinarea lupoaicei, aceasta, ascultătoare, s-a așezat jos. Cealaltă mână o agita la fel ca atunci când eu am încercat s-o îmbrățișez fără voia ei.

Cu vioiciune, dar neamenințătoare, pădurea a tremurat ușor împrejurul nostru. Agitația le-a prins deopotrivă pe târâtoare, pe mergătoare și pe zburătoarele din poieniță. Anastasia a încercat să reducă agitația. Mai întâi a mângâiat lupoaica, a bătut-o pe spinare și a gonit-o ca pe un câine bătând din palme. Ursul stătea într-o poziție ciudată pe o parte ca împăiat. Se aștepta, probabil, să i se mai ceară și altceva. Anastasia s-a apropiat de el, l-a îndemnat să se ridice, l-a mângâiat pe bot și, ca și pe lupoaică, l-a alungat din poieniță. Îmbujorată și veselă, Anastasia a alergat și s-a așezat lângă mine, a inspirat profund și a expirat încet. Am observat că respirația ei a devenit dintr-o dată ritmică de parcă nici nu ar fi făcut incredibila demonstrație.

— Simulările nu le înțeleg și nici nu trebuie să le înțeleagă, nu e așa de bine - a constatat Anastasia și m-a

întrebat: - Cum am fost? Aş putea să găsesc ceva de lucru în lumea ta?

— Eşti fantastică, Anastasia, dar în lumea mea aşa ceva deja există. Circurile sunt pline de dresuri interesante de animale, nu o să găseşti de lucru, prin hăţişul de birocraţie, prin mulţimea de complicaţii şi intrigi. Nu eşti pregătită pentru toate astea.

Mai departe, jocul nostru s-a concentrat pe găsirea de variante, prin care Anastasia să găsească de muncă în lumea noastră şi să depăşească greutăţile. Numai că variante lesnicioase nu am găsit, având în vedere că Anastasia nu avea nici diplomă de şcoală, nici atestate, iar în povestea existenţei ei doar pe baza capacităţilor, fie ele chiar neobişnuite, nimeni nu va crede.

Trecând la un ton serios, Anastasia a spus:

— Mie mi-ar fi plăcut să mai vizitez încă o dată unul dintre oraşele voastre - poate Moscova - ca să-mi dau seama cât de precisă sunt în modelarea anumitor situaţii din viaţa voastră. Nu înţeleg bine, de exemplu, în ce fel reuşesc forţele obscure să prostească femeile până într-atât, încât ele însele, inconştiente, îi atrag pe bărbaţi cu minunăţiile corpurilor, prin asta nedându-le şansa să facă alegerea bună, lângă sufletul lor. Ele însele suferă, apoi, de la asta, familii autentice nu pot crea, deoarece...

Şi au început iarăşi remarcile pe marginea sexului, familiei şi educarea copiilor, extraordinare şi care necesită conştientizare şi eu am gândit: « Din tot ce am auzit şi am văzut, cea mai incredibilă este capacitatea ei de a vorbi despre existenţa noastră, de-a o cunoaşte la perfecţie şi în cele mai mici detalii ».

Cine aprinde o nouă stea?

În noaptea următoare, de teamă ca Anastasia să nu îmi bage iar în bârlog ursoaica ei, să mă încălzească sau să mai facă de-ale ei, am refuzat categoric să mă culc dacă ea nu se culca alături de mine. « Dacă îmi va fi alături, nu o să mai facă nimic », - am gândit eu şi i-am spus:

— M-ai invitat în ospeţie, vasăzică? Acasă la tine? Eu speram ca măcar o baracă să găsesc, da' tu nici măcar focul nu mă laşi să-l aprind şi noaptea mai aduci şi animale. Dacă nu ai o casă normală, atunci de ce mai chemi în ospeţie?

— Bine, Vladimir, nu te nelinişti, te rog nu te teme. Nu ţi se va întâmpla nimic rău. Dacă vrei, o să mă culc lângă tine şi o să te încălzesc.

De data asta în bârlogul subteran erau înghesuite şi mai multe crenguţe de cedru, era aşternut cu grijă fân uscat şi pe pereţi, ca şi-n ajun, atârnau crenguţe de cedru.

M-am dezbrăcat şi mi-am pus puloverul şi pantalonii sub cap. M-am întins şi m-am acoperit cu vestonul.

Ramurile de cedru emanau acea puternică aromă de fitoncide despre care se vorbea în literatura ştiinţifico-populară că dezinfectează aerul. Chiar dacă în taiga aerul este şi aşa curat, îl fac mai uşor de respirat. Fânul şi florile uscate mai adăugau alte arome fine şi neobişnuite.

Anastasia s-a ţinut de cuvânt şi s-a culcat lângă mine. Am simţit aroma corpului ei cum acoperea toate celelalte mirosuri. Era cu mult mai plăcută decât oricare alt parfum scump pe care-l simţisem vreodată la femei. Dar, acum, nici prin gând nu mi-a trecut s-o seduc. După încercarea de pe drumul spre poieniţa Anastasiei, care mi-a provocat acea spaimă şi pierderea cunoştinţei, nu am mai avut nicio atracţie fizică, nici măcar când am văzut-o dezbrăcată.

Stăteam întins, visam la băieţelul pe care soţia nu mi-l născuse până acum şi gândeam: « Ce bine ar fi dacă mi-ar face Anastasia un fiu! Ea e aşa sănătoasă, rezistentă şi frumoasă. Înseamnă că şi copilul va fi sănătos. Îmi va semăna mie. Şi ei, dar mai mult mie. Va avea o personalitate robustă şi deşteaptă. Va şti multe. Va deveni talentat şi fericit. »

Mi l-am închipuit pe fiul meu ghemuit la sânul ei şi involuntar, am atins cu mâna sânul elastic şi cald al Anastasiei. Instantaneu, corpul întreg mi-a fost străbătut de un fior care, aşa cum apăruse a şi dispărut. Însă acesta nu a fost un fior de groază, ci altceva... neobişnuit de plăcut. Nu am retras mâna, ci cu respiraţia tăiată am rămas nemişcat aşteptând urmarea. Şi atunci am simţit pe mâna mea palma catifelată a Anastasiei. Nu m-a îndepărtat. Eu m-am ridicat şi am privit la minunatul ei chip. Noaptea albă a nordului îl făcea şi mai atrăgător. Mi-a fost cu neputinţă să-mi dezlipesc privirea. Ochii ei mari, cenuşiu-azurii, mă priveau mângâioşi. Nu am rezistat tentaţiei, m-am aplecat şi,

cu atenție, i-am sărutat buzele întredeschise. Corpul mi-a fost din nou străbătut de fiorul de plăcere, iar fața mi-a fost învăluită de aroma respirației Anastasiei. Buzele ei nu au mai rostit ca data trecută: « Calmează-te, nu trebuie », iar mie nu mi-a mai fost deloc frică. Gândurile la băiețel nu m-au părăsit o clipă, iar când Anastasia m-a cuprins tandru în brațe, mi-a mângâiat părul şi mi s-a abandonat cu tot corpul, am simțit ceva atât de...

Abia dimineața, când m-am trezit, am realizat că simțăminte atât de mărețe, senzații atât de desfătătoare şi satisfăcătoare, nu mă mai încercaseră niciodată în viață. Ciudat mi s-a părut şi faptul că după fiecare noapte petrecută cu o femeie, se făcea simțită oboseala fizică. Aici era cu totul altfel. Plutea o senzație de măreață creație. Satisfacția nu era doar una fizică, ci şi una neînțeleasă, nemaiavută până atunci, neobişnuit de minunată şi fericită. Mi-a trecut prin minte că doar pentru o astfel de senzație se merită să trăieşti şi cum de până atunci nu am trăit nimic asemănător, cu toate că femei am avut de tot felul: şi frumoase şi iubitoare şi cu experiență în dragoste.

Anastasia era o fată. O captivantă şi încântătoare fată. Însă, pe lângă asta, mai avea ceva care nu mai găsisem la alte femei pe care le cunoscusem. Dar ce anume? Unde era ea, acum? M-am târât spre ieşirea bârlogului subteran, am scos capul afară şi am privit în poiană.

Poiana se întindea puțin mai jos de adăpostul nocturn, cocoțat pe o moviliță. Era învăluită într-o manta de ceață matinală groasă de jumătate de metru. Anastasia, cu brațele deschise se învârtea prin această ceață. Îşi ridica împrejuru-i un nouraş de ceață. Când nouraşul o învăluia complet, ea sălta lejeră, desfăcându-şi picioarele în şpagată şi zburând exact ca o balerină pe deasupra mantalei de

ceață, se oprea în alt loc și din nou, râzând, își aduna împrejur un alt nouraș prin care, mângâind-o, străbăteau razele soarelui care răsărea. Acest tablou impresiona și fascina și eu am strigat sub impulsul sentimentelor:

— Ana-sta-si-ia! Bună dimineața, minunata zână a pădurilor, Anastasiiia!

— Bună dimineața, Vladimir - mi-a strigat ea veselă.

— E-așa de minunat acum, așa de bine! De la ce? - am strigat eu din toate puterile.

Anastasia și-a înălțat brațele în întâmpinarea soarelui și cu râsul ei fericit, molipsitor și melodios mi-a strigat mie și altcuiva de sus:

— Dintre toate creaturile Universului, doar omului i-a fost dat să simtă a-s-t-a!!

Doar bărbatului și femeii care sincer își doresc un copil unul de la celălalt! Doar omul care-a trăit asta, poate aprinde o stea în cer! Doar o-m-u-l care aspiră la creare și procreare! Îți mul-țu-mesc!

Și întorcându-se spre mine, a adăugat repede:

— Doar omului care aspiră să creeze și să procreeze și nu numai să-și satisfacă nevoile trupești.

A râs din nou zgomotos, a sărit în sus și a făcut încă o șpagată, planând deasupra stratului de ceață. Apoi a alergat, s-a așezat alături de mine la intrarea adăpostului nocturn și a început să-și pieptene cu degetele părul auriu, ridicându-l de jos în sus.

— Înseamnă că tu nu consideri sexul păcătuitor? - am întrebat-o eu.

Anastasia nu s-a clintit. M-a privit mirată și a răspuns:

— A fost oare acesta, acel sex la care, în lumea ta, fac aluzie prin acest cuvânt? Și dacă nu, atunci ce este mai

mare păcat: să te dărui ca pe lume să vină un om sau să te abții și să nu-i permiți omului să se nască? Omului autentic!

Eu am reflectat. Într-adevăr, intimitatea nocturnă cu Anastasia nu se putea defini prin obișnuitul cuvânt « sex ». Atunci, ce s-a întâmplat noaptea? Ce cuvânt se potrivește? Și am întrebat-o din nou:

— Și de ce mie și altora, cred eu, nu ni s-a întâmplat și mai înainte ceva măcar asemănător?

— Înțelegi, Vladimir, forțele întunecate vor să dezvolte în om josnice impulsuri sexuale pentru a nu-l lăsa să simtă binecuvântarea dată de Dumnezeu. Ele, pe toate căile îi sugerează omului că satisfacția se poate obține cu ușurință, referindu-se doar la satisfacția trupească. Și tocmai prin asta îl îndepărtează pe om de adevăr. Bietele femei amăgite, neștiind asta, întreaga lor viață le este doar un chin și toată viața caută binecuvântarea pierdută. Rău o caută. Nicio femeie nu-și va putea opri bărbatul de la curvie, dacă va accepta să i se dăruie doar ca să-și satisfacă necesitățile trupești. Dacă asta s-a întâmplat la început, viața lor conjugală nu va cunoaște fericirea.

Viața lor conjugală este o iluzie de conjugalitate și amăgire - efectele minciunii acceptate. Căci femeia însăși va deveni implicit ușuratică, indiferent de este sau nu căsătorită cu acel bărbat.

Ah! Câte legi a născocit umanitatea și câte convenții, încercând să întărească artificial această uniune falsă! Legi sociale, legi spirituale. Totul în zadar. Ele nu au făcut altceva decât să-l împingă pe om să recite și să li se supună, creând impresia existenței unei uniuni. Gândurile interioare au rămas neschimbate și nesupuse nimănui și la nimic.

Iisus Hristos a văzut asta. Și-atunci el, încercând să se opună, a spus:

« Eu însă vă spun vouă: că oricine se uită la femeie, poftind-o, a şi săvârşit adulter cu ea în inima lui. »

Mai târziu, în trecutul nu prea îndepărtat, voi aţi încercat să condamnaţi la ruşine pe cei care-şi părăsesc familiile. Însă nimic, în nicio epocă şi în nicio situaţie, nu a reuşit să frâneze în om dorinţa de a căuta binecuvântarea şi măreaţa satisfacţie, intuitiv percepute. Cu stoinicie s-o caute.

Falsa uniune este teribilă!

Copiii! Înţelegi, Vladimir? Copiii! Ei percep artificialitatea şi falsitatea acestei uniuni. Şi se îndoiesc copiii, de vorbele părinţilor. Copiii, în subconştient simt minciuna chiar din momentul procreării lor. Şi se simt rău!

Spune-mi cine, care om vrea să vină pe lume doar în urma desfătărilor sexuale? Fiecare vrea să fie conceput în măreaţa dezlănţuire a iubirii, în aspiraţia către creaţie şi să nu vină pe lume ca urmare a plăcerilor trupeşti.

Antrenaţi în uniunea falsă, vor căuta apoi satisfacţia autentică pe ascuns, se vor ascunde unul de celălalt. Îşi vor dori să posede corpuri noi sau să-şi folosească propriile corpuri în mod vulgar şi resemnaţi cu moartea, doar intuitiv realizând că tot mai mult se îndepărtează de autentica binecuvântare a autenticei uniuni.

— Aşteaptă, Anastasia. Sunt chiar atât de iremediabil condamnaţi - femeia şi bărbatul - dacă prima dată s-au întâlnit doar pentru sex? Chiar nu există nicio cale de întoarcere, nicio posibilitate de remediu?

— O posibilitate există. Eu acum ştiu ce-i de făcut. Dar unde şi ce cuvinte să găsesc ca să exprim în cuvinte? Eu le caut neîntrerupt, aceste cuvinte. În trecut le-am căutat şi-n viitor. Nu le-am găsit. Poate că sunt aproape de tot. Uite-le, uite-le cum apar, altele noi se nasc, cuvinte în stare

să pătrundă în minte şi în inimă. Cuvinte noi despre anticul adevăr al primordialităţii.

— Tu, Anastasia, nu te complica prea tare. Pentru moment spune-le pe acelea care există deja, dă-mi exemple de aceste cuvinte. Ce mai lipseşte, în afara celor două corpuri, pentru a se atinge satisfacţia autentică?

— Conştiinţa! Aspiraţia reciprocă la creaţie. Spontaneitatea şi puritatea aspiraţiei.

— De unde ştii tu toate astea, Anastasia ?

— Nu le ştiu numai eu. Esenţa au încercat s-o dezvăluie oamenilor iluminaţi ca Veles, Krishna, Rama, Shiva, Hristos, Mohamed, Buddha.

— Tu ai citit despre ei? Unde? Când?

— Despre ei, eu nu am citit, eu pur şi simplu ştiu ce vorbeau ei, la ce se gândeau, ce-şi doreau.

— Înseamnă că numai sexul, pentru tine, este un rău?

— Foarte rău! El îndepărtează omul de Adevăr, distruge familiile şi face ca o mare cantitate de energie să fie cheltuită în van.

— De ce, atunci, sunt publicate atât de multe reviste cu femei goale în poziţii erotice, se fac atâtea filme erotice şi cu sex? Toate acestea se bucură de o mare popularitate. Cerinţa creează oferta. Tu ce vrei să spui, că omenirea este rea de tot?

— Omenirea nu este rea, însă mecanismul forţelor obscure care umbreşte spiritualitatea şi care trezeşte în om impulsuri josnice, este un mecanism foarte puternic. El pricinuieşte foarte multe nenorociri şi suferinţe oamenilor. Acţionează prin femei, folosindu-se de frumuseţea lor. Frumuseţe, a cărei menire este să nască şi să susţină în bărbat spiritul de poet, de artist, de creator. Dar, pentru

asta, femeia însăşi trebuie să fie curată. Când curăţenia nu este îndeajunsă, ia naştere dorinţa de a-l atrage pe bărbat cu minunăţiile corpului. Frumuseţea exterioară a obiectului gol pe dinăuntru. Prin asta minţindu-l şi, fără scăpare, pentru această minciună, ea însăşi suferind viaţa-ntreagă.

— Aşa că, ce se întâmplă atunci? De-a lungul mileniilor de existenţă, umanitatea nu a reuşit să întrerupă acest mecanism al forţelor întunecate? Înseamnă că este mai puternic decât omul. Nu l-au putut combate nici măcar în ciuda tuturor sclipirilor, cum zici tu, iluminatoare şi de spiritualitate? Înseamnă că este imposibil de combătut? Da' poate că nici nu trebuie combătut.

— Trebuie! Neapărat, trebuie!

— Cine poate face asta?

— Femeile! Cele destoinice de a înţelege adevărul şi a lor menire. Atunci şi bărbaţii se vor schimba.

— Ba nu, Anastasia, degeaba. Imposibil! Picioarele frumoase şi sânii îl vor tulbura întotdeauna pe bărbatul normal... Mai ales când se află în misiune sau în vacanţă, departe de prietenă. Aşa e făcut. Şi nimeni nu schimbă şi nu poate face altminterea.

— Dar eu am făcut cu tine.

— Ce-ai făcut tu?

— Acum, tu nu o să mai poţi practica acest sex dăunător.

Un gând teribil, ca o descărcare electrică, m-a lovit alungând minunata senzaţie născută peste noapte.

— Ce ai făcut, Anastasia? Ce? Eu, acum..? Eu sunt... impotent acum?

— Dimpotrivă, acum tu ai devenit un bărbat autentic. Doar că sexul obişnuit nu te va mai atrage. El nu-ţi va da ceea ce ai simţit tu, iar ce ai simţit tu se poate atinge doar

în prezența dorinței de a avea un copil și când femeia vrea același lucru. Şi când te iubește.

— Să mă iubească? În astfel de condiții... În toată viața, doar de câteva ori dacă se poate întâmpla...

— Este îndeajuns ca toată viața să fii fericit, te asigur, Vladimir! O să înțelegi... O să simți mai târziu... Oamenii, de cele mai multe ori, se leagă doar fizic, neștiind că adevărata satisfacție, folosindu-şi doar corpul, nimeni, niciodată nu o va cunoaşte. Bărbatul şi femeia, în toate planurile existențiale contopiți, de unda luminoasei inspirații duşi, de dorința de a zămisli împinşi, din plin măreața satisfacție-o vor cunoaşte. Creatorul, doar omului i-A dat să cunoască asta. Nu este o plăcere pasageră şi nu se poate compara cu aceea trupească. Îndelung, senzația ei păstrând-o, toate planurile existențiale fericit pe tine te vor face şi pe-a ta femeie! Iar femeia, destoinică să nască o creatură după chipul şi asemănarea Creatorului, va fi!

Anastasia şi-a întins mâna în direcția mea şi a încercat să se apropie. Eu m-am scuturat energic şi m-am retras în ungherul vizuinii, strigându-i:

— Dă-te la o parte, cu binişorul!

Ea s-a ridicat. Eu m-am strecurat afară şi am făcut câțiva paşi îndărăt de la ea.

— Tu m-ai privat, poate, de cea mai mare plăcere a vieții. Toți şi-o doresc, toți se gândesc la ea, doar că nu toți o spun cu voce tare.

— Iluzii -, Vladimir, - aceste plăceri. Eu te-am ajutat să te izbăveşti de această teribilă, distructivă şi păcătoasă atracție.

— Iluzie sau nu, n-are importanță, toți o cunosc ca plăcere. Nu gândi să mă mai salvezi şi de la alte atracții, distructive, cum ți se par ție. Altminteri, mai bine să mă duc;

nici cu femeile să nu mai merg, nici să nu mai beau, nici să nu mai mănânc, nici să nu mai fumez! Astea sunt ciudăţenii pentru majoritatea oamenilor cu o viaţă normală.

— Dar ce este aşa de bun în a bea, a fuma şi a devora în mod inconştient şi dăunător acele enorme cantităţi de carne animală, în timp ce atâtea minunate plante au fost lăsate special pentru a hrăni omul?

— Hrăneşte-te tu cu plantele tale, de-ţi plac! Dar pe mine lasă-mă în pace! Pentru noi este o plăcere să fumăm, să bem şi să ne aşezăm la o masă bogată. Astea sunt plăceri pentru noi, pricepi? Plăcere!

— Însă, tot ce ai numit tu, este rău şi dăunător.

— Rău? Dăunător? Dacă-mi vin oaspeţi la petrecere, şi se aşează la masă, eu să le spun: « Uitaţi, crănţăniţi nişte alune, mâncaţi un măr, beţi puţină apă şi nu fumaţi! » Abia asta ar fi rău.

— Este chiar atât de important, când vă reuniţi, să vă aşezaţi la masă, să beţi, să mâncaţi şi să fumaţi?

— Nu contează dacă este sau nu important. Este o tradiţie pentru toţi oamenii din lume. În unele ţări există chiar feluri de mâncare care se fac ca ritual, curcanul la cuptor, de exemplu.

— Nu în toată lumea este o tradiţie.

— Poate că nu la toţi, dar eu trăiesc printre cei normali.

— De ce-i consideri mai normali pe cei care te înconjoară?

— Pentru că sunt majoritatea.

— Nu este un argument convingător.

— Pentru tine nu este, pentru că ţie nu ţi se poate explica.

Supărarea pe Anastasia a început să-mi treacă.

Amintindu-mi despre preparatele medicinale şi despre sexopatologii despre care auzisem, am gândit: « Dacă ea mi-a făcut ceva rău, medicii vor reuşi să remedieze problema » şi mult mai liniştit, i-am spus:

— Bine, Anastasia, să rămânem de acord aşa: eu nu o să mă mai supăr pe tine. Îţi mulţumesc pentru noaptea minunată. Doar că, pe viitor, nu mai încerca să mă dezbari de niciun obicei. În ceea ce priveşte sexul, o să mă descurc cu ajutorul medicilor noştri şi a medicamentelor moderne. Hai să ne scăldăm.

M-am pornit spre lac, admirând frumuseţea pădurii în dimineaţă. Buna dispoziţie îmi revenea, când ea, din nou pe mine. Merge în spatele meu şi-mi spune:

— N-or să te ajute acum nici medicamentele, nici doctorii. Pentru a reface totul cum era înainte, ar trebui neapărat să-ţi şteargă din memorie ceea ce s-a petrecut cu tine şi ceea ce ai trăit.

M-am oprit năucit.

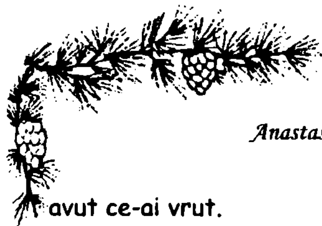
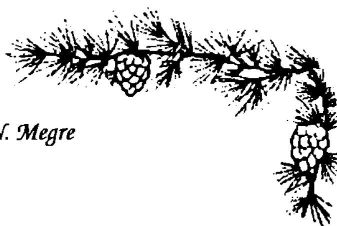
— Atunci fă ca totul să fie ca înainte.

— Nici eu nu mai pot.

Din nou au pus stăpânire pe mine furia turbată şi frica.

— Tu... Ah... eşti o neobrăzată! Te amesteci în viaţa mea şi o denaturezi. Aşadar, prostii ştii să faci? Însă, să le repari - « nu pot »?

— Eu nu am făcut nicio prostie. Tu îţi doreai aşa de mult un fiu. Au trecut atâţia ani şi tu nu ai un fiu. Şi nicio altă femeie din viaţa ta nu ţi-ar mai fi dăruit acest fiu. Şi eu îmi doream un copil de la tine, un băieţel. Eu pot... De ce te îngrijorezi dinainte că o să stai rău? Poate că încă o să înţelegi... Nu-ţi fie frică de mine, te rog, Vladimir, eu nicicum nu mă amestec în psihicul tău. S-a întâmplat pur şi simplu. Ai

avut ce-ai vrut.

Mai mult, mi-aş fi dorit să te salvez de la măcar un păcat mortal.

— De la care?

— Mândria.

— Eşti ciudată. Filozofia ta şi modul tău de viaţă sunt neumane.

— Ce este atât de neuman în mine, de te sperie?

— Trăieşti singură în pădure, cu plantele şi animalele. Nimeni din lumea noastră nu trăieşte, nici măcar pe departe, aşa.

— Cum aşa, Vladimir, de ce? - a întrebat îngrijorată Anastasia. — Dar *dacinicii**? Şi ei sunt în contact cu plantele şi cu animalele, doar că pentru moment fără să fie conştienţi. Mai încolo vor înţelege. Mulţi dintre ei au început deja să înţeleagă.

— Ia te uită la ea! Dacinica. Şi raza asta a ta? Cărţi nu citeşti, dar ştii multe. Cam mistic!

— Eu mă chinui să-ţi explic tot. Dar nu deodată. Mă chinui, dar nu găsesc cuvintele potrivite. Exhaustive. Crede-mă, te rog. Tot ce fac eu este comun omului. Lui, astea i-au fost date din principiu. Şi fiecare ar putea aşa. Oricum, oamenii se vor întoarce la origini. Se va petrece treptat, când forţele luminoase vor birui.

— Dar concertul tău? Ai cântat cu toate vocile, pe toţi cântăreţii mei iubiţi i-ai interpretat şi în ordinea de pe casetă.

*dacinic - proprietarul unei case la ţară şi al unui lot de pământ destinat grădinăritului. Denumirea de *dacinic* vine de la cuvântul *dacea*, care reprezintă tocmai acest tip de proprietate.
(ptr. mai multe detalii mergi pe ro.wikipedia.org)

— Aşa s-a întâmplat, Vladimir. Eu am văzut odată caseta asta. Mai târziu o să-ţi povestesc cum s-a întâmplat.

— Şi ţi-ai amintit imediat versurile şi melodiile la toate cântecele?

— Mi le-am amintit. Ce este aşa de dificil şi mistic în asta? Ah, de ce ţi-am arătat şi povestit eu? Ţi-e frică de mine! Probabil sunt impulsivă şi obtuză, cum a spus odată bunicul meu. Credeam că a vorbit din dragoste. Dar probabil, sunt cu adevărat impulsivă. Te rog, Vladimir...

Anastasia a vorbit cu îngrijorare umană şi probabil din acest motiv, frica de ea mi-a trecut aproape toată. Gândul la fiul meu mi-a umplut toată trăirea.

— Nu-mi mai este frică acum... Dar fii mai puţin impulsivă. Ţi-a spus asta şi bunicul tău.

— Da. Şi bunicul... Însă eu tot vorbesc şi vorbesc... Aşa de mult vreau să spun tot. Sunt o pălăvrăgioaică, nu-i aşa? Dar o să mă abţin. O să mă abţin să mai fiu impulsivă.

— Şi vasăzică, în curând vei naşte, Anastasia?

— Desigur! Doar că nu va fi la timp.

— Cum adică - nu la timp?

— Trebuie neapărat vara, când natura ajută la creştere.

— Atunci de ce ai decis aşa, dacă este atât de riscant pentru copil şi pentru tine?

— Nu-ţi fă griji, Vladimir, copilul va supravieţui!

— Şi tu?

— O să mă străduiesc să rezist până la primăvară şi atunci se va normaliza totul.

Anastasia a spus asta fără umbră de tristeţe sau îngrijorare pentru viaţa ei, după care a fugit şi s-a aruncat în micuţul iaz. Stropii de apă strălucitori în lumina soarelui au zburat ca un foc de artificii şi s-au revărsat pe oglinda lină

şi curată a apei. După vreo treizeci de secunde, corpul ei s-a ridicat lin la suprafaţă. Stătea pe spate cu palmele orientate în sus şi zâmbea.

Eu stăteam pe mal, priveam la ea şi gândeam: « Va auzi oare veveriţa, plescăitul degetelor Anastasiei, când ea va sta cu micuţul într-un adăpost de-al ei? O s-o ajute vreounu' dintre prietenii ei cu patru labe? Va fi suficientă căldura corpului ei pentru a încălzi copilul? »

— Dacă se va răci corpul meu şi copilul nu va avea de mâncare, va începe să plângă, - a spus Anastasia ieşind încet din apă, - scâncetul lui de nemulţumire va trezi natura dimprejur sau o parte din ea, care aşteaptă primăvara şi atunci totul va fi bine. Îl va creşte.

— Tu mi-ai citit gândurile?

— Nu. Eu am ghicit ce puteai tu să gândeşti despre asta.

— Anastasia, tu ai spus că pe terenurile învecinate trăiesc rudele tale. Ele ar putea să te ajute?

— Ele sunt prea ocupate şi nu pot fi distrase de la treburile lor.

— Cu ce sunt ocupate, Anastasia? Tu ce faci aici zile întregi, devreme ce natura înconjurătoare te serveşte în absolut toate?

— Eu mă îndeletnicesc cu... Încerc să le dau ajutor oamenilor din lumea ta, celor pe care voi îi numiţi dacinici şi pomicultori.

Iubiții ei, dacinicii

Anastasia mi-a vorbit mult şi cu pasiune despre oportunitățile care li se pot arăta oamenilor care au contact cu plantele. Despre două teme îndeosebi, vorbeşte Anastasia cu o deosebită pasiune, entuziasm şi de parcă ar fi îndrăgostită. Despre educația copiilor şi despre grădinarii-dacinici. Dacă ar fi să spunem tot ce vorbeşte ea despre dacinici şi despre importanța pe care le-o dă, atunci în fața lor ar trebui să stăm cu toții în genunchi. Ca să vezi. Ea este de părere că ne-au salvat pe toți, că au sădit bine în suflete şi că vor educa generațiile viitoare. Nu se poate povesti tot. O carte aparte s-ar putea scrie. Şi continuă să dovedească toate astea şi să argumenteze:

— Înțelegi, astăzi societatea în care trăieşti tu ar putea înțelege multe din contactul cu plantele cultivate în grădina proprie. În grădina în care cunoşti fiecare cultură sădită şi nu pe imensele câmpuri anonime prin care se târăsc maşini monstruoase şi obtuze. Oamenii se simt mai bine

lucrându-şi propriile grădini, asta a lungit viaţa multora. Devin mai buni. Şi tocmai dacinicii pot ajuta la conştientizarea păgubiei căii tehnocrate pentru societate.

— Anastasia, nu are nicio importanţă acum dacă-i aşa sau nu. Ce treabă ai tu cu toate astea? În ce constă ajutorul tău?

Anastasia m-a apucat de mână şi m-a tras în iarbă. Ne-am culcat pe spate cu palmele orientate în sus.

— Închide ochii, relaxează-te şi încearcă să-ţi imaginezi ce vorbesc eu. Acum o să găsesc cu raza mea, o să văd la distanţă pe careva dintre oamenii pe care voi îi numiţi dacinici.

A tăcut o vreme, apoi a şoptit:

— O bătrână desface o cârpă în care a pus la înmuiat seminţe de castraveţi. Seminţele au crescut deja prea mari şi li se văd colţişorii. A luat în mână un fir de castravete. Şi i-am spus, doară, să nu învelească aşa seminţele, planta se va deforma când va fi plantată, apa aceea nu este bună ca nutriment, sămânţa se îmbolnăveşte. Ea crede că toate astea le-a ghicit singură. În parte este adevărat, eu am ajutat-o doar un pic să intuiască. Acum, gândurile ei le va împărtăşi oamenilor din jur. O mică treabă, iat-o făcută.

Anastasia a povestit că-şi modelează în minte toate situaţiile de muncă, de odihnă şi de interacţiune atât dintre oameni cât şi dintre oameni şi plante. Când situaţia de ea modelată este cea mai apropiată de realitate, se realizează contactul prin care ea poate vedea omul şi poate percepe ce-l doare, ce simte. Ca şi cum ar intra în persoana acelui om şi i-ar împărtăşi cunoştinţele. Anastasia a spus că plantele reacţionează la om, pot să-l iubească sau să-l urască, pozitiv sau negativ pot influenţa sănătatea acestuia.

— Chiar şi acum eu am o grămadă de treabă. Mă

îndeletnicesc cu grădinile dacinicilor. Dacinicii merg la culturile din grădinile lor ca la propriii fii, dar, din păcate, sunt instinctivi în raporturile lor. Ei încă nu sunt coroborați de limpezimea realizării adevăratei meniri a acestei legături.

Totul pe Pământ - fiecare ierbuşoară, fiecare gâză - a fost creat pentru om, are un destin şi o menire în slujba omului. Majoritatea plantelor medicinale este dovada. Dar omul lumii tale ştie foarte puțin pentru a se folosi de această posibilitatea, spre binele lui lăsată.

I-am cerut Anastasiei să-mi arate printr-un exemplu concret beneficiul adus de conştientizarea acestei relații, ca să poată fi verificat în practică, să fie observat şi analizat de cercetătorii de ştiință. Anastasia s-a gândit o vreme, după care, cu chipul luminat, mi-a răspuns:

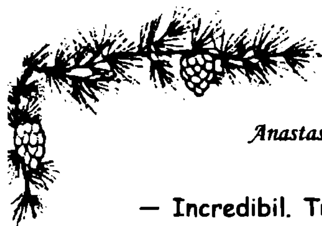
— Dacinicii, iubiții mei dacinici! Ei dovedesc, arată şi dezorientează ştiința voastră. Da' cum de nu am ghicit, cum de nu am înțeles mai înainte?

Această idee nou-născută în mintea ei a-mbucurat-o tempestuos.

În general, nu am văzut-o pe Anastasia niciodată tristă. Se întâmplă să fie serioasă, îngândurată şi concentrată, dar cel mai adesea este bucuroasă. De data asta s-a bucurat tempestuos, s-a ridicat în picioare, a bătut din palme şi mi s-a părut că în pădure s-a făcut mai multă lumină şi s-au auzit foşnete, s-a perceput o agitație printre coroanele copacilor şi glasurile păsărilor. Ea s-a învârtit ca-ntr-un dans. Apoi, toată strălucitoare, s-a aşezat iar lângă mine şi a spus:

— Acum vor crede! Şi vor fi ei, dragii mei dacinici. Ei o să vă explice şi o să vă demonstreze tot.

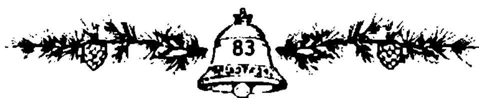
Eu am încercat s-o readuc iute la discuția întreruptă şi am obiectat:

— Incredibil. Tu spui că fiecare insectă a fost zămislită spre binele omului, dar cum o să creadă lumea care priveşte cu scârbă şi dezgust la gândacii care se târăsc pe mesele din bucătării? Şi ei au fost făcuţi spre binele nostru?

— *Gândacii* - a răspuns *Anastasia* - se târăsc doar pe mesele murdare pentru a culege resturi de mâncare, de cele mai multe ori invizibile ochiului uman, pentru a le prelucra şi apoi depozita în locuri ascunse. Dacă aceştia s-au adunat numeroşi, adu o broscuţă în casă. Şi de bună voie vor pleca imediat.

Ceea ce a propus mai departe *Anasatasia* să facă dacinicii, contrazice făţiş ştiinţa şi practica cultivării plantelor şi, fără dubii, contrazice tehnica de comun acord adoptată în însămânţarea şi cultivarea diferitelor soiuri de pe marile terenuri agricole. Totuşi, ideile ei sunt atât de mărețe, încât eu cred că toţi cei care au posibilitatea ar trebui să le testeze, chiar dacă nu pe întregile suprafeţe, măcar pe o parte din ele, mai ales că, în afara avantajelor, nu văd nimic altceva dăunător în asta. Vizavi de acestea, multe din afirmaţiile *Anastasiei* au fost deja întărite, prin experimentele sale, de doctorul în ştiinţe biologice N. M. Prohorov.

Din sfaturile Anastasiei

Sămânţa medic

Anastasia a afirmat:

— Fiecare sămânţă de voi însămânţată conţine în ea un imens volum de informaţii universale. Acest volum nu este comparabil ca precizie şi mărime cu niciun altul artificial. Cu ajutorul acestor informaţii, sămânţa cunoaşte exact, la milisecundă, momentul în care trebuie să se trezească, să crească, ştie care seve să-şi tragă din pământ, cum să folosească emanaţiile corpurilor cereşti: Soare, Lună, stele; ce plantă să devină şi ce fructe să dea. Fructele ei sunt destinate hrănirii omului. Aceste fructe pot, cu mult mai efectiv şi mai radical, să combată şi să contracareze orice boală a organismului uman, decât oricare medicament artificial contemporan sau viitor. Dar pentru asta, micuţa sămânţă trebuie să cunoască constituţia omului. Pentru ca în procesul de maturare să-şi nutrească fructul cu substanţe necesare şi potrivite vindecării unui om anume, a bolilor sale, fie acestea deja existente ori la care omul este predispus.

Ca o sămânță de castravete, de pătlăgică sau de oricare altă cultură din grădina voastră, să aibă această informație, sunt necesare cele ce urmează.

Înainte de însămânțare ia în gură una sau mai multe micuțe semințe și ține-le în gură, sub limbă, nu mai puțin de nouă minute.

Apoi așează-le între palme și ține-le așa preț de treizeci de secunde. În timp ce le ții între palme, neapărat să stai desculț pe bucata de pământ pe care vei face apoi însămânțarea.

Deschide palmele și sămânța apropie-o cu grijă de gură. Și suflă peste ea aerul din plămâni. Tu încălzește-o pe micuța sămânță cu respirația ta și ea va afla ce este în tine.

Pe urmă, încă treizeci de secunde ține-o între palmele deschise, aștrilor cerești prezentând-o. Și sămânța va determina momentul încolțirii. Toate planetele o vor ajuta! Și pentru tine îi vor dărui lumina potrivită.

Abia după aceea poți pune sămânța în pământ. În niciun caz să nu o uzi imediat, pentru a nu spăla de pe ea saliva îmbibată și informațiile pe care le-a asimilat. După trei zile de la însămânțare o poți uda.

Însămânțarea trebuie făcută în ziua prielnică fiecărei culturi (deja cunoscută de om după calendarul lunar). O însămânțare precoce, în lipsa apei nu va fi la fel de compromisă ca una tardivă.

Nu trebuie plivite toate buruienile ieșite împrejurul plantei tale. Trebuie lăsate din toate speciile cel puțin câte una. Buruienile pot fi tăiate...

După spusele Anastasiei, în acest fel sămânța strânge în ea informații despre om și în timp ce fructul ei crește, absoarbe energia necesară din Cosmos și din Pământ destinată special acelui om. Buruienile nu trebuie plivite,

deoarece şi ele au un scop precis. Unele protejează planta de boli, altele furnizează informaţii suplimentare. În timpul creşterii va trebui neapărat să comunici cu planta: măcar o dată în timpul creşterii, de preferat în timpul lunii pline să mergi şi să o atingi.

Anastasia susţine că fructele crescute în acest mod şi consumate de însuşi omul care le-a cultivat, sunt în măsură să lecuiască orice boală a organismului, să încetinească simţitor îmbătrânirea, să-l dezbare pe om de obiceiurile dăunătoare, să-i mărească nemăsurat de mult capacităţile intelectuale şi să-i dea linişte sufletească. Fructele au o mai puternică influenţă dacă sunt consumate în primele trei zile de la recoltă.

Acţiunile descrise mai sus trebuie aplicate fiecărei culturi din grădină.

Nu se cere neapărat să fie însămânţaţi aşa toţi castraveţi, toate roşiile, ş.a.m.d. de pe strat, sunt de ajuns doar câteva pâlcuri.

Fructele crescute în acest fel nu vor fi diferite doar la gust de celelalte de acelaşi soi. Dacă vor fi analizate se va descoperi că diferă şi prin conţinutul de substanţe din compoziţie.

Când se sădesc puieţi, pământul din groapă trebuie frământat musai cu degetele şi cu picioarele desculţe, iar la urmă se scuipă în groapă. La întrebarea « De ce, cu picioarele? », Anastasia mi-a explicat că prin sudoarea de pe picioare ies din organism substanţe (probabil toxine) care conţin informaţii despre bolile din corp. Aceste informaţii le primesc puieţii. Ei le transmit apoi fructelor care vor fi în măsură să combată infirmităţile. Anastasia a mai sfătuit ca uneori să se facă plimbări desculţi prin grădină.

— Ce soiuri trebuie cultivate?

Anastasia a răspuns:

— Din varietatea care se întâlneşte în majoritatea grădinilor, îndeajuns de multă zmeură, mure, agrişe, castraveți, roşii, fragi şi orice soi de mere. Foarte bune sunt vişinele, cireşele şi tot felul de flori. Numărul plantelor şi suprafețele nu au o mare importanță.

Ca obligatorii, fără de care greu se poate crea microclima energetică în grădină, sunt plantele de floarea-soarelui (cel puțin una). Pe o suprafață de cel puțin unu - doi metri pătrați - culturi cerealiere (ovăz, grâu, etc.) Neapărat să fie lăsată o insulă de minim doi metri pătrați pentru buruieni de tot soiul. Această insulă să nu fie cultivată artificial, trebuie să fie naturală şi, dacă în grădină s-a omis să fie lăsate să crească buruieni, atunci musai să fie aduse din pădure, în acest scop, câteva brazde.

Am întrebat-o pe Anastasia dacă aceste culturi, pe care ea le consideră indispensabile, mai trebuiau cultivate şi dacă prin preajmă creşteau deja de la sine şi am primit acest răspuns:

— Importantă nu este numai varietatea, ci şi modul de însămânțare şi raportul direct cu ele, prin intermediul căruia vin transmise informațiile. Ți-am vorbit deja despre acest mod de semănat - este fundamental! Lucrul cel mai important este de a impregna bucățica de natură care te înconjoară cu informații despre tine. Doar atunci efectul curativ, mai mult - şi condiția de viață a organismului tău - vor fi considerabil cu mult mai înalte decât prin simplul consum al fructelor. În natura sălbatică, cum o numiți voi - ea nu este sălbatică, vă este doar necunoscută - există un infinit număr de plante cu ajutorul cărora se pot lecui absolut toate bolile existente. Aceste plante au fost create în acest scop, dar omul a pierdut aproape complet

capacitatea de a le distinge.

I-am spus Anastasiei că pe la noi există o mulțime de farmacii specializate, doctori sau simpli lecuitori care vindecă la nivel profesional cu ajutorul ierburilor, la care ea a răspuns:

— Există medicul cel mai important - organismul tău. A fost înzestrat din începuturi cu capacitatea de a şti care iarbă s-o folosească şi când. Cum să se hrănească în genere şi cum să respire. El este în măsură să contracareze boala cu mult înainte ca ea să se manifeste. Şi nimeni altcineva nu poate înlocui organismul în acest scop, întrucât el este medicul dat ție personal de Dumnezeu. Doar ție personal. O să-ți explic cum să-i dai posibilitatea să lucreze în binele tău.

Relațiile instaurate cu complexul de plante din grădina ta, le oferă acestora posibilitatea să te lecuiască şi să-ți poarte de grijă, să stabilească singure diagnosticul precis şi să gătească special pentru tine cel mai efectiv medicament.

Pe cine înțeapă albinele?

În fiecare grădină va trebui ținută neapărat, cel puțin câteo familie de albine.

Eu i-am explicat că pe la noi sunt puțini cei care reuşesc să se apropie de albine. Pentru asta, oamenii învață în institute speciale, dar nu întotdeauna reuşesc.

Însă ea mi-a răspuns:

— Mult din ceea ce faceți voi pentru familiile de albine, le deranjează. Doar doi oameni pe Pământ, în ultimii o mie de ani, au reuşit să se apropie puțin de cunoaşterea acestui unic mecanism de viață.

— Cine sunt aceştia?

— Doi călugări care acum sunt pomeniți printre sfinți. Poți citi despre ei prin cărțile voastre care se află în arhivele mănăstirilor.

—Tu, Anastasia, citeşti cărți bisericeşti? Unde şi când? Parcă nu ai nicio carte.

— Eu mă folosesc de o metodă mult mai eficientă de a primi informațiile.

— Ce metodă? Iar vorbeşti neclar, ai promis că nu o să mai fie nimic mistic sau fantastic.

— O să-ți vorbesc despre această metodă, o să încerc să te învăț. Acum tu nu înțelegi, dar e simplu şi natural.

— Bine. Aşadar, cum trebuie ținute familiile de albine în grădină?

— Pentru ele va trebui pur şi simplu creat un cuib, ca acela pe care-l au în condiții normale şi atât. Restul muncii voastre va consta doar în recoltarea mierii, a cerii şi a celorlalte substanțe atât de binefăcătoare omului făcute de albine.

— Anastasia, nu-i chiar aşa de simplu. Cine ştie cum este cuibul ideal? Dacă tu ne-ai explica cum se face stupul, din care din materialele pe care le avem la îndemână, atunci poate ar fi realizabil.

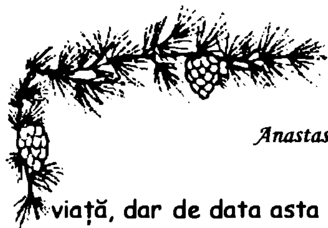
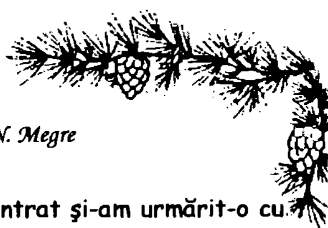
— Bine - a vorbit ea zâmbitoare - atunci va trebui să aştepți puțin. Trebuie să modelez, să văd, cum spui tu, ce poate fi la îndemâna oamenilor moderni.

— Şi unde să fie aşezat ca să nu fie urât la vedere - am adăugat eu.

— O să încerc şi asta.

Anastasia s-a întins în iarbă ca de fiecare dată când îşi întruchipa situații, mai degrabă spus situațiile noastre de

viață, dar de data asta m-am concentrat și-am urmărit-o cu atenție.

Anastasia s-a întins în iarbă și și-a desfăcut brațele cu palmele în sus. Degetele de la mâini erau pe jumătate îndoite, iar buricele, mai exact spus buricele a câte patru degete de la fiecare mână, erau orientate cu pernuțele în sus.

La început s-au mișcat ușor, apoi s-au oprit.

Ochii îi erau închiși, corpul relaxat. Fața, de asemenea, la început era liniștită și destinsă, apoi a fost străbătută de unele sentimente sau senzații abia perceptibile.

Mai târziu, ea mi-a explicat că oricare om educat într-un anumit mod, este capabil să vadă la distanță.

Iar despre stupul pentru albine Anastasia a spus cele ce urmează:

— Trebuie făcut știubeiul. Se poate lua un trunchi de copac scorburos și se scobește pentru a-l lărgi sau se mai poate face din scânduri de foioase. Grosimea scândurilor să nu fie mai mică de 6 centimetri, volumul interior nu mai mic de 40 pe 40 de centimetri, iar lungimea nu mai mică de 1 metru și 20 de centimetri. La îmbinările interne vor trebui lipite triunghiulețe de lemn care să le dea colțurilor o formă rotunjită. Triunghiulețele să fie lipite doar de formă, mai târziu înseși albinele vor avea grijă să le întărească. Una din extremități trebuie închisă definitiv cu o scândură la fel de groasă, cealaltă să poată fi deschisă. Pentru asta, scândura va fi fixată provizoriu cu cârpe sau cu buruieni, în așa fel încât să poată fi luată la nevoie. Pe toată lungimea unei laturi, în scânduri trebuie practicate fisuri verticale de 1,5 centimetri circa. Fisurile sau fisura unică să nu fie mai aproape de 30 de centimetri de extremitatea deschisă.

Acest stup se poate poziționa pe nişte pari în grădină, la o înălțime de minim 20-25 de centimetri. Latura cu fisuri să fie orientată spre sud, dar cel mai bine ar fi ca stupul să fie aşezat sub streaşina casei. Omul nu le va împiedica pe albine să zboare şi acestea nu-l vor deranja cu nimic.

Stupul va fi montat în poziție oblică cu un unghi de înclinație de circa 20-30°.

Extremitatea deschisă va fi orientată în jos. Stupul mai poate fi plasat şi pe cerdac, numai că în acest caz îi va trebui asigurată o ventilație bună.

Cel mai bine însă, ar fi să fie aşezat pe latura sudică a casei, sub acoperiş sau chiar pe acoperiş, lăsând posibilitatea de acces la stup pentru a aduna o parte din fagurii plini cu miere.

Pe stup va trebui montat un acoperiş care să-l protejeze de soare. Iarna, stupul poate fi încălzit.

I-am atras atenția Anastasiei că acest stup va fi destul de greoi şi că acoperişul şi tot montajul pot strica aspectul casei. Ce se putea face? M-a privit un pic mirată şi mi-a răspuns:

— Tot secretul este că activitățile voastre de creş-tere a albinelor nu sunt întru totul corecte. Mi-a povestit bunicul. Apicultorii moderni au creat multe modele de stupi, dar toate acestea prevăd un continuu amestec al omului în viața familiilor de albine. Ramele cu faguri sunt montate de apicultori, iar în timpul iernii stupii sunt mutați dintr-un loc într-altul şi asta nu se poate face.

Albinele realizează fagurii în mod simetric şi la distanțe bine determinate unul de altul, prevăd ele însele un întreg sistem de ventilație şi se descurcă singure în combaterea inamicilor naturali. Iar orice amestec din afară distruge acest sistem. În loc să culeagă miere şi să crească

alte albine, ele trebuie să repare pagubele.

În natură albinele trăiesc în scorburile copacilor şi reuşesc de minune să înfrunte singure toate problemele. Eu ţi-am descris cum se pot ţine într-un mod cât mai asemănător cu condiţiile lor naturale de viaţă. Utilitatea prezenţei lor este enormă. Tocmai ele - albinele - sunt cele care polenizează în modul cel mai eficient toate plantele, ajutând la creşterea productivităţii, dar astea le ştiţi şi voi destul de bine.

Probabil, ceea ce nu ştiţi, este faptul că albinele, pe lângă altele, cu trompele lor deschid acele canale ale plantelor prin care penetrează toată informaţia suplimentară reflectată de planete necesară tuturor plantelor şi implicit şi omului.

— Dar albinele înţeapă oamenii. Ce odihnă va mai fi aceea, în grădină, dacă omul va trăi în teroare permanentă?

— Albinele îi înţeapă doar pe oamenii agresivi care gesticulează şi se sperie de prezenţa lor. În general, pe cei cu un comportament interior agresiv şi nu doar împotriva albinelor, ci împotriva oricărei alte fiinţe vii. Ele simt asta şi nu permit emanaţia de orice fel de sentimente obscure. Ele mai pot înţepa acele părţi ale corpului pe care se află terminaţiile nervoase care conduc spre organele interne bolnave ale omului sau acolo unde protecţiile acestor terminaţii nervoase au fost distruse.

Vă este binecunoscut cât de efectiv vindecă albinele, boala numită radiculită, dar asta nu este nici pe departe unicul lucru pe care ele îl pot face.

Dacă ar fi să vorbesc despre toate, să-ţi mai şi dovedesc, aşa cum vrei tu, ar trebui să rămâi aici la mine nu doar trei zile, ci săptămâni întregi. La voi se vorbesc multe despre albine, eu însămi am adus unele completări în aceste

declarații și, crede-mă te rog, sunt considerabile.

Ca să atrageți o familie într-un astfel de stup este foarte simplu. Va trebui să înrâuriți roiul de albine spre stup, mai înainte de asta punând acolo o bucățică de ceară și niște plante melifere. Nu e nevoie de faguri sau rame artificiale. Ulterior, când familiile vor trăi măcar pe câteva din grădinile învecinate, albinele singure se vor înmulți, roind și ocupând stupurile libere.

— Mierea cum se recoltează?

— Îndepărtați capacul inferior (cel mobil) al stupului, rupeți ramele atârnate și adunați mierea depusă și polenul. Numai nu fiți avizi și nu adunați tot, o parte lăsați-o albinelor pentru iarnă. În primul an mai bine nu o luați deloc.

Bună dimineața!

Ritualurile sale matinale, Anastasia le-a adaptat la condițiile de viață de pe lotul în folosință.

— Dimineața, de dorit la răsăritul soarelui, plimbați-vă desculți prin grădină și mergeți la plantele care vă plac. Le puteți atinge. Toate astea să nu le faceți stereotipic sau ca pe un ritual obligatoriu de zi cu zi, ci așa cum vreți, așa cum vă vine atunci. Faceți, însă, toate astea, înainte să vă spălați. Astfel, plantele vor simți mirosul substanțelor eliminate de organism prin porii pielii în timpul somnului. Dacă afară e cald și în grădină aveți un micuț pâlc de iarbă, și ar fi de dorit să-l aveți, va trebui să vă tolăniți acolo și pentru 3-4 minute să vă întindeți. Dacă în acest timp pe corp vi se urcă vreo insectă, nu o alungați. Multe insecte destupă porii pielii de pe corp, îi curăță. De regulă, ele curăță porii prin care ies la suprafața pielii toxinele generate de

diversele boli interne, permițându-i omului să le spele.

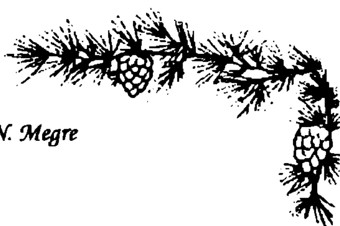
Dacă în grădină aveți un iaz, musai să vă scăldați în el. Dacă nu, atunci puteți să vă turnați apă. Stați, în acest timp, desculți printre straturi şi plante; mai bine, printre straturi sau, de exemplu, într-o dimineață lângă tufişurile de zmeură, într-alta lângă tufişurile de agrişe ş.a.m.d. După spălare nu trebuie să vă ştergeți imediat. Vă curățați picăturile de apă de pe corp cu palma, scuturând-o peste plantele dimprejur. După asta vă puteți continua obiceiurile de spălare şi pregătire cu care sunteți învățați.

Proceduri de seară

Seara, înainte de culcare, să vă spălați neapărat pe picioare cu apa în care ați adăugat câteva picături de sevă de urzică sau de lobodă. Le puteți folosi pe ambele, dar în acest caz nu va mai trebui să vă spălați cu săpun sau cu şampon. Apa în care v-ați spălat pe picioare vărsați-o pe straturile din grădină. După asta, dacă este neapărat nevoie, vă puteți spăla şi cu săpun. Această procedură serală este importantă din două motive. Prin sudoarea picioarelor ies toxinele, scoțând din corp bolile, după care voi trebuie să vă spălați pentru a curăța porii. Seva de urzică şi de lobodă vor înlesni acest proces. Vărsând apa printre plante, voi le dați microorganismelor şi plantelor informații suplimentare despre situația corpului vostru din acea zi, lucru nu mai puțin important.

Doar primind aceste informații, lumea vizibilă şi invizibilă care vă înconjoară poate elabora, luând din Cosmos şi din Pământ, ceea ce este necesar ca organismul vostru să lucreze bine.

El, singur, își pregătește totul

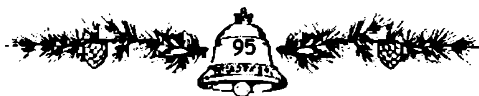
Mă interesa, de asemenea, ceea ce spunea Anastasia despre hrană. Ea personal, se hrănea într-un mod foarte original. Am întrebat-o:

— Anastasia, spune-mi, în opinia ta cum ar trebui să se hrănească omul, de câte ori pe zi, când și în ce cantități? Noi acordăm o atenție deosebită acestui fapt. Au fost scrise o sumedenie de manuale de toate felurile: rețete culinare, sfaturi alimentare, cure de slăbire.

— Îmi vine greu să-mi imaginez în mod divers condițiile de viață ale omului din lumea tehnocratică. Forțele obscure încearcă neîntrerupt să schimbe mecanismul firesc al omenirii, mecanism dat omului de la origini, în propriul sistem artificial greoi care contrastează cu natura umană.

Am rugat-o pe Anastasia să-mi vorbească mai concret și să evite labirinturile ei filozofice și ea a continuat:

— Înțelegi, la întrebarea ta: ce, când și în ce cantități trebuie să mănânce omul, nimeni nu poate răspunde mai bine decât propriul organism al fiecărui om în parte. Senzația de foame și de sete au fost date pentru a semnala fiecărui om, când trebuie să se hrănească. Tocmai acest moment va fi cel mai prielnic fiecăruia. Lumea tehnocratică nu este în măsură să-i asigure omului condițiile de a-și potoli senzația de foame și de sete la momentul oportun, constrângându-l astfel să urmeze stereotipul generat de această incapacitate a sa și, mai mult, justificându-l ca fiind cel mai oportun. Tu imaginează-ți: un om stă o jumătate de zi fără să facă nimic, neconsumând aproape deloc energie, în

timp ce un altul face activitate fizică sau aleargă, consumând pentru asta de zeci de ori mai multă energie şi ambii vor trebui să mănânce în acelaşi moment. Omul trebuie să facă uz de alimente doar atunci când organismul propriu i-o indică şi un alt consilier nu poate exista. Eu înţeleg că în condiţiile voastre de viaţă cotidiană, acest lucru este irealizabil, dar persoanele care se găsesc pe micile lor loturi, în apropierea locuinţelor au această şansă şi trebuie să profite, eliminând toate circumstanţele artificiale care li se opun. Pot spune acelaşi lucru şi răspunzând la întrebarea ta privitoare la ce trebuie să mănânce. Ceea ce se găseşte, ca să spunem aşa, la îndemână în acel moment. Organismul, singur, îşi alege ceea ce-i este indispensabil. Pe lângă ceea ce sunteţi obişnuiţi să mâncaţi, v-aş mai sfătui iată ce: Dacă pe lângă locuinţa voastră trăieşte vreun animal, (câine, pisică) urmăriţi-l cu mare atenţie. Din când în când, din varietatea de plante ele aleg anumite ierburi şi le mănâncă. Rupeţi măcar câteva firişoare din aceste ierburi şi integraţi-le în alimentaţia voastră. Nu e musai să faceţi asta în fiecare zi, ajunge măcar de două-trei ori pe săptămână. Tot atât de important este să adunaţi spicele de cereale din grădina voastră (cultivate de voi), să le măcinaţi şi să faceţi din ele făină cu care să coaceţi pâine. Este deosebit de important. Omul care va mânca această pâine măcar o dată sau de două ori pe an, va primi un surplus de energie care-i va activa unele puteri sufleteşti interioare, îi va influenţa pozitiv starea fizică generală şi îi va da linişte sufletească. Această pâine o puteţi da şi familiarilor şi celor apropiaţi vouă. Asupra lor, de asemenea, va avea aceeaşi influenţă binefăcătoare, dacă le-o daţi cu sinceritate şi bunătate. Foarte prielnic pentru sănătatea fiecărui om este ca odată pe an, timp de trei zile consecutiv, în timpul verii, să se hrănească exclusiv cu

roadele grădinii sale, cu pâine, ulei de floarea-soarelui şi foarte puţină sare.

V-am povestit deja cum se hrănea Anastasia: chiar în timp ce-mi vorbea despre toate acestea, fără să-şi distragă atenţia, a rupt un fir de iarbă, apoi un altul şi le-a mâncat. Mi-a oferit şi mie, iar eu m-am învoit să gust. Gustul nu m-a impresionat în mod deosebit, dar pot spune că nu era respingător. Alimentaţia şi modul de viaţă al Anastasiei păreau lăsate în grija naturii, fără să-i distragă gândurile prinse în alte treburi. Sănătatea ei este factorul de bază al neobişnuitei sale frumuseţi. După afirmaţiile Anastasiei, organismul uman care stabileşte legături cu lumea vegetală şi cu pământul din grădina lui, are toate şansele de a se lecui de orice boală.

Boala în sine nu este altceva decât o îndepărtare a omului de mecanismele naturale, destinate să-i garanteze sănătatea şi condiţiile optime de viaţă. Iar pentru aceste mecanisme, combaterea fiecărei boli nu este o problemă, deoarece tocmai în asta constă esenţa existenţei lor. Avantajele de care se poate bucura omul care a stabilit contactul informaţional, apropiindu-se de o parte a naturii, sunt cu mult mai mari decât procesul de combatere a bolilor.

Somnul sub steaua proprie

Am spus deja cum se emoționa Anastasia când vorbea despre plante și despre oamenii care erau în contact cu ele. Eu am gândit că, trăind în mijlocul naturii, ea cunoaștea bine doar natura, însă ea deține informații și despre structura planetară. Ea percepe pur și simplu corpurile cerești. Judecați, voi înșivă, ce spune ea despre somnul sub cerul înstelat:

— Plantele, asimilând informații despre un om concret, intră în schimb informațional cu forțele cosmice, dar sunt doar intermediare și îndeplinesc o misiune strict legată de aspectele fizice ale omului și de unele planuri spirituale. Nu se amestecă niciodată în procese complexe care, în sfera animală și vegetală a planetei, sunt specifice doar creierului uman și doar planurilor existențiale ale omului. Totodată, schimbul de informații stabilit îi permite omului să facă ceea ce este doar în puterea lui: să se folosească de intelectul cosmic, sau mai exact spus, să

schimbe cu el informații.

Se poate face printr-o procedură cu totul simplă și se poate percepe binecuvântarea acestei acțiuni.

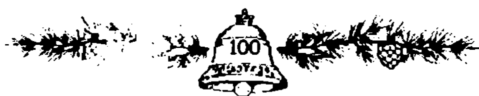
Anastasia a descris-o astfel:

— Într-o seară, când condițiile meteorologice o permit, opriți-vă să înnoptați sub cerul înstelat. Așternutul neapărat să-l faceți lângă un tufiș de zmeură, de mure sau în preajma unor culturi cerealiere. Trebuie să fiți singuri. Culcați-vă în așternut cu fața spre cerul înstelat. Nu trebuie să închideți ochii imediat. Privirea și gândurile plimbați-le peste corpurile cosmice. Nu vă concentrați, gândindu-vă la ele. Gândul să vă fie liber și lejer. La început încercați să vă gândiți la corpurile cerești pe care le vedeți bine, după aceea puteți visa la ceva intim, la oamenii apropiați vouă, la cei cărora le vreți bine. În niciun caz să nu vă gândiți, în aceste momente, la răzbunări sau să doriți rău cuiva. Efectul vă poate fi neplăcut tocmai vouă. Această procedură simplă face ca în creierul vostru să se trezească unele celule nervoase care sunt adormite și care, în marea lor majoritate, nu se trezesc nici măcar o clipă de-a lungul întregii vieți. Forțele cosmice vă vor fi alături și vă vor ajuta la realizarea celor mai incredibile vise luminoase, vă vor dărui liniște sufletească și vor crea o relație plăcută cu cei apropiați, vor amplifica sau vor trezi în ei dragostea pentru voi. Această procedură este de dorit a se face de mai multe ori. Are efect doar în locurile în care aveți o strânsă legătură cu lumea vegetală. Și asta o veți simți voi-înșivă în dimineața acelei zile. Este foarte important, de asemenea, să petreceți o astfel de noapte în fiecare ajun al zilei voastre de naștere. Cere mult timp și nu are niciun sens să-ți explic acum cum funcționează acest mecanism. O parte din explicație nu o vei înțelege, o altă parte nu o vei crede. Mult

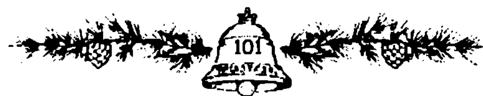

mai liber şi mai concret vei putea vorbi despre asta cu aceia care au simţit pe ei-înşişi efectul acestei proceduri, întrucât informaţia primită şi verificată va ajuta la acceptarea acestui fenomen.

Asistentul şi educatorul copilului vostru

Întrebând-o pe Anastasia în ce măsură, o bucată de pământ cu culturi oricât de special însămânțate şi care se găseşte într-un strâns contact cu omul, poate participa la educarea copiilor, eu m-am aşteptat să aud de la ea ceva de genul: neapărat trebuie insuflată copiilor iubirea pentru natură. Însă greşeam. Răspunsul ei m-a uluit prin simplitatea argumentației şi-n acelaşi timp, prin profunzimea gândirii filozofice.

— Natura şi rațiunea Universală au făcut în aşa fel încât fiecare om să se nască un conducător, un țar! El este asemănător unui înger, - pur şi incorupt. Crănişorul încă deschis, permite un enorm flux de informații universale. Capacitățile fiecărui nou-născut îi permit lui să devină ființa cea mai înțeleaptă din Univers, asemănătoare lui Dumnezeu. Îi trebuie cu adevărat puțin, ca să devină destoinic de a le dărui părinților fericire şi mulțumire sufletească. Perioada în care asimilează esența Universului şi sensul existenței uma-

ne, este de nouă ani tereştri. Şi tot ceea ce-i trebuie pentru asta, există deja. Părinţii nu trebuie să deformeze reala construcţie a lumii şi să-l separe pe copilaş de creaţiile cele mai desăvârşite din Univers. Însă lumea tehnocrată îi împiedică pe părinţi. Ce vede bebeluşul cu prima sa privire conştientă? Vede tavanul, marginea patului, ceva cârpe şi pereţii; atribute şi valori ale lumii artificiale, create de societatea tehnologică. Şi în această lume o vede pe mama lui şi sânul matern: « Probabil că aşa şi trebuie să fie. » - gândeşte el. Părinţii zâmbitori, cu mare emfază îi dau obiecte care sună si zăngăne - jucării. « De ce? » Se va căzni el pentru multă vreme să înţeleagă de ce sună şi zăngăne aceste jucării. Va încerca să înţeleagă asta cu cunoştinţele lui şi cu subconştientul. După asta, aceşti părinţi zâmbitori îl înfăşură în nişte cârpe, iar el se va simţi incomod. Va încerca să se elibereze, dar în zadar! Iar unicul mod de protest rămâne ţipătul. Ţipăt de protest, cerere de ajutor, strigăt de indignare. Din acest moment, îngerul şi cuceritorul devine un nimeni, un rob, unu' care cere de pomană.

Copilului îi sunt oferite apoi, rând pe rând, toate atributele lumii artificiale ca pe ceva de preţ: o nouă jucărie, o nouă haină. Şi prin asta, îi inculcă ideea că aceste obiecte ar fi importante în acea lume în care a venit. În faţa lui, chiar de este încă mic, dar deja fiinţa cea mai perfectă din Univers, schimonosesc cuvintele, involuntar adresându-i-se ca unei creaturi nedesăvârşite. Până şi în acele institute unde, după voi, se face educaţia, îi vorbesc din nou despre valorile nepreţuite ale lumii tehnologice. Doar aproape de vârsta de nouă ani, îi amintesc în treacăt despre existenţa naturii ca despre accesoriul altor lucruri mult mai importante, subliniind prin asta lumea artificială.

Şi mulţi oameni, nici până la sfârşitul propriilor zile

nu sunt în stare să cunoască Adevărul. Pare simplă întrebarea: « În ce constă sensul vieții? » Rămâne, totuşi, fără răspuns.

Însă el - sensul vieții - stă în adevăr, în fericire şi în dragoste. Un copil de nouă ani, educat de lumea reală are despre Univers o cunoştință mai exactă decât aceea a structurilor educaționale şi a multor intelectuali recunoscuți în societatea voastră.

— Stop, Anastasia! Tu, probabil, ai în vedere cunoştințele despre natură, în cazul în care viața îi va decurge ca a ta. Aici pot fi de acord cu tine. Dar omul modern, că o fi un bine sau un rău - asta-i o altă chestiune - este constrâns să trăiască în lumea noastră tehnocrată, cum o numeşti tu. Un om educat aşa cum propui tu va cunoaşte natura, o va simți, dar în altele se va dovedi profan. Mai există şi ştiințele exacte, cum ar fi matematica, fizica, chimia sau, pur şi simplu, ştiințele vieții şi fenomenelor ei sociale.

— Toate astea sunt nimicuri pentru cel care a cunoscut la vremea lui esența lumii. Dacă el îşi doreşte să se cimenteze într-un anumit domeniu, atunci cu mare uşurință îi va întrece pe ceilalți.

— De unde asta?

— Omul din lumea tehnocrată nu a inventat încă nimic care să nu existe în natură. Până şi cele mai perfecte mecanisme artificiale sunt abia o copie păcătoasă a ceea ce există deja în natură.

— Bine, fie aşa cum spui tu, dar ai promis că-mi explici cum să educăm copiii în condițiile actuale, cum să-i facem să-şi dezvolte capacitățile. Doar că, te rog, vorbeşte mai explicit, adu-mi exemple concrete.

— O să mă străduiesc să fiu la obiect - a răspuns Anastasia. - Am modelat deja aceste situații şi am încercat

să-i sugerez unei familii ce să facă, doar că părinții nu reușesc, sub nicio formă, să ghicească momentul cheie pentru a-i pune copilului lor întrebarea... Acestor părinți le-a fost dăruit un copilaș deosebit de curat care ar fi fost capabil să aducă mult bine ființelor de pe Pământ, dar... Părinții își iau cu ei băiețelul de trei ani când merg la grădina lor, dar iau cu ei și jucăriile lui preferate. Jucării artificiale care încețoșează adevăratele priorități ale Universului. Ah! De nu ar fi făcut asta! Copilul s-ar fi putut ocupa cu altele mult mai importante decât raportul lipsit de sens și dăunător chiar cu obiectele artificiale. Mai întâi de toate rugați-l să vă ajute, dar în serios, fără tot felul de schimonoseli, mai ales dacă el se arată cu adevărat dispus să vă ajute.

Dacă faceți o însămânțare, cereți-i să vă țină semințele pregătite în acest scop, puneți-l să plivească terenul înaintea voastră sau să pună el însuși sămânța în pământ. În tot acest timp, explicați-i ce faceți. Ca de exemplu:

« Noi punem sămânța în pământ și o acoperim cu țărână. Când soarele va răsări și va încălzi pământul, micuței semințe îi va fi cald și va încolți, va dori să vadă soarele și va scoate colțișorul ei verde din pământ. Uite, ca acesta. Și-i arătați un firișor de iarbă. Colțișorul, de-o să-i placă, va deveni tot mai mare, se va transforma într-un copac sau în ceva mai mic - într-o floare. Și eu mai vreau ca el să ne prepare un fruct gustos, iar tu, dacă o să-ți placă, o să-l mănânci. Acest răsad va prepara fructul său special pentru tine. »

De fiecare dată când mergeți la grădină cu copilul, sau când se trezește dimineața, îi cereți să se uite; nu cumva a mai încolțit vreun răsad? Și dacă vedeți că a ieșit vreun colțișor, înveseliți-vă. Când nu însămânțați, ci plantați

anumite răsaduri, de asemenea, explicaţi-i ce faceţi. Dacă plantaţi roşii pătlăgele, puneţi copilul să vă treacă răsadurile unul după altul. Dacă din greşeală, rupe un fir de răsad, luaţi răsadul în mână şi spuneţi-i: « Cred că acesta nu va trăi şi nu ne va face fructe. S-a rupt, totuna hai să-l plantăm. » Şi plantaţi-l alături de alte fire sănătoase, cu toate că s-a rupt. Peste câteva zile, când vă întoarceţi cu copilul în grădină, iar micile răsaduri vor fi deja viguroase, arătaţi-i firul pe care l-a rupt şi amintiţi-i că s-a rupt în momentul plantării. Doar spuneţi-i, nu-i reproşaţi. Vorbiţi-i ca unui adult. În conştiinţa voastră trebuie să acceptaţi că în anumite planuri, el vă depăşeşte; ca de exemplu în puritatea gândurilor. El este un înger. Dacă veţi accepta asta, atunci comportamentul vostru viitor va fi deja intuitiv, iar copilul vostru va deveni un om care vă va face cu adevărat fericiţi. Când veţi dormi sub cerul înstelat, luaţi-l cu voi şi pe copil, aşezaţi-l lângă voi să privească cerul plin de stele, dar nu-i spuneţi numele planetelor, nici cum vă explicaţi provenienţa şi menirea acestora, deoarece nici voi înşivă nu ştiţi adevărul, iar dogmele pe care le aveţi implantate în creier ar îndepărta copilul de Adevăr. Subconştientul lui cunoaşte adevărul care va trece singur spre conştiinţă. Puteţi doar, să-i spuneţi că vă place să priviţi stelele strălucitoare şi să-l întrebaţi care îi place mai mult decât celelalte?

Îndeobşte este foarte important să ştiţi să-i puneţi întrebări copilului. În anul următor va trebui să-i daţi în grijă un petec de pământ al lui pentru a-l înfrumuseţa sau pentru a face ce vrea cu el. În niciun caz nu-l puneţi cu sila, dacă nu vrea şi să nu-l corectaţi cu nimic în ceea ce face. Puteţi doar să-l întrebaţi ce vrea. Puteţi să-l ajutaţi doar dacă i-aţi cerut permisiunea de a lucra alături de el. Când însămânţaţi cerealele daţi-i un pumn de seminţe pe care să le împrăştie

cu mânuța lui.

— Bine - am remarcat eu șovăind - poate că în acest fel în copil se va trezi interesul pentru lumea vegetală și va deveni un bun agronom, dar cum va asimila cunoștințele din alte domenii?

— Cum așa, de unde? Nu va ști doar ce și cum crește pe Pământ, dar va începe să gândească, să analizeze și în creierașul lui se vor trezi anumite celule care vor lucra pentru tot restul vieții. Îl vor face mai inteligent, mai talentat și mai capabil decât ceilalți din jurul lui, ale căror celule dorm. În ceea ce privește aspectul pe care voi îl numiți progres, copilul va fi în stare să demonstreze că nu are rivali în niciun domeniu, în timp ce puritatea gândurilor lui, mult mai mare decât a celorlalți, îl va face mult mai fericit. Contactul stabilit cu planetele sale îl ajută să primească informații tot mai noi și să facă schimb. Toate aceste informații le va recepționa în subconștient de unde, sub formă de gânduri noi și deschise, se vor ridica spre conștiință. La exterior va fi un om obișnuit, dar înăuntru... Va fi, ceea ce voi numiți geniu.

Gimnaziul din pădure

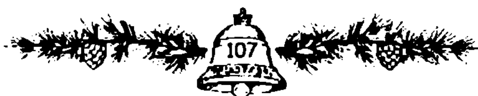
— Spune-mi Anastasia, părinţii tăi te-au educat întocmai aşa?

Anastasia mi-a răspuns după o scurtă pauză, timp în care, probabil, şi-a amintit de copilărie.

— Eu nu mi-i amintesc aproape deloc pe tata şi pe mama de când erau vii. M-au educat bunicii, mai mult sau mai puţin, aşa cum ţi-am povestit. Lumea animală şi vegetală ca şi cum aş fi perceput-o, fără să-i aprofundez mecanismele. Oricum, asta nu are nicio însemnătate când poţi să percepi. Bunicul şi străbunicul, din când în când veneau pe la mine, îmi puneau întrebări şi-mi cereau să răspund. La noi, generaţiile mai vârstnice tratează noul-născut şi copii mici ca pe divinităţi şi, prin răspunsurile date de ei, controlează puritatea gândurilor.

Am rugat-o pe Anastasia să-şi amintească vreouna din întrebările şi răspunsurile concrete. Ea a surâs şi mi-a povestit:

— Odată mă jucam cu un şarpe. Când mă întorc,

bunicul şi străbunicul stăteau lângă mine şi zâmbeau. M-am înveselit foarte tare, pentru că era interesant să stau cu ei. Doar ei puteau să-mi pună întrebări şi să-mi facă inima să bată în acelaşi ritm cu ale lor. În lumea animalelor e puțin altfel. Am alergat spre ei, străbunicul mi s-a închinat şi bunicul m-a luat pe genunchi. Ascultam bătaia inimii şi îndepărtându-mă, am privit la firele albe din barba lui. Tăceam toți trei. Ne gândeam... şi era aşa de bine... La un răstimp bunicu' m-a întrebat:

— Spune-mi, Anastasia, de ce aici îmi creşte păr? - şi-mi arătă creştetul şi barba - iar aici nu-mi creşte? - şi-mi arătă fruntea şi nasul.

Eu i-am atins fruntea, nasul, dar răspunsul nu venea şi, ca să vorbesc fără să gândesc, nu puteam; trebuia mai întâi să înțeleg.

Când s-au întors peste câtva timp, bunicul m-a întrebat iarăşi:

— Uite că nu contenesc să mă întreb de ce aici părul îmi creşte, iar aici nu? - şi din nou mi-a indicat fruntea şi nasul.

Străbunicu' s-a uitat serios şi foarte atent la mine. Am gândit în acea clipă că, într-adevăr, era o problemă serioasă pentru el şi l-am întrebat pe bunicul:

— Bunicule, dar tu vrei chiar aşa tare să-ți crească păr peste tot? Şi pe frunțişoară şi pe năsuc?

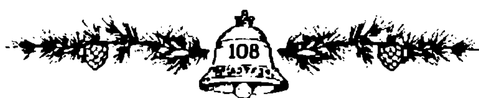
Străbunicu' se gândea, iar bunicu' îmi răspunde:

— Nu, nu aş vrea.

— Atunci de asta nici nu-ți creşte, pentru că tu nu-ți doreşti.

Şi gânditor de parcă şi-ar fi interogat gândurile, mângâindu-şi barba, a spus:

— Iar aici, înseamnă că îmi creşte pentru că aşa

vreau eu?

Eu l-am aprobat:

— Desigur, bunicule, aşa vrei tu, aşa vreau eu, aşa vrea cel care te-a conceput...

Atunci străbunicu', ca trezit din somn, mă întreabă:

— Şi cine, cine l-a conceput?

— Acela, care a conceput totul - am răspuns eu.

— Şi unde-i? Arată-mi! - m-a interpelat străbunicul, aplecându-se în faţa mea.

Eu nu am ştiut să-i răspund pe loc, însă întrebarea mi-a rămas în minte şi deseori mă gândeam la ea...

— Şi după aceea ai răspuns? - am întrebat-o eu.

— Am răspuns după aproape un an şi noi întrebări am primit, dar până ce nu răspundeam la una, bunicii nu-mi puneau altele noi, iar eu mă frământam foarte tare.

Atenția către om

Am întrebat-o pe Anastasia cine-a învățat-o să vorbească, din moment ce părinții aproape că nu și-i amintește, iar bunicii îi vorbeau rar. Răspunsurile primite m-au stupefiat și necesită analiza specialiștilor, de asta o să încerc să le reproduc cât mai complet posibil. Sensul acestora mi s-a dezvăluit încet-încet. La întrebarea mea, inițial ea a răspuns cu o altă întrebare:

— Ai în vedere, capacitatea de a vorbi limbile diferiților oameni?

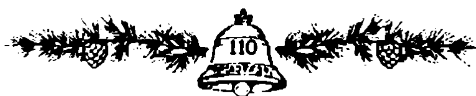
— Ce înseamnă « diferiți »? Tu știi să vorbești în mai multe limbi?

— Da - a răspuns Anastasia.

— Și în germană, franceză, engleză, japoneză sau chineză?

— Da - a repetat ea și a adăugat: Tu vezi prea bine, eu vorbesc pe limba ta.

— Vrei să spui, în rusă?

— Este prea sintetic. Vorbesc, sau cel puțin mă străduiesc să vorbesc, folosindu-mă de acele structuri de cuvinte pe care le foloseşti tu în limba ta. La început mi-a venit greu, având în vedere că vocabularul tău este limitat, iar compozițiile de cuvinte se repetă foarte des. Şi sentimentele sunt exprimate foarte palid. Prin această limbă e greu să exprimi cu precizie tot ce ai vrea.

— Aşteaptă, Anastasia, acum o să te întreb ceva într-o limbă străină, iar tu o să-mi răspunzi.

I-am dat bineţe în engleză, apoi în franceză. Ea, mi-a răspuns instantaneu.

Din păcate nu stăpânesc limbile străine. La şcoală am studiat germana, dar aveam trei. În germană îmi amintesc doar o frază întreagă pe care, cu camarazii de clasă, o învăţasem pe de rost. Şi i-o spun Anastasiei:

— Ich liebe dich und gibt mir dein Hand.

Ea mi-a întins mâna şi mi-a răspuns în germană:

— Îţi dau mâna.

Impresionat de ce-am auzit şi necrezându-mi urechilor, am întrebat-o:

— Da' cum, fiecare om poate învăţa toate limbile?

Simţeam intuitiv că acest neobişnuit fenomen se explica simplu şi că eu neapărat trebuia să-l învăţ şi să-l răspândesc printre oameni.

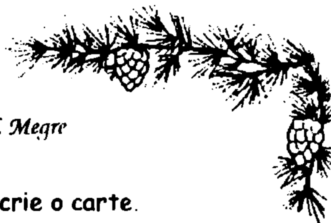
— Anastasia, te rog, explică-mi pe limba mea şi ajută-mă să înţeleg, dă-mi exemple - am rugat-o eu din cale-afară de răscolit.

— Bine, bine, doar linişteşte-te, relaxează-te, altfel nu o să înţelegi. Mai întâi însă, hai să te învăţ să scrii în rusă.

— Da' eu ştiu să scriu, explică-mi însuşirea limbilor străine.

— Nu o să te învăţ doar să scrii, ci o să te învăţ să

devii un scriitor. Unu' talentat. Vei scrie o carte.

— Imposibil!

— Este posibil! Este foarte simplu.

Anastasia a luat o crenguță și a desenat pe pământ tot alfabetul rus cu toate semnele de punctuație, apoi m-a întrebat câte litere erau:

— Treizeci şi trei - am răspuns eu.

— Vezi, literele sunt într-adevăr, prea puține. Poți numi carte ceea ce am desenat eu?

— Nu - am răspuns eu - este un alfabet normal şi atât. Litere obişnuite.

— Totuşi, orice carte rusească este alcătuită din aceste litere normale - a remarcat ea - Eşti de acord? Înțelegi cât este de simplu?

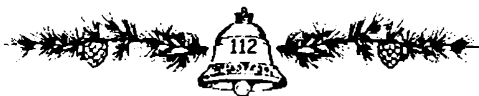
— Da, numai că în cărți sunt aranjate altfel.

— Corect, toate cărțile sunt formate dintr-o multitudine de combinații din aceste litere. Omul le dispune automat, ghidat doar de sentimente. De aici rezultă că, inițial nu ia naştere o combinație de litere şi sunete, ci sentimente zugrăvite de imaginația sa. În cel care va citi se vor înfiripa aproape aceleaşi sentimente pe care şi le va aminti pentru mult timp. Ai putea să-ți aminteşti vreo imagine, vreo situație dintr-o carte pe care ai citit-o?

— Pot - am răspuns eu gânditor.

Mi-a trecut prin minte « Un erou al timpurilor noastre » scrisă de Lermontov şi am început să-i povestesc Anastasiei, însă ea, la scurt timp m-a întrerupt:

— Uite, aşadar poți vorbi despre eroii acestei cărți, poți descrie ceea ce simțeau ei, cu toate că a trecut mult timp de când ai citit. Dar dacă ți-aş fi cerut să-ți aminteşti în ce ordine erau aşezate aceste 33 de litere, ce combinații au fost create cu ele, ai fi putut să le reproduci?

— Nu. Este imposibil.

— Într-adevăr, este foarte dificil. Înseamnă că sentimentele au trecut de la un om la altul cu ajutorul tuturor combinațiilor posibile create din aceste 33 de litere. Tu ai văzut aceste combinații și le-ai uitat pe loc, în timp ce sentimentele și imaginile ți-au rămas în memorie și ți le amintești după atât de mult timp... Așadar, iată ce reiese: legând strâns trăirile sufletești de aceste semne și ignorând orice fel de condiționare, înseamnă că sufletul rânduiește semnele și alcătuiește din ele combinații într-o succesiune prin care cititorul, ulterior, simte sufletul scriitorului. Și dacă sufletul scriitorului...

— Așteaptă, Anastasia. Spune-mi mai simplu, mai clar, mai concret, dă-mi măcar un exemplu cum se pot studia limbile străine. O să faci mai încolo din mine un scriitor, acum spune-mi cine și cum te-a învățat să înțelegi diferite limbi.

— Străbunicul meu - a spus Anastasia.

— Dovedește-mi cu ceva concret - am rugat-o eu, dornic să pătrund totul cât mai degrabă.

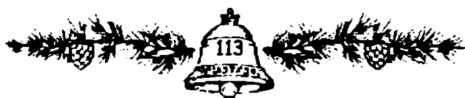
— Bine, dar nu te mai agita așa. Voi reuși până la urmă să găsesc modul să te fac să-nțelegi și dacă pentru tine este așa de important, o să-ncerc să te-nvăț toate limbile, este simplu.

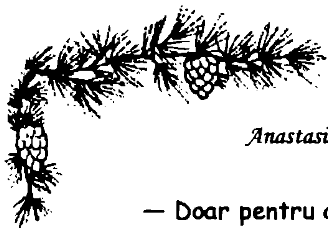
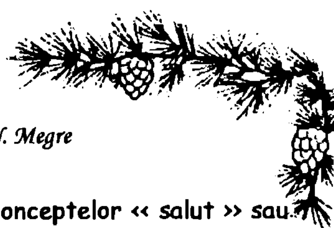
— Pentru noi, e de-a dreptul incredibil, Anastasia, așa că încearcă să-mi explici. Și spune-mi, în cât timp ai putea să mă înveți?

S-a gândit puțin și, uitându-se la mine, mi-a zis:

— Memoria ta nu mai este așa bună, problemele vieții... Cu tine trebuie cheltuită multă vreme.

— Cât? - am întrebat-o eu nerăbdător să aud răspunsul.

— Doar pentru asimilarea conceptelor « salut » sau « la revedere », cred că nu mai puțin de patru luni, cred chiar şi şase - a răspuns Anastasia.

— Gata, Anastasia, povesteşte-mi cum făcea străbunicul tău!

— Se juca cu mine.

— Cum se juca? - Povesteşte-mi!

— Nu te agita, te rog, relaxează-te. Nu reuşesc să înțeleg de ce eşti aşa de agitat.

Apoi a continuat liniştită:

— Străbunicul se juca cu mine, ca şi cum ar fi glumit. Când trecea pe la mine singur, fără bunicu', se apropia, se închina profund, îmi întindea mâna, iar eu i-o întindeam pe a mea. La început îmi strângea mâna, apoi se aşeza în genunchi, mi-o săruta şi îmi zicea : « Salut Anastasia. »

O dată a venit, a făcut totul ca de obicei, ochii săi m-au privit blajini ca-ntotdeauna, iar buzele sale au pronunțat un fel de abracadabra. Eu mă uit la el mirată, iar el din nou îmi spune ceva fără noimă. Nu m-am putut abține şi-l întreb:

— Bunule, ai uitat ce trebuie să spui?

— Am uitat - a răspuns străbunicul.

Apoi s-a îndepărtat câțiva paşi, s-a gândit la ceva şi s-a întors către mine. A întins o mână, iar eu i-am întins-o pe a mea. S-a aşezat în genunchi şi mi-a sărutat mâna. Privirea-i era dulce, buzele i se mişcau, dar nu rosteşte nimic. Aproape că m-am speriat. I-am sugerat întrebătoare:

— Salut Anastasia, - spun eu.

— Corect - a confirmat străbunicu' şi a zâmbit.

Şi eu am înțeles că era un joc, iar noi ne jucam des aşa.

La început era simplu, apoi jocul se complica, dar

devenea şi mai interesant. Acest joc se începe la vârsta de trei ani şi ia sfârşit la unsprezece ani, când omul dă ca un fel de examen care constă în a privi cu atenție interlocutorul şi a-l înțelege fără cuvinte, indiferent de limba în care se exprimă. Acest dialog este mult mai complet decât vorbirea, mai rapid şi mai cuprinzător. Voi îl definiți transmiterea gândurilor la distanță. Îl considerați neobişnuit, îl încadrați în sfera fenomenelor fantastice, dar este doar un comportament atent față de om, o imaginație dezvoltată şi o bună memorie. Acesta nu dă numai posibilitatea de a se face în mod mai desăvârşit schimbul de informații, prin el se poate cunoaşte sufletul omului, al lumii vegetale şi animale, în general al întregului Univers.

— Anastasia, ce treabă are lumea vegetală din grădini, aici?

— Cum adică ce legătură are? În acelaşi timp copilul recunoaşte lumea vegetală ca o părticică a mecanismului Universului, intră în contact cu planetele sale şi cu ajutorul lor şi al părinților, cunoaşte repede, foarte repede Adevărul şi intensiv se dezvoltă în el capacități deosebite în psihologie, filozofie, în ştiințele naturale şi în toate ştiințele voastre. Dacă acest joc va continua, iar ca exemplu vor fi folosite obiecte artificiale din lumea tehnologică, copilul se va încurca. Nu îl vor mai ajuta forțele naturii şi ale Cosmosului.

— Ți-am mai spus, Anastasia, în cele din urmă copilul va deveni agronom. Dar, de unde va asimila cunoştințele din alte domenii?

Însă Anastasia a continuat să susțină că omului educat în această manieră i se dezvoltă înclinații spre o foarte rapidă asimilare a cunoştințelor din toate domeniile.

O farfurie zburătoare? Nimic extraordinar!

I-am cerut atunci, ca dovadă, să-mi arate cunoştinţele ei în domeniul tehnologic.

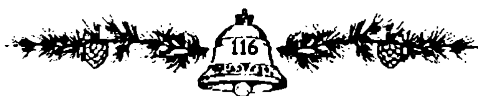
— Tu ce aştepţi de la mine? Vrei să-ţi descriu cum funcţionează toate posibilele mecanismele din lumea voastră?

— Tu arată-mi ceva la care marii noştri oameni de ştiinţă abia de se gândesc. Să zicem, de exemplu, fă o mare descoperire ştiinţifică.

— Dar, este exact ceea ce continuu să fac pentru tine, acum.

— Nu. Nu trebuie s-o faci pentru mine, ci pentru oamenii de ştiinţă, ca ei să recunoască această descoperire. Fă o descoperire din domeniul tehnologic, ceva legat de navele spaţiale, de atom, de noile tipuri de combustibil pentru motoare, având în vedere că tu consideri aceste lucruri atât de banale.

— Acest domeniu, comparativ cu ceea ce încerc să-ţi

explic eu ție, ca să folosesc limbajul tău, este din epoca de piatră.

— Perfect! Pentru tine sunt primitive, înseamnă că-ți va veni ușor să mi le explici. Dovedește-mi că ai dreptate, în acest fel vei arăta că ești mai inteligentă decât mine. Spune-mi, de exemplu, în opinia ta avioanele noastre și astronavele sunt mecanisme perfecte?

— Nu. Ele sunt atât de rudimentare... sunt dovada primitivismului căii alese de voi în dezvoltarea tehnologică.

Acest răspuns m-a pus pe gânduri, m-a făcut să cred că ea ori știa infinit de multe lucruri pe care noi nici măcar nu ni le imaginam, ori era complet nebună. Dar am hotărât să dau înainte cu tentativele mele:

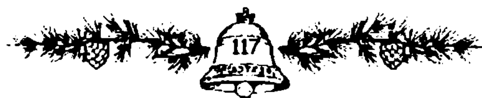
— În ce sens sunt primitive rachetele și avioanele noastre?

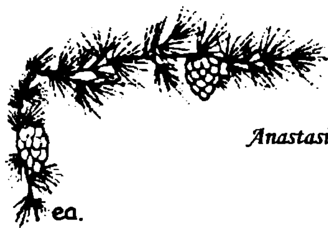
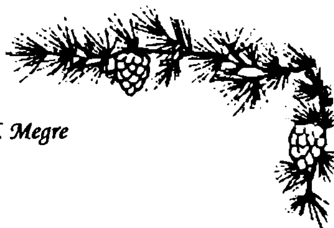
Anastasia mi-a răspuns după o scurtă reflecție:

— Mișcarea tuturor mecanismelor voastre, absolut a tuturor, este bazată pe energia exploziei. Necunoscând alte surse mai perfecte și naturale, voi folosiți cu o incredibilă tenacitate acest sistem primitiv și greoi. Nu vă opresc nici măcar consecințele nefaste ale utilizării acestuia. Avioanele și rachetele voastre au o autonomie de zbor de-a dreptul ridicolă; abia se ridică de la sol (considerând imensitatea Universului) și, printre altele, această evoluție a atins deja nivelul limită, nu? Este ridicol! Substanțele explozive sau combustibile propulsează această greoaie construcție pe care voi o numiți astronavă. Pentru asta, o mare parte din volumul acestor mecanisme este ocupat de însuși sistemul de propulsie.

— Și care ar mai putea fi un alt principiu de propulsie în aer?

— De pildă, cel al farfuriilor zburătoare - a răspuns

ea.

— Ce-ai spus?! Tu ştii despre farfuriile zburătoare şi principiul lor de deplasare?

— Bineînţeles. Este extraordinar de simplu şi raţional.

Mi s-a uscat saliva în gură. Am început s-o zoresc:

— Vorbeşte-mi, Anastasia! Repede şi pe-nţelesul meu.

— Bine, bine, dar calmează-te, dacă te agiţi aşa o să-ţi vină şi mai greu să pricepi ceva. La baza principiul deplasării farfuriei zburătoare stă procesul de elaborare a vacuumului.

— Cum adică? Spune mai pe înţeles.

— Tu ai un vocabular limitat, iar eu sunt nevoită să-l folosesc doar pe acesta ca tu să mă înţelegi.

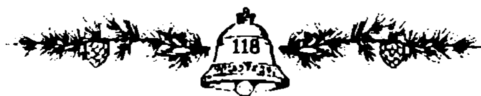
— Acu' o să-ţi spun altele - am bâlbâit eu agitat: bancă, acoperiş, pastilă, aer... şi-am început să-i înşir tot ce-mi trecea prin cap în acel moment, i-am spus până şi prostii.

Anastasia m-a întrerupt:

— Nu este necesar, cunosc toate cuvintele cu care te exprimi tu, dar există şi altele şi, mai mult decât atât, există multe alte moduri de a transmite informaţiile. Prin aceste moduri mi-ar fi lesne să-ţi explic într-un minut, dar cu vocabularul tău nu-mi vor ajunge nici două ore. Este foarte mult şi eu aş fi vrut să-ţi vorbesc despre altele mult mai semnificative.

— Nu, Anastasia, vorbeşte-mi despre farfuria zburătoare, despre principiul ei de deplasare şi despre generatorii de energie. Până ce nu o să-nţeleg bine, nu o să mai ascult nimic altceva.

— Bine - a urmat Anastasia - Explozia se produce când un corp solid, sub o anumită acţiune, se transformă rapid într-o substanţă gazoasă sau când, în decursul unei

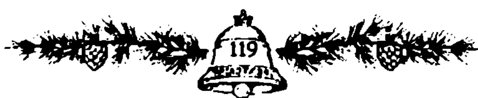

reacții chimice, două substanțe gazoase se transformă într-o a treia mai ușoară. Acest lucru, desigur vă este cunoscut de-acuma tuturor.

— Da - am răspunse eu - praful de pușcă, dacă îi dai foc se transformă în fum, benzina în gaze.

— Da, cam așa. Dar dacă tu sau voi ați avea gânduri mai curate și, prin asta, o bună cunoaștere a mecanismelor naturii, de mult ați fi înțeles că, dacă există un proces care face ca o substanță să-și mărească brusc volumul prin explozie, transformându-se în altceva, atunci, implicit, trebuie să existe și fenomenul invers. În natură există microorganismele care transformă substanțele gazoase în solide. În general acest proces îl generează toate plantele din natură, doar cu viteze diferite și cu diferite grade de duritate și consistență a produselor finite. Privește în jurul tău; ele absorb seva din pământ și respiră aerul, prelucrându-le în corpuri solide și rigide, să spunem lemnul sau ceva și mai dur: coaja de nucă sau sâmburii de prune. Invizibil ochiului uman, acest microorganism face toate astea cu o viteză incredibilă, în timp ce se hrănește doar cu aer. Uite, aceste microorganisme sunt generatoarele de energie ale farfuriei zburătoare. Sunt asemănătoare microcelulelor din creierul uman. Doar că, în ceea ce privește funcția lor, sunt specializate. Au o singură funcție - deplasarea. Dar își fac datoria impecabil, reușind să propulseze nava cu o viteză de nouăsprezece ori mai mare decât viteza de gândire a unui om de rând de pe Pământ.

Ele sunt dispuse pe partea interioară a învelișului extern al farfuriei zburătoare, între pereții dubli ai acestuia. Distanța dintre pereții dubli este de aproximativ trei centimetri. Suprafețele, superioară și inferioară ale învelișului extern, sunt poroase. Prin acești micropori,

microorganismele aspiră aerul, creând prin acțiunea lor vidul din fața navei. Curenții de aer încep să se întărească încă înainte de a veni în contact cu farfuria zburătoare, traversează apoi aceste microorganisme şi se transformă în mici sfere solide. Imediat după asta, aceste sfere îşi măresc diametrul până la aproape jumătate de centimetru, se topesc şi apoi cad între pereții din partea de jos a navei, unde trec din nou în stare gazoasă. Sunt comestibile, dar ar trebui mâncate înainte de a se dezintegra.

— Pereții farfuriei zburătoare din ce sunt făcuți?

— Sunt cultivați.

— Cum?

— Dar, de ce te miri, în loc să judeci? Multă lume cultivă în diferiți recipienți de sticlă o ciupercă. Apa în care-o cultivă devine gustoasă şi puțin acrişoară. Această ciupercă ia forma sticlei în care creşte. Această ciupercă este foarte asemănătoare farfuriei zburătoare - şi ea are pereți dubli. Iar dacă în sucul acesteia se adaugă un microorganism, se produce solidificarea, însă acest aşa-zis microorganism se poate face, sau mai exact spus se poate cultiva prin eforturile creierelor, prin voință şi printr-o imaginație strălucitoare.

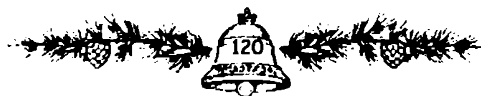
— Tu poți să faci asta?

— Da, doar că forțele mele nu sunt de ajuns. Se cere efortul câtorva zeci de oameni înzestrați cu aceleaşi abilități şi asta trebuie făcut în decursul unui an întreg.

— Pe Pământ la noi există totul pentru a construi sau a cultiva - cum spui tu - această farfurie zburătoare şi microorganismele?

— Bineînțeles că există. Pe Pământ există tot ceea ce există în Univers.

— Şi cum se aşează microorganismele în interiorul

pereților farfuriei, din moment ce sunt atât de mici încât nici nu se văd?

— Când peretele superior a crescut, acesta singur va atrage microorganismele în număr mare, precum fagurii unui stup atrag albinele. Dar şi aici este necesară forța minților câtorva zeci de oameni. Însă, ce sens are să-ți explic în detaliu restul, devreme ce voi nu puteți să le cultivați din cauza lipsei, pentru moment, a acestor oameni înzestrați cu voință comună, inteligență şi conştiință?

—Tu, Anastasia, nu poți să ne dai o mână de ajutor?

— Pot.

— Atunci, fă-o.

— Deja, v-am ajutat.

— Ce ai făcut ? - am întrebat eu nelămurit.

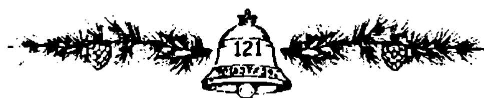
— Ți-am povestit cum să fie educați copiii şi o să-ți mai spun. Despre asta le vei vorbi oamenilor. Mulți vor înțelege, iar copiii lor, astfel educați, vor fi inteligenți, vor avea cunoştințe şi voință care le va permite să construiască nu numai aceste primitive farfurii zburătoare, ci fără îndoială, mult mai multe ...

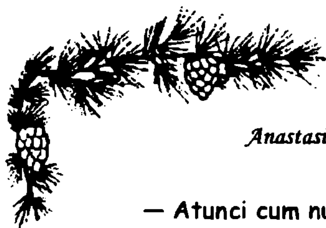
— Anastasia de unde ştii tu toate astea despre farfuriile zburătoare? N-o fi, sper, tot din contactul cu plantele.

— Ele au aterizat aici şi eu, ca să spun aşa, le-am ajutat să şi-o repare.

— Sunt mult mai inteligente decât noi?

— Categoric, nu. Sunt nemăsurat de departe de om, le este frică, nu se apropie de el, cu toate că sunt foarte curioase. La început se temeau de mine. Şi-au trimis paralizatorii mintali. S-au concentrat în toate modurile. Au încercat să mă sperie şi să mă uimească. Eu, cu greu, le-am ostoit şi îmblânzit.

— Atunci cum nu sunt inteligente, din moment ce fac ceea ce omul încă nu poate?

— Ce este atât de paradoxal în asta? Şi albinuţele realizează construcţii incredibile din materiale naturale cu un complex sistem de ventilaţie şi încălzire, dar asta nu înseamnă că intelectual sunt superioare omului. În Univers nimeni şi nimic nu este mai puternic decât omul, în afară de Dumnezeu!

Creierul – supercomputer

Posibilitatea realizării unei farfurii zburătoare a suscitat în mine un interes deosebit. De-ar fi să luăm în considerație numai principiul de propulsie ca ipoteză, atunci şi acesta ar fi inedit. Farfuria zburătoare este un mecanism destul de complex chiar şi pentru noi pământenii şi nu un simplu obiect de primă necesitate.

De asta îmi doream să aud ceva care să poată fi uşor de înțeles. Ceva care să nu necesite cercetările creierelor savante, ci care să poată fi pus în practică în condițiile actuale ale societății, aducând beneficii imediate. I-am cerut Anastasiei să găsească soluția măcar unei probleme cu care se confruntă în mod serios societatea noastră contemporană. Ea s-a învoit şi m-a întrebat:

— Dar tu măcar încearcă să conturezi cât de cât aspectele acestei probleme. Cum aş putea s-o rezolv, neştiind ce vrei?

Am început să mă gândesc la ce ar fi mai actual astăzi

şi mi s-au conturat datele acestei probleme:

— Ştii, Anastasia, în marile noastre metropole, astăzi devine tot mai spinoasă problema poluării mediului înconjurător. Aerul este imposibil de respirat.

— Dar sunteţi chiar voi, cei care îl viciaţi!

— Se subînţelege că vinovaţii suntem doar noi. Tu, însă, ascultă mai departe şi încearcă să nu filozofezi pe marginea argumentului; că trebuie să fim mai curaţi, să avem mai mulţi copaci, ş.a.m.d. Ia totul aşa cum este astăzi şi gândeşte-te la ceva... De exemplu, ca aerul în marile oraşe să fie mai curat cu cincizeci la sută şi ca acest lucru să nu necesite fonduri guvernamentale. Şi ca soluţia ta să fie cea mai raţională dintre toate variantele posibile şi curăţirea aerului să fie un proces pe înţelesul meu şi al tuturor celorlalţi.

— Acum o să-ncerc - a răspuns Anastasia - ai enumerat toate aspectele?

Mi-a trecut prin cap să mai îngreunez puţin problema, în eventualitatea că mintea şi capacităţile ei s-ar fi demonstrat, cu adevărat, mult superioare celor ale noastre şi am adăugat:

— Şi soluţia propusă de tine să aducă şi profit.

— Cui?

— Mie şi ţării. Tu, doar, trăieşti pe teritoriul Rusiei, aşa că întregii Rusii!

— Asta înseamnă bani?

— Da.

— Mulţi?

— Profit, Anastasia, banii nu sunt niciodată mulţi. Mie mi-ar fi de ajuns atât cât să-mi plătesc expediţia asta şi următoarea, pe când Rusiei...

Am presupus că Anastasia ar putea fi interesată de anumite bunuri materiale ale civilizaţiei noastre şi am întrebat-o:

— Pentru tine nu vrei nimic?

— Eu am tot ce-mi trebuie - a răspuns ea.

Şi din senin mi-a venit o idee. Am înţeles ce ar fi putut s-o intereseze.

— Să zicem, Anastasia, că soluţia ta o să aducă atâţia bani încât toţi dacinicii, toţi agricultorii de pe întreg cuprinsul Rusiei, să poată primi seminţele gratis sau în condiţii economice avantajoase.

— Fantastic!!! - a strigat entuziasmată Anastasia. Ai avut o idee fantastică! Dacă ai terminat, o să-ncep chiar acum să mă concentrez asupra problemei. Ah... cât de mult îmi place! Mai ai altceva de adăugat sau..?

— Nu, Anastasia. Ajunge atât pentru moment.

Am simţit că Anastasiei i-a plăcut problema în sine, dar în mod deosebit i-a plăcut ideea seminţelor gratuite pentru grădinarii ei. Totuşi eu eram încă de părere că, chiar în ciuda capacităţilor ei, nici măcar Anastasia nu ar putea rezolva problema purificării aerului, deoarece, dacă într-adevăr ar fi existat vreo soluţie, atunci institutele noastre de cercetări de mult ar fi găsit-o.

Anastasia, energică, nu domoală ca în alte rânduri, s-a lungit în iarbă cu braţele desfăcute lateral. Degetele uşor îndoite şi îndreptate spre cer, ba se mişcau, ba se opreau, pleoapele ochilor erau închise şi tremurau.

A rămas aşa timp de vreo douăzeci de minute, după care a deschis ochii, s-a ridicat în şezut şi mi-a vorbit:

— Am găsit. Da' ce coşmar!

— Ce ai găsit? Despre ce coşmar vorbeşti?

— Cea mai mare pagubă v-o pricinuiesc aşa-zisele maşini. Sunt foarte multe prin marile oraşe şi de la fiecare din aceste maşini iese un miros urât şi substanţe dăunătoare organismelor vii. Însă, cel mai îngrozitor este că aceste

substanțe se amestecă cu particule minuscule de pământ și praf, impregnându-le. Mișcarea lor ridică în aer praful îmbibat, iar omul este constrâns să respire acest amestec ucigător. Se împrăștie apoi, se depune pe plante și pe copaci, acoperind totul de-jur-împrejur. Asta este foarte rău, foarte dăunător pentru sănătatea omului și a plantelor.

— Desigur că este rău. Dar acest fapt era deja cunoscut tuturora, numai că nimeni nu poate face nimic. Există spălătorii auto, dar nu rezolvă situația. Tu, Anastasia, nu ai descoperit nimic, absolut nimic nou, nu ai găsit o soluție originală pentru a curăți aerul.

— Eu am determinat doar cauza principală a problemei, acum o să mă gândesc și o să analizez... Va trebui să mă concentrez timp îndelungat, poate chiar o oră, deoarece nu m-am mai ocupat niciodată de astfel de probleme. Tu, ca să nu te plictisești, mergi și te plimbă prin pădure sau...

— Tu concentrează-te, găsesc eu ceva de făcut.

Anastasia s-a întors în ea. Întorcându-mă după o oră de plimbare prin împrejurimi am găsit-o, după mine, nu prea mulțumită și i-am spus:

— Vezi, Anastasia, în acest caz, nici măcar creierului tău nu-i stă în putere să facă ceva. Tu nu te amărî prea tare, la noi de problema asta se ocupă multe institute științifice și ele, ca și tine, nu au făcut nimic altceva decât să constate existența problemei în sine. Până în prezent, nici institutele nu au reușit să facă nimic.

Cu un ton de scuză, Anastasia mi-a răspuns:

— Am cercetat, cred, toate variantele posibile, dar la cincizeci la sută, așa repede, nu am putut ajunge.

Auzind aceste cuvinte m-am neliniștit. Însemna că totuși ceva găsise.

— Și la ce procentaj ai ajuns? - am întrebat-o eu.

Suspinând, ea-mi răspunde:

— Nu am reuşit prea mult. Am ajuns pe la vreo treizeci şi cinci - patruzeci la sută...

— Cuuum?! - nemaiputându-mă abţine, am exclamat eu.

— Cam slăbuţ, nu-i aşa? - a întrebat Anastasia.

Şi iar mi s-a uscat gâtul. Intuiam că nu putea minţi, amplificând sau micşorând ceea ce spunea. Ascunzându-mi cu mare efort emoţiile i-am vorbit:

— Hai să modificăm datele problemei: să facem treizeci şi opt la sută. Acum, spune-mi repede ce ai născocit!

— Va trebui ca aceste maşini, nu numai să împrăştie praful, ci să-l şi adune.

— Şi cum ar putea s-o facă? Repede, repede, povesteşte-mi!

— În faţă, aceste maşini au ceva care atârnă... cum se cheamă?

— Bare de protecţie - am ajutat-o eu.

— Aşa, bara de protecţie! Dedesubt sau în interiorul acesteia vor trebui montate nişte cutiuţe găurite atât în partea anterioară cât şi în cea posterioară. Prin mişcarea maşinilor, aerul murdar va intra prin găurile din faţă, va fi curăţat de anumite filtre, după care va ieşi prin găurile din spate mai curat cu aproape douăzeci la sută.

— Atunci, de unde ai scos patruzeci la sută?

— Acum, acest praf nu este aproape niciodată curăţat de pe străzi, dar în cazul nostru va deveni din ce în ce mai puţin, pentru că va fi adunat în fiecare zi de peste tot. Eu am calculat că după aproape o lună, dacă aceste cutii vor fi montate pe toate maşinile, cantitatea de praf murdar se va reduce cu patruzeci la sută. Mai mult de atât, pentru moment este imposibil, deoarece aici mai intervin şi alţi factori.

— Ce dimensiuni trebuie să aibă aceste cutii, în

interiorul lor ce trebuie să conţină, câte găuri şi la ce distanţă unele de altele vor trebui făcute?

— Vladimir, tu vrei ca eu personal să montez aceste cutii pe fiecare maşină în parte?

Pentru prima dată de când o cunoşteam, am remarcat că era înzestrată cu simţul umorului şi m-a umflat râsul, imaginându-mi-o pe Anastasia înfiletând cutiile ei pe maşini. A râs şi ea de râsul meu şi s-a înveselit, învârtindu-se prin poieniţa ei.

Ideea era, într-adevăr, simplă, restul erau mici detalii tehnice. Am început să-mi imaginez totul fără ajutorul Anastasiei: comenzile şefilor administrativi, controalele periodice, schimbul filtrelor în service-uri, reciclarea filtrelor uzate, controlul taloanelor, etc. O simplă decizie, ca şi cu centurile de siguranţă. O semnătură doar - şi pe toate autoturismele au fost instalate centurile de siguranţă. Aici la fel - o mâzgălitură de toc şi aerul va fi mai curat. Oamenii de afaceri se vor precipita să-şi comande cutiile, fabricile vor avea de lucru şi în sfârşit - cel mai important - aerul va fi mai curat...

— Aşteaptă. În aceste cutii ce ar trebui să fie?

— În cutii... în cutii... Mai gândeşte-te şi tu puţin. E aşa de simplu - mi-a răspuns ea fără să se oprească din învârtit.

— Şi banii pentru mine şi pentru agricultorii tăi cum îi vom face?

S-a oprit din dans:

— Cum o să-i faceţi? Tu mi-ai cerut ca ideea să fie una dintre cele mai raţionale... şi eu ţi-am găsit soluţia cea mai raţională. Această soluţie o vor aplica în toată lumea, în marile oraşe şi pentru asta vor plăti Rusiei, aşa că banii vor fi îndeajuns pentru tine şi pentru seminţele gratuite. Doar că partea ta o vei primi numai în anumite condiţii.

În acel moment nu am dat o atenţie deosebită vorbelor

ei, ci am insistat pe altceva şi mi-am continuat interogatoriul:

— Aşadar, va trebui brevetat? Cine, însă, va plăti de bună voie?

— De ce să nu plătească? Vor plăti, acum eu o să stabilesc procentajele. Din comercializarea acestor cutii, Rusiei îi revine doi la sută iar ţie a suta parte.

— Da' ce, am nevoie de îndrumările tale? Eşti tare în multe, dar în afaceri eşti doar o profană. Nimeni nu va plăti de bună voie. Chiar cu contracte încheiate şi tot nu plătesc întotdeauna. Dacă ai şti câţi rău-platnici sunt pe la noi. Tribunalele arbitrare sunt supraîncărcate. Ştii ce este un tribunal arbitrar?

— Îmi imaginez. Dar, în acest caz vor plăti negreşit. Cine va refuza, se va ruina. Vor prospera doar cinstiţii.

— Cum să se ruineze? Vorbeşti de parcă te-ai ocupa de extorsiuni.

— Ia te uită la ce te-ai gândit... Asta ar mai lipsi... Ei înşişi, prin comportamentul lor necinstit îşi vor crea împrejur situaţi: care îi vor împinge spre faliment.

Şi am şi gândit: dacă ar fi să admitem că Anastasia nu poate să mintă şi, din câte spune ea, mecanismele naturale nu o lasă să greşească, aşadar ea, înainte de a face aceste declaraţii, ar fi trebuit să prelucreze cu ajutorul creierului un nemaipomenit volum de informaţii şi să efectueze o multitudine de calcule aritmetice prin care să prelucreze o serie de factori psihologici caracteristici oamenilor care vor participa la proiectul ei. Mai concret vorbind, Anastasia nu numai că tocmai rezolvase o spinoasă problemă ca aceea a curăţirii aerului, dar analizase şi pusese la punct un adevărat plan de afaceri, iar toate acestea în aproximativ o oră şi jumătate. Am hotărât să pun la punct unele detalii şi am întrebat-o:

— Spune-mi, Anastasia, tu ai făcut în minte calculele, ai

stabilit procentajele de purificare a aerului, sumele de bani care vor rezulta din vânzarea cutiilor tale, montajul lor pe maşini, reciclarea filtrelor, ş.a.m.d.?

— Calculele s-au făcut şi mai amănunțit şi nu numai cu ajutorul creierului...

— Stop! Taci! Dă-mi voie să-ți destăinui gândurile mele. Ia spune-mi puțin, tu ai fi în stare să te întreci cu unul dintre cele mai performante calculatoare din lume, să spunem japonez sau american?

— Pe mine, aşa ceva nu mă interesează - a răspuns ea şi a adăugat: - Acest lucru este primitiv şi oarecum umilitor. Să te întreci cu un computer, este ca şi cum... ce exemplu să-ți dau ca să înțelegi? Este ca şi cum te-ai întrece cu proteza unei mâini sau a unui picior şi nici aceea întreagă, ci doar cu o parte din ea. Computerului îi lipseşte fundamentalul - sentimentele!

Am încercat să-i demonstrez contrariul, povestindu-i cum pe la noi, cei considerați foarte inteligenți şi respectați de societate, joacă şah cu computerele. Dar când, nici asta şi nici alte tentative de-ale mele nu au convins-o, am rugat-o s-o facă pentru mine şi pentru alți oameni, ca o dovadă a capacităților creierului uman. Ea s-a învoit, iar eu, fără să pierd timpul, am întrebat-o:

— Aşadar, înseamnă că pot anunța oficial că eşti pregătită să te întreci cu un supercomputer japonez?

— De ce japonez? - m-a întrebat Anastasia.

— Pentru că sunt considerate cele mai tari din lume.

— Ahh... aşa? Mai bine cu toate deodată, ca pe viitor să nu-mi mai ceri să fac lucruri atât de neinteresante ca ăsta.

— Minunat! - am strigat eu mulțumit - cu toate deodată, numai că trebuie să formulezi problema.

— Bine - a aprobat fără nicio tragere de inimă Anastasia - dar chiar din capul locului, fără să pierdem vremea

cu formularea, fie ca acestea să rezolve problema pe care mi-ai pus-o tu mie, să confirme sau să respingă soluția mea. Dac-o vor respinge, să o propună pe a lor. Viața, oamenii ne vor judeca.

— Minunat, Anastasia! Bravo! Acest lucru va fi constructiv. Cât timp, după părerea ta, va trebui să le dăm ca să rezolve problema? Cred că o oră jumătate, cât ți-a trebuit ție, o să fie puțin. Să zicem trei luni.

— Să fie trei luni!

— Judecători să fie toți cei care vor. Dacă vor fi mulți, atunci nimeni nu va evalua din interes.

— Fie așa cum vrei tu, acum, însă aș dori să mai vorbesc cu tine despre educația copiilor.

Anastasia considera fundamentală educația copiilor și de fiecare dată vorbea cu plăcere despre asta. Propunerea mea de a se întrece cu computerele nu a suscitat în ea un interes deosebit. Cu toate astea, eu am rămas mulțumit că am obținut acordul ei.

Acum aș dori să convoc toți marii producători de computere moderne din lume să participe la întrecerea propusă mai sus și la găsirea soluției. Am decis să precizez un detaliu și i-am spus Anastasiei:

— Câștigătorului ce premiu îi va fi acordat?

— Mie nu-mi trebuie nimic! - a răspuns ea.

— Dar, de ce ție? Ești absolut sigură de victoria ta?

— Bineînțeles, eu sunt o ființă umană.

— Bine, atunci ce-i vom oferi firmei care va ieși pe locul imediat următor ție?

— O să le explic cum să-și modernizeze computerul lor primitiv.

— De acord!

„...În el era viață și viața era lumina oamenilor..."

Evanghelia după Ioan

Odată, la cererea mea, Anastasia m-a condus și mi-a arătat cedrul sunător despre care îmi vorbiseră bunicii ei. Ne-am îndepărtat puțin de poieniță și eu l-am văzut. Era un copac de aproape patruzeci de metri înălțime care se ridica puțin deasupra celorlalți copaci dimprejur. Se deosebea, însă, prin coroana lui strălucitoare care răspândea în jur o aureolă ca acea din jurul capetelor de sfinți de pe icoane. Aureola nu era uniformă, ci pulsa. În cel mai înalt punct al coroanei se forma o rază subtilă care se pierdea în infinitatea cerului.

Priveliștea era încântătoare și fascinantă.

La propunerea Anastasiei mi-am lipit palma de trunchiul copacului și am perceput niște vibrații asemănătoare descărcărilor electrice care se pot auzi în vecinătatea stâlpilor de înaltă tensiune, poate puțin mai puternice.

— Am găsit întâmplător modalitatea prin care să în-

torc spre Cosmos energia sa, de unde să se reverse spre Pământ - mi-a spus Anastasia. - Vezi, scoarța este zgâriată în mai multe locuri, ursoaica s-a cățărat, cu greu am reuşit s-o pun să mă urce până la primele ramuri. M-am agățat de blana de pe spatele ei. Se cațără şi rage, se cațără şi rage, până m-a ridicat la primele ramuri, de acolo până în vârf m-am cățărat singură. Am stat acolo timp de două zile şi ce n-am făcut: l-am mângâiat, am strigat la cer, dar nimic nu a ajutat.

Bunicul si străbunicul au venit şi ei. Îți imaginezi ce-a fost acolo? Stau la poalele copacului, se răstesc la mine şi-mi cer să cobor. La rândul meu, eu le cer să-mi spună ce să fac cu cedrul. Cum să salvez cedrul sunător, din moment ce lumea nu l-a tăiat. Ei, însă, nu vorbesc. Dar eu simt că ei ştiu totul. Bunicul hâtru, ca să mă păcălească, a promis că mă va ajuta cu femeia aceea cu care nu reuşesc nicicum să intru în contact.

Eu vreau foarte mult s-o ajut. În trecut, bunicul s-a înfuriat că pierdeam aşa de mult timp cu ea şi nu mă ocupam de altceva. Da', eu ştiam că el nu mă poate ajuta, pentru că şi străbunicul a încercat de două ori pe ascuns de bunicu', dar nu a reuşit să facă nimic.

Apoi bunicu' s-a enervat din cale-afară, a apucat o crenguță; aleargă în jurul cedrului, biciui aerul cu crenguța şi-mi strigă că sunt cea mai obtuză din familie, că mă comport ilogic, că nu accept sfaturile înțelepte şi că mă va pedepsi cu vărguțe la şezut. Şi continuă să biciuiască aerul cu crenguța. Ce i-o fi trecut prin minte? Până şi străbunicul a pufnit în râs. Am râs şi eu. Râzând aşa, din neatenție am rupt o crenguță... şi din ea iese o rază. Şi aud vocea străbunicului, foarte serioasă, imperativă şi imploratoare în acelaşi timp:

« Nu mai atinge nimic nepoțică, coboară cu mare

grijă, ai făcut deja tot >>.

L-am ascultat şi am coborât. Străbunicul m-a îmbrăţişat în linişte, tremura emoţionat şi arăta spre cedru. Din ce în ce mai multe crenguţe se luminau, luminile apoi s-au unit, formând o rază enormă ce se-nălţa spre cer. Acum, cedrul sunător nu va mai arde. Cu raza lui va dărui lumii şi Pământului întreg tot ce a adunat timp de cincisute de ani. Străbunicul mi-a spus că raza se îndreaptă în direcţia în care eu am strigat spre cer atunci când, râzând, din neatenţie, am rupt crenguţa de cedru. Mi-a explicat, de asemenea, că, dacă aş fi atins raza, creierul meu s-ar fi fărâmiţat în bucăţi, deoarece în ea erau conţinute o imensitate de informaţii şi energie. În acest fel au murit părinţii mei...

Anastasia a îmbrăţişat trunchiul cedrului, şi-a lipit obrazul de scoarţa lui, a rămas un timp aşa, după care şi-a continuat povestirea:

— Acest cedru l-au descoperit mămica şi tăticu'. Numai că mama a făcut totul un pic altfel, pentru că nu ştia... S-a urcat într-un cedru de lângă cedrul sunător, s-a întins spre o crenguţă mai joasă a cedrului şi a rupt-o, involuntar iluminându-se cu explozia de raze emanate de crenguţă. Crenguţa era orientată în jos, iar raza se scurgea în pământ. Este foarte rău şi foarte dăunător când o astfel de energie se descarcă în pământ... Când a venit tata, a văzut această rază şi pe mama rămasă atârnând cu o mână înţepenită de creanga cedrului obişnuit şi cu cealaltă ţinând încă crenguţa de cedru sunător.

Cu siguranţă, tata a priceput. S-a căţărat până în vârful cedrului sunător. Bunicii l-au văzut cum s-a apucat să rupă ramuri din vârful cedrului, dar acestea nu se luminau, în schimb tot mai multe raze începeau să se zărească în partea de jos. Străbunicul a povestit că tata înţelesese că lipsea

puțin şi nu se va mai putea coborî niciodată. Însă raza din vârf, lumina pulsatilă încă nu se vedea, în schimb tot mai multe raze subțiri luminau în jos. Raza din vârf şi-a făcut apariția doar când tata a frânt o creangă groasă care era orientată în sus. Cu toate că nu lumina încă, tata a îndoit-o şi a îndreptat-o spre sine. Când raza s-a învăpăiat, tata a mai apucat doar să deschidă brațele, îndreptând-o spre cer.., apoi s-a format o aureolă pulsatilă.

Străbunicul mi-a povestit că creierul tatei, în ultimele clipe de viață, este posibil să fi asimilat un enorm flux de energie şi informații, care într-un mod miraculos i-ar fi curățat toate informațiile avute mai înainte şi i-ar fi dat posibilitatea de a câştiga timp pentru a mai putea să-şi îndrepte mâinile cu creanga spre cer.

Anastasia a mângâiat din nou cu palmele scoarța cedrului, şi-a lipi obrazul de el şi a amuțit. Zâmbea şi asculta sunetul copacului.

— Anastasia, ca leac, uleiul este mai bun decât bucățile de lemn de cedru?

— Vor fi la fel, dacă cedrul va fi tratat cum se cuvine şi dacă se vor culege nucuşoarele într-o anumită perioadă. Atunci când cedrul singur le va da.

— Tu ştii cum se face?

— Da, ştiu.

— Atunci, îmi explici?

— Bine. O să-ți explic.

Trebuie schimbată viziunea asupra lumii

Am întrebat-o pe Anastasia cine era acea femeie care i-a provocat conflicte cu bunicul, de ce nu reuşea să stabilească un contact cu ea şi de ce vroia s-o facă?

— Înţelegi - îşi începu Anastasia povestirea - este foarte important, ca atunci când două persoane îşi unesc vieţile, să fie mânaţi de o atracţie sufletească. Din păcate, de obicei, totul începe de la atracţia trupească. De exemplu: tu ai văzut o fată frumoasă şi ai dorit să te apropii de ea. Fiinţa umană din ea, sufletul, tu încă nu l-ai văzut. Foarte des oamenii îşi unesc destinele doar pe seama atracţiei sexuale. Aceasta trece repede sau se transformă în altceva. Atunci, ce-i uneşte pe oameni?

Nu este chiar atât de dificil să găseşti pe cineva apropiat sufleteşte cu care să atingi adevărata fericire, cu toate că în lumea voastră tehnocratică există o sumedenie de obstacole. Femeia cu care eu încerc să intru în contact trăieşte într-un oraş mare şi în fiecare zi merge într-un

anumit loc, probabil la servici. Acolo sau pe stradă întâlneşte un bărbat foarte apropiat spiritual ei, cu care ar putea fi cu adevărat fericită şi cu care, cel mai important, ar da naştere unui copil în stare să aducă mult bine omenirii. Pentru că ar concepe acest copil sub acelaşi impuls de dragoste ca şi al nostru. Dar acest bărbat nu face nicio încercare de a intra în vorbă cu ea, lucru de care, parțial este vinovată ea. Îți închipui: el o priveşte în față şi o simte ca pe aleasa sufletului său, dar ea numai ce simte că este privită, începe numaidecât să se aranjeze, fusta şi-o ridică mai sus « accidental ». În bărbat se trezesc impulsurile carnale, dar necunoscând-o, continuă să se ducă la aceea care-i este mai apropiată şi care este dispusă ca împreună să-şi satisfacă impulsurile sexuale.

Eu aş vrea să-i spun acestei femei ce să facă, dar nu reuşesc nicicum să iau legătura cu ea, întrucât creierul ei nu s-a deschis nici măcar pentru o secundă, pentru a primi informațiile. El se concentrează în totalitate asupra problemelor vieții cotidiene. Gândeşte-te, odată am urmărit-o o zi întreagă. A fost îngrozitor! După asta bunicul s-a înfuriat pe mine că lucrez puțin cu grădinarii şi îmi cheltui energia pe lucruri care nu mă privesc.

Se trezeşte dimineața, iar primul ei gând nu este să se bucure de noua zi, ci îşi face griji de ceea ce trebuie să mănânce. Se îngrijorează ba că-i lipseşte câte ceva de mâncare, ba câte ceva care se pune pe față; poate o cremă, poate un fard. Se gândeşte neîncetat la cum să şi le procure. Întârzie într-una şi aleargă cu teama că va pierde ba un autobuz, ba altul.

În acel loc unde merge zilnic, creierul îi este supraîncărcat, cum să-ți spun eu... după părerea mea, cu tot felul de fleacuri. Pe de-o parte, trebuie să i se vadă pe chip

cât este de prinsă în îndeplinirea unei sarcini sau alteia şi pentru asta apelează des la o cunoscută de-a ei pe care uneori se enervează. Într-una ascultă ce se vorbeşte în jurul ei, ce spun alţii. Şi imaginează-ţi, aşa zi de zi, ca un mecanism.

În timp ce se întoarce acasă, când lumea o priveşte, ea se preface a fi o femeie fericită. Dar în realitate, ea este copleşită de gândurile ei la machiaje, merge prin magazine şi priveşte hainele cu care îşi imaginează că ar putea să dezvăluie în faţa lumii farmecul său seducător, aşteptând să se petreacă vreun miracol. În zadar; în cazul ei totul se petrece contrar. Se întoarce acasă şi se apucă de curăţenie. Are impresia că se odihneşte în timp ce se uită la televizor sau în timp ce mănâncă, dar nu se gândeşte la lucrurile bune nici măcar o clipă. Chiar şi când se bagă în pat, gândurile îi sunt pline de obişnuitele griji cotidiene.

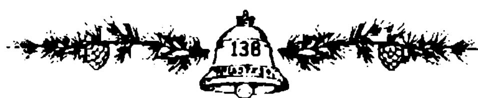
Dacă ar fi reuşit măcar pentru un minut să se elibereze de toate aceste griji şi să se gândească la...

— Aşteaptă, Anastasia, descrie-mi cum o vezi, aspectul ei exterior, hainele pe care ar trebui să le îmbrace şi la ce ar trebui să se gândească în momentul în care se află în preajma acelui bărbat? Ce ar trebui să facă ea, ca acesta să o bage în seamă?

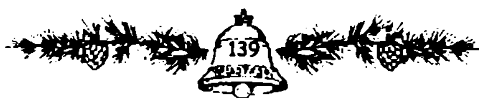
Anastasia mi-a explicat totul în cele mai mici amănunte. O să descriu aici doar ceea ce, după mine, este mai semnificativ:

— Ar trebui ca rochia să-i fie puţin mai jos de genunchi, verde, fără decolteu, cu un guleraş alb şi fără niciun fel de machiaj, ar mai trebui să asculte cu interes autentic persoana care-i vorbeşte.

— Şi asta-i tot? - am făcut eu, după ce-am auzit această simplă explicaţie.

— Astfel de lucruri au un preț foarte înalt. Ca ea să aleagă tocmai acea rochie, să se machieze altfel şi să se uite la oameni cu interes autentic, ar trebui să-şi schimbe viziunea asupra lumii.

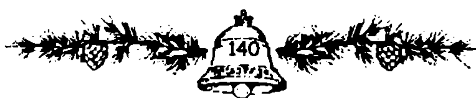
Păcatul mortal

— Va trebui, Vladimir, să-ți mai explic în ce condiții vei primi banii de la bănci, când aceştia vor fi mulți în conturile tale...

— Vorbeşte, Anastasia, acesta este un subiect plăcut - i-am răspuns eu.

Dar ceea ce-a urmat, m-a indignat din cale-afară. Judecați voi singuri ce condiții a pus:

— Pentru a putea primi de la bancă banii aflați în conturile tale, va trebui să îndeplineşti următoarele condiții: timp de trei zile, înainte de-a primi banii, să nu consumi băuturi spirtoase. Când vei merge la bancă, responsabilul acesteia, cu ajutorul aparaturilor electronice care există pe la voi, va trebui să controleze în prezența a cel puțin doi martori, dacă ai respectat prima condiție. Dacă ai respectat această condiție, vei putea trece la îndeplinirea celei de-a doua, şi-anume: va trebui să te pleci nu mai puțin de nouă ori în fața directorului băncii şi a celor doi martori prezenți...

Când am realizat sensul celor auzite sau, mai bine spus, lipsa de sens, am sărit ca ars. Anastasia s-a ridicat şi ea. Nu-mi credeam urechilor, am repetat:

— Mai întâi vor controla dacă am băut alcool şi după aceea va trebui să fac nu mai puţin de nouă plecăciuni în faţa lor, - am înţeles bine?

— Da - a răspuns Anastasia. - Pentru fiecare plecăciune ei îţi vor putea da o sumă nu superioară unui milion de ruble, la valoarea lor actuală.

Simţeam turbare, furie şi indignare.

— De ce ai spus asta? Pentru ce? O luasem aşa de bine, te credeam. Mi s-a părut chiar că ai dreptate în multe şi că în toate povestirile tale ar fi existat o logică. Dar tu... Acum sunt convins că eşti o schizofrenică, proasta pădurii, o nebună! Ai şters totul cu ultimele afirmaţii. În ele se simte o absolută lipsă de sens şi de oricare logică... şi asta nu numai eu, ci orice altă persoană normală ţi-ar confirma-o! Ha... Probabil că te aştepţi ca eu să scriu despre toate acestea în cartea ta?

— Da.

— Nu eşti deloc normală! O să le impui şi băncilor dispoziţii şi decrete speciale?

— Nu. Ei vor citi în carte şi fiecare se va comporta aşa cu tine. Altminteri, îi aşteaptă falimentul.

— O Doamne!!! Şi eu care ascult această fiinţă deja de trei zile! Poate că vrei ca şi responsabilul băncii să se plece împreună cu mine în faţa martorilor?

— I-ar face bine lui, precum şi ţie. Ar fi un lucru pozitiv, dar pentru ei nu am pus condiţii aşa de rigide ca pentru tine.

— Înseamnă că doar pe mine m-ai favorizat aşa? Ai măcar idee că m-ai acoperit de ridicol? Uite-n ce se poate

transforma iubirea unei schimnice anormale! Numai că n-o să-ți reușească nimic, deoarece nicio bancă n-o să se învoiască să mă servească în aceste condiții, oricât ai modela tu situația. Ia te uită, te-ai lăsat dusă de fantezie! Da' pleacă-te tu de poftești, deficiento!

— Se vor învoi băncile chiar și pe ascuns de tine, este adevărat, doar acelea care vor să lucreze cinstit și în care oamenii vor avea încredere și vor veni - a continuat Anastasia, ținând-o pe a ei.

Simțeam cum crește-n mine ciuda și indignarea. Ba mă enervam pe mine, ba pe Anastasia. Și-o ascultasem prea mult și mă străduisem să înțeleg vorbele ei, dar ea nu era altceva decât o semi-nebună. Am început să mă adresez Anastasiei, puțin spus, cu cuvinte de ocară...

Ea stătea sprijinită cu spatele de un copac, cu capul ușor aplecat înainte. Cu o mână-și apăsa pieptul, iar cu cealaltă gesticula ușor înspre cer...

Eu am recunoscut gestul. Ea îl repeta ori de câte ori calma natura înconjurătoare, ca mie să nu-mi fie frică. Am înțeles imediat de ce vroia să o liniștească de data asta.

Orice cuvânt ofensiv sau orice înjurătură la adresa Anastasiei o biciuiau și-i făceau corpul să tremure.

Am tăcut. M-am îndepărtat de ea și m-am așezat cu spatele mai încolo pe iarbă. Am hotărât să mă liniștesc, să mă duc la malul iazului și să nu mai vorbesc deloc cu ea, dar când am auzit-o în spatele meu, am rămas uluit de această voce în care nu se întrezărea nici măcar urmă de reproș sau iritare.

— Înțelegi, Vladimir, toate relele care-l năpăstuiesc pe om, el însuși și le atrage, când contravine regulilor vieții spirituale, când rupe legătura cu natura.

Forțele întunecate încearcă să-l atragă cu valorile

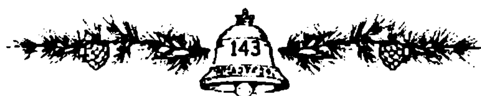

efemere ale existenței voastre tehnocrate, îi distrag gândurile de la adevărurile simple, de la preceptele puse deja de Biblie. Şi, deseori, reuşesc.

Unul din păcatele mortale ale omului este mândria. Sub stăpânirea acestui păcat se află majoritatea oamenilor. Nu o să-ți vorbesc acum despre enorma pagubă pe care-o aduce acest păcat. Întorcându-te şi dorindu-ți să pătrunzi, vei înțelege singur sau cu ajutorul oamenilor cu mintea limpede care vor veni la tine, acum îți spun doar atât: forțele întunecate, ca opozante ale forțelor luminoase, îşi dau silința în fiecare clipă, ca acest păcat să rămână cu omul, iar banii îi ajută în asta ca unul dintre cele mai eficiente instrumente. Banii au fost inventați de ele. Banii sunt ca o zonă de înaltă tensiune. Forțele întunecate se mândresc cu invenția lor. Se consideră chiar mai puternice decât forțele luminoase pentru că au putut să inventeze banul. Şi cu ajutorul banilor să devieze omul de la adevărata sa menire.

De milenii are loc marea confruntare, iar omul se află în centrul ei. Dar eu nu vreau ca tu să fii supus acestui păcat.

Sunt conştientă că doar prin explicații nu se ajunge nicăieri. Întrucât, de-a lungul mileniilor, umanitatea nu a înțeles aceste explicații, nu a realizat modul de a se opune acestui păcat. Implicit, nici tu nu ai reuşit să conştientizezi. Eu vreau aşa de mult să te substrag în mod definitiv acestui pericol, acestei căi de pierzanie a sufletului. Am creat în mod special pentru tine o situație în care acest mecanism al forțelor obscure, ca şi cum s-ar poticni, s-ar opri şi ar porni chiar în sens contrariu, ducând astfel la dezrădăcinarea păcatului. Pentru asta, ele s-au înfuriat amarnic. Furia lor s-a exprimat prin tine; ai început să țipi la mine şi m-ai ocărât. Ele ar fi vrut ca şi eu să mă enervez, dar eu nu fac asta

niciodată. Am înțeles că cele inventate de mine au nimerit în plin și acum mie îmi este clar că mecanismele lor, care lucrează impecabil de milenii, pot fi distruse. Pentru moment am făcut asta doar pentru tine, dar o să născocesc eu ceva și pentru alții...

Ce este rău în faptul că o să bei mai puține băuturi din acelea care te îmbată și nu o să fii arogant și încăpățânat? Ce te-a indignat? Evident că în tine s-a manifestat mândria!

Ea a tăcut, iar eu am gândit: « Incredibil, dar în această situație comică și absolut neobișnuită, ca plecăciunile din bancă, creierul ei sau altceva au generat gânduri atât de profunde, încât este posibil ca în toate astea o urmă de logică să existe. Va trebui să mă gândesc cu mai mult calm. »

Orice furie împotriva Anastasiei s-a topit ca prin farmec, ba chiar am fost cuprins de un sentiment de vină confuză, însă nu m-am apucat să-mi cer iertare atunci, ci doar răsucindu-mă ușor spre ea, am căutat împăcare. Anastasia a perceput trăirile mele interioare, a tresăltat de bucurie și a vorbit precipitată.

Atingerea Paradisului

— Creierul tău a obosit de-acuma, forțându-se neînce-tat să cuprindă totul, iar eu mai am atâtea să-ți arăt... Atât de mult vreau... Însă tu trebuie să te odihnești. Hai să ne așezăm puțin.

Ne-am întins în iarbă, Anastasia m-a prins de umeri și m-a tras spre ea. Mi-a sprijinit capul cu ceafa pe sânii ei. Simțeam o căldură plăcută...

— Nu-ți fie frică de mine, relaxează-te - mi-a șoptit ea și s-a așezat într-o poziție care să-mi permită să respir liber. Și-a trecut degetele prin părul meu, pieptănându-l cu o mână, în timp ce cu vârfurile degetelor de la cealaltă mână îmi mângâia ușor fruntea și tâmplele. Câteodată apăsa delicat cu unghiile, înțepându-mă în anumite puncte ale capului. Toate astea mi-au dăruit o senzație de liniște și de seninătate. Și-a sprijinit apoi mâinile pe umerii mei și mi-a spus:

— Ascultă, te rog, sunetele care te înconjoară.

Eu mi-am ascuțit auzul și am reușit să percep o gamă

întreagă de sunete diferite ca tonalitate, ritm şi durată.

Am început să le enumăr cu voce tare: trilul şi bătăile din aripi ale păsărilor de prin copaci, foşnetul insectelor prin iarbă, unduirea crengilor... După ce am enumerat tot ce se putea auzi, am continuat să ascult în linişte. Pentru mine era totul nou, plăcut şi foarte interesant.

— Nu ai enumerat tot - a obiectat Anastasia.

— Ba, tot - am răspuns eu - mmm, poate că am omis câte ceva, dar înseamnă că nu era important.

— Vladimir, este posibil ca tu să nu simţi cum îmi bate inima?

Într-adevăr, nu-i dădusem o importanţă deosebită acelui sunet - bătăii inimii Anastasiei.

— Ah, da - am adăugat eu fără să pierd timp. - Sigur c-o aud, chiar foarte bine... bate calm şi ritmic.

— Încearcă să-ţi aminteşti intervalurile dintre sunetele pe care le-ai auzit. Pentru asta, alege-le pe acelea care ţi se par mai importante şi memorizează-le.

Eu m-am concentrat pe ţârâitul unui greier, pe croncănitul unei ciori, pe murmurul şi gâlgâitul apei din şipot.

— Acum, eu o să-mi accelerez bătăile inimii. Ascultă ce se petrece împrejur.

Bătăile inimii Anastasiei s-au înteţit. Lor li s-au adăugat celelalte sunete înconjurătoare şi toate împreună au crescut în intensitate.

— Extraordinar! De-a dreptul incredibil! – am exclamat eu. - Da' cum este posibil, Anastasia? Cum de reacţionează atât de prompt la ritmul inimii tale?!

— Reacţionează. Toate!.. Absolut toate: de la micuţul fir de iarbă, la maiestoşii copaci. Şi musculiţele reacţionează la schimbarea ritmului inimii mele. Copacii îşi accelerează

procesele interne şi încep să producă mai mult oxigen...

— Toate plantele şi toate animalele care trăiesc pe lângă om reacţionează la fel?

— Nu. În lumea voastră ele nu înţeleg după cine să se ia, iar voi nu încercaţi să stabiliţi un contact cu ele, nu înţelegeţi scopul vital al acestui contact, nu le daţi suficiente informaţii despre voi. Aşa ceva li se poate întâmpla doar oamenilor care trudesc pe petecuţele lor de pământ, care sunt în contact cu plantele şi acelora care vor face totul aşa cum ţi-am descris eu ţie; impregnând seminţele cu informaţii despre ei, stabilind un raport mai conştient cu plantele. Vrei să-ţi arăt ce senzaţie poate avea un om care stabileşte un astfel de contact?

— Bineînţeles că vreau. Dar cum faci?

— Acum, eu o să-mi acordez ritmul inimii la ritmul inimii tale, iar tu o să simţi.

Anastasia şi-a strecurat mâna sub cămaşa mea. Cu palma caldă mi-a apăsat delicat pe piept, iar inima ei, uşor - uşor şi-a reglat bătaia în ritm cu inima mea. Atunci s-a petrecut ceva extraordinar: am simţit cum a izvorât în mine o senzaţie plăcută, neobişnuită, de ca şi cum alături mi-ar fi stat rudele şi mama care mă iubeau, corpul mi-a fost imediat stăpânit de o senzaţie de calm şi sănătate, iar sufletul de o stare de fericire, de libertate şi de o nouă viziune asupra omenirii.

Gama de sunete înconjurătoare mă alinta, inspirându-mi adevărul încă de nepătruns în totalitate, doar intuitiv perceput... Toate bucuriile şi mulţumirile pe care le-avusesem vreodată-n viaţă s-au împreunat, dând naştere unei senzaţii minunate. Şi este posibil ca abia această senzaţie să poată fi numită cu-adevărat, fericire.

Dar, imediat ce Anastasia şi-a schimbat ritmul inimii,

fantastica senzație m-a abandonat. Implorator i-am cerut:

— Încă puțin Anastasia, te rog!

— Nu pot să fac asta mult timp, am şi eu ritmul meu.

— Măcar puțin... încă puțin... te implor!

Anastasia mi-a dăruit încă puțin senzația de fericire, apoi totul a pierit, lăsând în mine doar o mică amintire din plăcuta şi luminoasa trăire. Am rămas un timp în tăcere, apoi am simțit nevoia să-i aud din nou glasul Anastasiei şi am întrebat-o:

— La fel de bine le era şi primilor oameni, lui Adam şi Evei? Stai întins, te delectezi şi prosperi... ai de toate... Numai că te plictiseşti, dacă nu faci nimic.

Anastasia, în locul unui răspuns mi-a pus o întrebare:

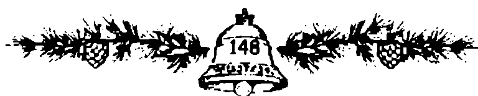
— Spune-mi, Vladimir, sunt mulți cei care gândesc ca tine despre primul om, Adam?

— Probabil, majoritatea. Ce altceva aveau de făcut în rai? Abia mai târziu omul a început să se dezvolte şi să se gândească la toate. Munca l-a creat pe om. Mulțumită muncii a devenit şi mai inteligent.

— Omul trebuie să muncească, însă primul om era incomensurabil cu mult mai inteligent decât omul contemporan, iar munca sa era mai importantă, cerea multă inteligență, discernământ şi voință.

— Ce făcea Adam în rai? Grădinărea? Azi, în lume fiecare grădinar poate face asta, ca să nu mai vorbim despre selecționatorii cu studii. În Biblie nu se spune nimic altceva despre îndeletnicirile lui Adam.

— Dacă în Biblie s-ar expune totul în cele mai mici detalii, ar fi imposibil de citit într-o viață întreagă. Biblia trebuie înțeleasă, în spatele fiecărui rând se găseşte o infinitate de informații. Vrei să ştii ce făcea Adam? O să-ți povestesc, dar înainte ia aminte: în Biblie stă scris că

Dumnezeu l-a însărcinat pe Adam să dea un nume şi să atribuie o menire fiecărei plante existente pe Pământ. Şi el - Adam - a făcut-o. A reuşit să facă ceea ce nu au reuşit nici până în zilele noastre, institutele de ştiinţă din toată lumea, puse la un loc.

— Anastasia, tu vorbeşti cu Dumnezeu, Îi ceri vreodată ceva pentru tine?

— Ce aş putea să-I cer când mi-a fost dat aşa de mult? Trebuie doar să-I mulţumesc şi să-L ajut.

Cine o să-l educe pe fiul nostru?

În drum spre fluviu, în timp ce Anastasia mă conducea la navă, ne-am oprit să ne odihnim în locul în care ea îşi lăsase hainele şi eu am întrebat-o:

— Anastasia, cum o să-l educăm pe fiul nostru?

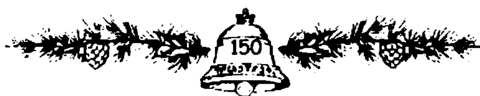
— Încearcă să înţelegi, Vladimir, pentru moment tu nu poţi încă să-l educi, iar când ochişorii săi vor privi pentru prima dată conştienţi lumea, tu nu va trebui să-i fii alături.

Am apucat-o de umeri şi am scuturat-o brutal:

— Cum îţi permiţi să vorbeşti aşa? Nu înţeleg cum de-ţi vin idei ca asta? Şi, în genere, faptul în sine că existenţa ta este un lucru incredibil, nu-ţi dă dreptul să hotărăşti singură totul. Contravine oricărei logici!

— Calmează-te, Vladimir, te rog. Eu nu ştiu despre ce logică vorbeşti tu, dar încearcă să analizezi totul cu luciditate.

— Ce să analizez? Copilul nu este numai al tău, este şi al meu şi eu vreau ca el să aibă un tată, vreau să nu-i

lipsească nimic, vreau să poată primi o educaţie.

— Înţelege, el nu are nevoie de niciun bine material în sensul în care concepi tu binele. Va avea de toate de la-nceput. Încă din fragedă copilărie va primi şi va asimila atâtea informaţii încât instruirea, încă o dată în felul tău de a o înţelege, va apărea ca ceva ridicol. Va fi ca şi cum ai trimite un mare matematician în clasa întâi.

În tine se înfiripă dorinţa de a-i aduce câteo jucărie stupidă, dar lui nu-i trebuie deloc această jucărie. Acest gest îţi dă confort doar ţie: « Cât sunt de bun şi grijuliu! » Dacă tu crezi că-i faci un bine, dându-i copilului o maşină sau ceva ce pe la voi este considerat un bun de preţ, află că, dacă vrea, el le poate obţine şi singur. Gândeşte-te cu calm ce ai putea, concret, să-i spui fiului tău, ce ai putea să-l înveţi, ce ar putea fi interesant pentru el din tot ce ai făcut tu în viaţă?

Anastasia a continuat să-mi vorbească cu voce domoală şi calmă, însă cuvintele ei m-au cutremurat:

— Încearcă să înţelegi, Vladimir, când va începe să înţeleagă Universul, tu, pe lângă el, vei părea o fiinţă subdezvoltată. Cu adevărat vrei ca el să te cunoască într-o astfel de lumină? Unicul lucru în măsură să vă apropie este nivelul de puritate a gândurilor, dar acesta, în lumea voastră îl pot atinge puţini. Tu trebuie să încerci...

Am înţeles că era inutil să o contrazic pe tema asta şi i-am urlat disperat:

— Vasăzică, nu va afla niciodată de mine!?

— O să-i povestesc eu de tine şi de lumea voastră, când va fi în stare să înţeleagă în mod conştient şi când va fi în măsură să ia decizii. Ce va face el? - nu ştiu încă.

În cap mi se amestecau disperarea, durerea, jignirea şi teribile supoziţii. Îmi doream doar să lovesc cu toată

puterea această frumoasă faţă de schimnică intelectuală.

Apoi, ca la un semnal, m-am luminat. Şi mi s-a tăiat respiraţia de ceea ce am înţeles:

— Totul îmi este clar, acum am înţeles totul! Tu... Tu nu găseai pe nimeni cu care să te fuţi ca să faci un copil! De la-nceput te-ai prefăcut, fandosit-o! Drept călugăriţă te-ai dat, îţi trebuia doar un copil. Ai mers la Moscova. Ciupercile ei şi fructele le-a vândut ea... Ai fi putut să baţi trotuarul. Pufoaica şi baticul să ţi le fi dat jos... şi te-ar fi dorit numaidecât. Cel puţin nu ţi-ai fi ţesut pânza împrejurul meu.

Desigur, îţi trebuia un bărbat care să-şi dorească un fiu! Şi l-ai găsit! Te-ai gândit la copil? La acel copil al cărui destin este deja pecetluit? Va fi un pustnic? Va trebui să trăiască aşa cum consideri tu de cuviinţă! Cum să nu... a vorbit ea despre adevăr... prea mult te încrezi, pustnico.

Tu ce eşti, adevărul în stare pură? Dar la mine te-ai gândit? Da! Eu visam la un fiu. Visam să-i transmit meseria mea. Vroiam să-l iniţiez în afaceri. Vroiam să-l iubesc. Şi acum cum să trăiesc? Să trăiesc ştiind că micuţul meu se târăşte neajutorat pe undeva prin taigaua pierdută? Fără un viitor. Fără un tată. Pentru aşa ceva, inima ţi se rupe. Tu, asta nu o înţelegi, femeia pădurilor...

— Poate că inima ta va deveni mai înţeleaptă şi totul se va schimba în mai bine. O astfel de durere purifică sufletul, accelerează gândurile şi îndeamnă la creaţie - a rostit încet Anastasia.

Însă, în mine fierbea sângele de furie... eram turbat şi simţeam cum îmi pierd iarăşi autocontrolul. Am apucat un băţ, m-am îndepărtat de Anastasia şi am început să lovesc cu toată puterea trunchiul unui copac nu prea gros, până când băţul s-a fărâmat în mici aşchii.

M-am întors către Anastasia care stătea în picioare

şi... Numai ce am dat cu ochii de ea... Poate părea incredibil, însă turbarea mi-a trecut pe loc şi am gândit:

« Da', cum de am pierdut iar autocontrolul şi m-am lăsat dus de furie?» Ca şi data trecută când am insultat-o, Anastasia stătea în picioare sprijinindu-se de un copac cu o mână ridicată sus şi cu capul plecat înainte, ca şi cum s-ar fi opus unui teribil uragan. M-am apropiat de ea liniştit şi am privit-o. Acum, mâinile îi erau apăsate pe piept, corpul îi tremura uşor şi tăcea, doar ochii ei mă priveau buni şi blajini, ca întotdeauna.

Am rămas aşa un timp, uitându-ne unul la celălalt. Am gândit: « Fără îndoială, ea nu poate vorbi neadevărul. » Ar fi putut, desigur, să nu-mi vorbească deloc, însă ea...

Ştie că îi face rău, totuşi vorbeşte... Şi asta-i, desigur, excesiv. Nu poţi trăi spunând tot timpul adevărul şi doar ceea ce gândeşti. Dar ce să faci, dacă ea este aşa?.. Diferită...

A fost aşa cum a fost... S-a întâmplat ce s-a întâmplat. Acum, ea va fi mama fiului meu.

Va deveni mamă, din moment ce a spus aşa. Clar lucru că va fi o mamă ciudată; stilul ei de viaţă, gândirea... Nu se mai poate face nimic...

Cel puţin, din punct de vedere fizic, este foarte puternică. Şi bună. Cunoaşte bine natura şi animalele. Şi este inteligentă. Chiar dacă de-o inteligenţă originală.

Oricum ea ştie multe despre educaţia copiilor. Neîntrerupt şi atât de mult şi-a dorit să-mi vorbească despre copii. Va educa copilul. Aşa cum îl va educa ea. Va înfrunta viscole, geruri şi-l va educa pe fiul nostru. Nu o sperie nimic şi o să se descurce. O să-l crească.

Trebuie să mă adaptez cumva situaţiei. O să vin la ei vara. Iarna este imposibil. Nu aş rezista. Dar vara o să mă

joc cu fiul meu. O să crească şi o să-i povestesc despre lumea din marile oraşe. De data asta chiar că trebuie să mă scuz în fața ei. »

— Iartă-mă Anastasia, iar m-am enervat.

Ea a vorbit pe loc:

— Tu nu eşti vinovat, nu-ți reproşa. Nu te enerva. Erai îngrijorat pentru fiul tău. Suferi la gândul că ar putea să-i fie rău. Că mama fiului tău este o sălbatică. Că nu este în stare să iubească cu dragoste adevărată, lumească. Numai nu-ți fă griji. Ai vorbit aşa pentru că nu ştiai, nu ştiai nimic despre iubirea mea, iubitule.

Peste câtăva vreme

— Anastasia, dacă eşti atât de inteligentă şi omnipotentă, înseamnă că ai putea să mă ajuţi şi pe mine.

Ea s-a uitat spre cer, apoi din nou la mine.

— În tot Universul nu există fiinţă în stare să se dezvolte mai tare decât omul şi să aibă libertatea lui. Toate celelalte civilizaţii se închină în faţa omului. Oricare altă civilizaţie existentă are capacitatea să se dezvolte şi să se perfecţioneze doar într-o singură direcţie şi nu este liberă. Măreţia omului le este incomprehensibilă. Dumnezeu - Marea Raţiune - a creat omul şi nimănui nu i-a dat mai mult decât lui...

Nu am înţeles, sau mai bine zis, nu am focalizat imediat ceea ce a spus ea şi am continuat cu aceeaşi întrebare, cerând ajutor, eu însumi neînţelegând concret ce ajutor.

Anastasia m-a întrebat:

— Ce ai în vedere tu? Ca eu să-ţi vindec toate bolile fizice?

E simplu pentru mine. Am făcut asta deja cu jumătate de an în urmă, doar că, fundamental, nu a adus niciun beneficiu, în tine nu s-a redus ceea ce este caracteristic lumii tale - păgubitorul si obscurul. Bolile de toate felurile încearcă să apară din nou... « Vrăjitoare, baba-cloanţa nebună - trebuie să dispar de-aici cât mai iute! »
Aşa ai gândit acum, nu-i aşa?

— Da - am răspuns eu stupefiat. - Întocmai aşa am gândit. Tu îmi citeşti gândurile?

— Eu presupun ce poţi tu să gândeşti. Ţi se citeşte pe faţă. Spune-mi, Vladimir, măcar... câtuşi de puţin nu-ţi aminteşti de mine ?

Întrebarea m-a lăsat perplex şi i-am analizat trăsăturile feţei. Ochii. Într-adevăr, parcă i-aş mai fi văzut undeva, dar unde?

— Anastasia, tu însăţi ai spus că trăieşti neîntrerupt în taiga, cum aş fi putut să te văd?

Anastasia a surâs şi a fugit.

La scurt timp, s-a arătat din tufişuri într-o fustă lungă, o bluză maro cu năsturei, cu părul strâns sub broboadă, însă fără pufoaică pe ea, ca atunci pe mal, când ne-am întâlnit prima oară. Iar broboada îi era legată puţin altfel decât data trecută. Hainele îi erau curate, dar demodate, broboada îi acoperea gâtul şi fruntea şi eu mi-am amintit de ea...

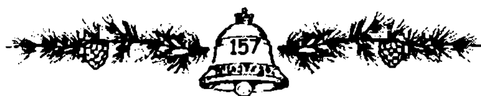
O fată ciudată

În urmă cu un an, nava-caravană poposi într-unul din sătucurile aflate nu departe de aceste locuri. A trebuit să cumpărăm carne pentru restaurant şi să reţinem nava ceva timp la mal.

La şaizeci de kilometri aval începea o porţiune periculoasă a fluviului care nu permitea ca nava să poată înainta în timpul nopţii (focurile de navigaţie pe anumite porţiuni nu erau aprinse). Ca să nu pierdem în zadar timpul, am anunţat, prin reţeaua de amplificare radio, serata de divertisment care avea să aibă loc pe navă.

Vaporul alb, ancorat la mal şi iluminat de o miriadă de focuri împreună cu muzica ce venea dinspre el, în astfel de momente, atrăgeau tinerii locului. Şi, iată că, şi de data asta, aproape tot tineretul satului se înghesuia pe puntea navei.

Primul lucru pe care-l făceau, ca de-altfel toţi cei care urcau pentru prima oară pe vas, era să dea o raită şi să

vadă tot. Vizitând mai întâi puntea principală, cea superioară și cea inferioară, în fine se îmbulzeau cu toții în bar și în restaurant. Femeile, de obicei dansau, bărbații mai mult beau. Atmosfera neobișnuită de pe vapor, plus muzica și alcoolul îi aduceau, aproape de fiecare dată, într-o stare de agitație care, nu de puține ori, a dat bătaie de cap echipajului. Niciodată nu le ajungea timpul acordat, existau întotdeauna cereri colective de prelungire a chefului cu cel puțin încă o jumătate de oră, apoi încă o jumătate și așa mai departe.

De data asta mă aflam singur în cabină, ascultam muzica și confuzia generală care veneau dinspre restaurant și încercam să ajustez tabela de navigație a caravanei. La un moment dat am simțit o privire insistentă îndreptată spre mine și m-am răsucit brusc. Prin hublou am văzut ochii ei. Pe atunci, în asta nu era nimic neobișnuit. Vizitatorii erau atrași întotdeauna de cabinele de pe navă. M-am ridicat și am deschis hubloul. Ea nu s-a dat deoparte. Stingheră, a continuat să mă privească. Aș fi vrut să pot face ceva pentru această femeie singură de pe puntea navei și am gândit: „de ce nu dansează ca toate celelalte, o fi având vreun necaz?" I-am propus să-i arăt nava. Ea a aprobat tăcută, dând din cap. I-am făcut de ghid pe navă, i-am arătat biroul care impresiona vizitatorii prin eleganța mobilierului, cu podeaua acoperită de covoare groase, divanuri moi din piele și computere. Apoi am invitat-o în cabina mea, care era împărțită într-un mic spațiu de dormit și un altul amenajat pentru recepții, tapițat cu covoare scumpe și împodobit cu mobile de prestigiu, televizor și videorecorder. Se pare că tocmai mă apucase plăcerea de a o impresiona pe această țărancă abătută cu cuceririle vieții civilizate.

Am deschis în fața ei o cutie cu bomboane de cioco-

Iată, am vărsat în două cupe şampanie, gândindu-mă la efectul extrem pe care o să-l aibă asupra ei, apoi am pus o casetă video în care Vika Ţyganova cânta « Dragoste şi moarte ». Pe casetă mai erau şi alte melodii cântate de cântăreţii mei preferaţi. Ea a atins doar cu vârful buzelor cupa de şampanie, m-a privit cu atenţie şi a spus:

— E foarte greu, nu?

La orice altceva mă aşteptam, numai la întrebarea asta nu. Traseul era într-adevăr dificil. Condiţiile de navigaţie erau complicate, echipajul era compus din studenţi ai Institutului de marină fluvială care fumau iarbă şi furau de prin magazie. Deseori nu respectam graficul de navigaţie şi nu ajungeam la termenul stabilit în satele în care era anunţată sosirea caravanei. Povara acestora şi a altor greutăţi nu-mi permitea, nu numai să mă bucur de peisajul locurilor, dar nici măcar să dorm ca lumea.

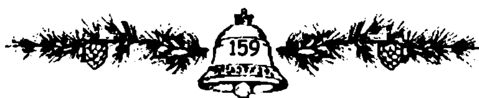
I-am replicat ceva lipsit de sens, de genul: « Nu-i bai, ne descurcăm », apoi m-am întors spre fereastră şi am gustat din şampanie.

Am vorbit de una-alta, ne-am uitat la caseta video şi am pălăvrăgit până ce vaporul, după ce şi-a terminat excursia, a ancorat la mal. Apoi am condus-o pe pasarela navei. Odată întors în cabină, am remarcat în sinea mea: era ceva ciudat şi neobişnuit în această femeie. Discuţia cu ea mi-a lăsat un sentiment de uşurare şi luminos. În acea noapte, după mult timp, am dormit cumsecuvine. Acum am înţeles: acea femeie de pe vapor era Anastasia.

— Aşadar erai tu, Anastasia?

— Da. Acolo, în cabina ta, eu am şi învăţat toate cântecele pe care ţi le-am cântat în poieniţă. Au răsunat în timp ce noi doi conversam. Vezi cât este de simplu totul?

— Cum de-ai venit pe vapor?

— Eram curioasă să văd cum decurg lucrurile pe la voi, cum trăiţi. Eu, Vladimir, dintotdeauna m-am îndeletnicit doar cu dacinicii.

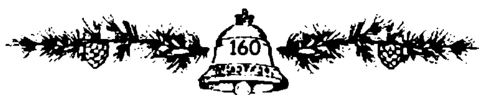
În ziua aceea am făcut un salt în sat, am vândut bureţii uscaţi pe care-i adună veveriţele şi mi-am cumpărat un bilet pentru excursia voastră. Acum ştiu multe despre categoria de persoane pe care voi o numiţi afacerişti. Şi pe tine te cunosc bine acum.

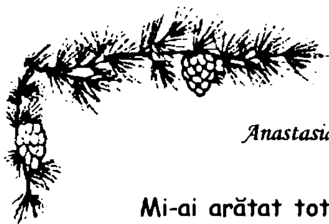
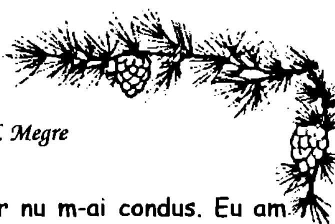
Eu sunt foarte, foarte vinovată faţă de tine. Nu ştiam că se va întâmpla aşa, că voi schimba atât de mult destinul tău, numai că nu se mai poate face nimic, deoarece ELE au trecut la săvârşirea planului, iar ELE se supun doar lui Dumnezeu. Acum, pentru o vreme, mai multe dificultăţi şi necazuri va trebui să întâmpini tu şi familia ta, apoi totul va trece.

Fără să înţeleg încă despre ce vorbea Anastasia, intuitiv am simţit că acum se deschidea în calea mea ceva ieşit din comun pentru existenţa umană şi că în acel ceva voi fi implicat, în mod direct, eu-însumi.

I-am cerut Anastasiei să-mi vorbească mai amănunţit despre ceea ce avea în vedere vorbind despre schimbările în destin şi despre greutăţi. Ascultând ce-mi spunea, nu aş fi putut nici măcar să-mi imaginez cât de exact se vor transpune în viaţa reală, toate cele prevăzute de ea. Cu povestirea ei, Anastasia m-a dus înapoi la evenimentele petrecute cu un an în urmă.

— Atunci, pe vapor tu mi-ai arătat tot, chiar şi cabina, mi-ai oferit ciocolată, m-ai servit cu şampanie, apoi m-ai condus pe punte, însă eu nu m-am îndepărtat imediat de mal. Am rămas pe malul apei, între nişte tufişuri şi privind prin ferestrele iluminate ale barului, am putut vedea tineretul dansând şi distrându-se.

Mi-ai arătat tot, dar la bar nu m-ai condus. Eu am înțeles motivul: nu eram îmbrăcată adecvat, eram îmbrobodită cu batic, bluza mea era demodată, iar fusta era prea lungă. Dar, aş fi putut să-mi dau jos broboada... Bluza era curățică şi frumoasă, fusta o netezisem cu grijă când am venit la voi.

Într-adevăr, în seara aceea nu am condus-o pe Anastasia la bar pe motivul îmbrăcăminții ei puțin ciudate, sub care, după cum se vedea acum, această tânără fată îşi ascundea frumusețea ei rară care ar fi scos-o în evidență net şi imediat. Şi i-am spus:

— Anastasia, ce-ai fi făcut tu la bar, ai fi dansat poate în şoşonii tăi? Şi cum ai fi putut cunoaşte dansurile tineretului modern?

— Eu, atunci nu eram în şoşoni. Când bureții i-am schimbat pe bani ca să-mi cumpăr biletul pe nava ta, eu am luat şi pantofi de la acea femeie, ce-i drept erau cam ponosiți şi mă strângeau, dar i-am curățit cu iarbă, cât despre dans... măcar o privire aş fi vrut să arunc şi-atât. Şi cum dansez...

—Te-ai supărat pe mine atunci?

— Nu m-am supărat. Doar că, dacă tu ai fi mers cu mine la bar, nu ştiu, ar fi fost un bine sau un rău, cursul evenimentelor ar fi luat cu siguranță o altă întorsătură şi probabil, toate astea nu s-ar fi întâmplat. Dar acum nu regret că s-a întâmplat ce s-a întâmplat.

— Şi ce s-a întâmplat?

— După ce m-ai condus, tu nu te-ai întors imediat în cabina ta. Mai întâi ai trecut pe la căpitanul de vas şi împreună v-ați îndreptat spre bar. Pentru voi, acesta era un gest de rutină. Când ați intrat, ați făcut impresie asupra publicului. Căpitanul arăta impecabil în uniformă, tu elegant şi cu o

imagine respectabilă, cunoscută multora în zonă, erai celebrul Megre. Proprietarul unei caravane neobişnuite pentru oamenii acelor locuri. Şi voi ştiaţi foarte bine că prezenţa voastră are efect asupra lor.

V-aţi aşezat la măsuţa a trei fetişoare din sat. Nu aveau mai mult de optsprezece ani, abia terminaseră şcoala.

La măsuţă v-a fost adusă imediat şampanie, dulciuri şi cupe noi, mai frumoase şi mai strălucitoare decât cele care erau deja acolo. Tu ai luat o fetişoară de mână şi i-ai şoptit ceva la ureche. Eu ştiu; acestea se cheamă complimente. Apoi ai dansat cu ea câteva dansuri şi ai continuat să-i vorbeşti. Ochii fetei scânteiau, era ca într-o altă lume, o lume a basmelor. V-aţi plimbat pe punte, i-ai arătat vasul şi ai condus-o în cabină unde i-ai oferit ce mi-ai oferit şi mie: ciocolată şi şampanie. Cu ea te-ai comportat altfel decât cu mine. Erai vesel. Cu mine ai fost serios, trist chiar, cu ea vesel. Eu am văzut foarte bine prin fereastra cabinei tale luminate şi poate că, în acele momente, un pic aş fi vrut să fiu eu în locul fetei.

— Nu cumva ai fost geloasă, Anastasia?

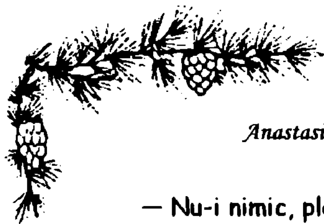
— Nu ştiu, senzaţia nu-mi era cunoscută...

Eu mi-am amintit de seara aceea şi de ţărăncuţele care se străduiau să pară mai mari şi mai moderne.

Dimineaţa, cu căpitanul vasului, Aleksandr Ivanovici Sen'cenko, ne-am distrat încă o dată pe seama aventurii din ajun. Atunci, în cabină, eu am înţeles că fata se afla într-o dispoziţie totală... însă intenţia mea nu era să o am. Despre asta i-am vorbit Anastasiei, la care ea mi-a răspuns:

— Oricum, te-ai făcut stăpân pe inima ei. Aţi ieşit pe punte, se cernea o ploaie măruntă şi liniştită, i-ai pus pe umeri sacoul tău, după care ai condus-o din nou la bar.

— Anastasia, tu ai rămas în tufişuri, sub ploaie?

— Nu-i nimic, ploaia era bună, mângâietoare. Doar că mă împiedica să văd. Şi nu vroiam să mi se ude fusta şi broboada... Erau de la mama. Mama mi le-a lăsat. Dar, m-am descurcat. Am găsit o pungă de plastic pe malul apei, m-am dezbrăcat, le-am pus în pungă şi le-am ascuns sub bluză.

— Anastasia, din moment ce nu te-ai dus acasă şi ploaia începuse, te puteai întoarce pe navă.

— Nu puteam. Tu, doar, m-ai condus deja la mal şi erai ocupat cu altceva. Şi-apoi, totul era pe sfârşite.

Când a venit vremea ca serata să se încheie şi nava să plece, voi, la cererea fetelor şi, mai ales, la cererea fetei care era cu tine, aţi reţinut nava. Totul era atunci în puterea voastră, inclusiv inimile lor, iar pe voi, această putere vă îmbăta. Tineretul se simţea îndatorat fetelor. Ele se simţeau, de asemenea, puternice prin atenţia voastră şi au uitat cu desăvârşire de tinerii care erau în acelaşi bar şi cu care erau prietene încă de la şcoală.

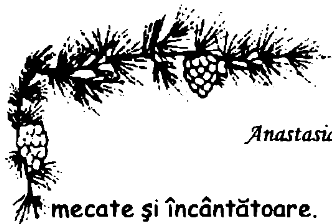
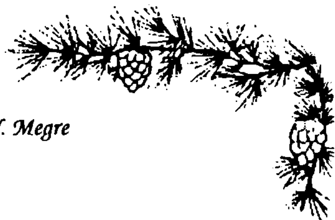
Împreună cu căpitanul le-ai condus până pe scăriţă. Tu te-ai întors în cabina ta. Căpitanul s-a urcat pe punte şi vaporul, dând semnal, încet, foarte încet a început să se depărteze de mal. Fata cu care tu ai dansat stătea pe mal printre prietenele sale şi printre tinerii din sat şi saluta nava.

Inimioara îi bătea atât de tare, că părea să-i iasă din piept şi să-şi ia zborul, gândurile şi sentimentele îi erau confuze.

Dindărătul ei se conturau căsuţele de lemn cu focurile stinse, în faţa ei se îndepărta de mal pentru totdeauna vaporul alb, împodobit cu mii de luminiţe care-şi revărsa pe apă şi pe fluviul în noapte, muzica.

Pe vaporul alb care se îndepărta erai tu, cel care-i şoptise atâtea minunate şi de ea nemaiauzite cuvinte - fer-

mecate şi încântătoare.

Şi toate astea, încet şi pentru totdeauna, se îndepărtau de ea.

Şi-atunci ea, în văzul tuturor, a luat o hotărâre... Fata şi-a făcut mâinile pâlnie şi cu îndârjire a strigat:

« Vladimir, eu te iubesc! » Apoi încă o dată şi încă o dată. Ai auzit acele strigăte?

— Da - am răspuns eu.

— Era imposibil să nu le auzi. Şi echipajul le-a auzit. Câțiva dintre ei au ieşit pe punte şi au râs de fată.

Eu nu vroiam ca ei să râdă de fată. Apoi, ca şi cum ar fi înțeles ceva, au încetat să mai râdă. Însă tu nu ai ieşit pe punte şi vaporul a continuat să se îndepărteze încet-încet. Ea a crezut că tu nu o auzi şi a continuat cu cerbicie să strige: « Te iubesc, Vladimir!! »

Pe urmă prietenele ei au ajutat-o şi au strigat împreună cu ea. Eu eram curioasă să aflu ce sentiment este acesta - iubirea - pentru care omul îşi pierde autocontrolul, sau poate că am vrut s-o ajut pe acea fată şi am strigat împreună cu ele: « Te iubesc, Vladimir! »

Eu, efectiv am uitat în acel moment, că nu pot pronunța cuvinte aşa făr' de socoteală şi că în spatele lor neapărat ar fi trebuit să stea sentimentele, conştiința şi autenticitatea informațiilor naturii.

Acum ştiu cât este de puternic acest sentiment, nu poate fi guvernat nici măcar de rațiune.

Țărăncuța a început să se degradeze şi să bea alcool, cu greu am reuşit s-o ajut. Acum s-a căsătorit şi este prinsă de îndatoririle cotidiene. Şi eu, dragostei mele şi pe-a ei a trebuit s-o adaug.

Povestea acelei fete m-a tulburat puțin, relatarea Anastasiei mi-a întors în memorie exact şi în detaliu acea

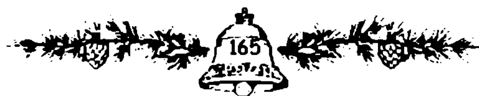

seară. Totul s-a petrecut întocmai cum a spus ea. A fost întocmai aşa. Modul în care Anastasia mi-a vorbit despre dragoste, atunci, nu a făcut nicio impresie deosebită asupra mea. Când am cunoscut modul ei de viaţă şi am făcut cunoştinţă cu viziunea ei asupra lumii, ea a început să-mi pară ireală, în pofida faptului că-mi stătea alături şi puteam chiar s-o ating. Conştiinţa ei, obişnuită să folosească alte criterii de evaluare, nu mă ajuta s-o percep ca pe-o existenţă reală. Şi dacă la începutul întâlnirii noastre eram atras fizic de ea, acum nu mai exista niciun fel de emoţie trăită. Şi am întrebat-o:

— Aşadar, tu consideri întâmplătoare manifestarea în tine a acestor noi sentimente?

— Ele sunt dorite, importante - a răspuns Anastasia. - Sunt chiar acceptate, dar eu mi-aş fi dorit ca şi tu să mă iubeşti la fel. Am înţeles că, odată ce m-ai cunoscut pe mine şi lumea mea mai de-aproape, nu o să mă mai poţi vedea ca pe-o persoană normală şi uneori o să-ţi fie frică de mine... S-a întâmplat întocmai aşa. Este vina mea. Am făcut multe greşeli. Tot timpul mi-a fost frică de câte ceva. M-am grăbit şi nu am reuşit să-ţi explic. Mi-a ieşit totul ridicol, nu-i aşa? Trebuie să repar?

Rostind aceste cuvinte a surâs un pic tristă, şi-a atins uşor pieptul cu mâna şi eu mi-am amintit pe loc ce s-a întâmplat într-una din dimineţile petrecute la Anastasia.

Coleopterele

În acea dimineaţă am hotărât să urmez procedurile matinale împreună cu Anastasia. La început, totul s-a desfăşurat cum trebuia, am stat sub un copac, am atins cu mâinile nişte plante... Ea mi-a vorbit despre ierburi şi eu m-am întins lângă ea în iarbă. Eram complet goi, dar mie nu-mi era frig, probabil şi pentru că înainte de asta alergasem împreună prin pădure. Mă aflam într-o stare nemaipomenită. Se percepea o uşurare şi nu era doar fizică, ci venea de undeva dinăuntru. Totul a început când am simţit o pişcătură pe coapsă. Ridic capul şi văd: pe coapsă şi pe picioare mişunau insecte, furnici şi după cum mi s-a părut, un coleopter. M-am scuturat ca să mă scap de ele, dar n-am apucat. Anastasia mă prinde de mână şi mă ţine. « Nu le atinge! », - a spus ea. Se ridică apoi în genunchi în faţa mea, se apleacă şi cu cealaltă mână se sprijină în pământ. Eram pur şi simplu răstignit. Am încercat să-mi eliberez braţele, dar am simţit intuitiv că era imposibil. Atunci m-am scuturat, folosind nu puţină putere.

Însă, ea mă ținea fără eforturi vizibile, da' mai şi râdea pe deasupra. Iar pe corp simțeam tot mai tare ciupiturile, muşcăturile şi colcăiala şi am tras o concluzie: mă vor mânca. Eram în mâinile ei în adevăratul sens al cuvântului şi apreciam astfel situația: nimeni nu ştie unde mă aflu, nimeni nu trece pe aici şi chiar de trece, va găsi doar oasele mele descarnate de ar mai rămâne barem şi oase. Şi multe alte gânduri ca acestea mi-au trecut prin minte atunci, dar peste toate, cu siguranță, instinctul de supraviețuire mi-a arătat unica ieşire posibilă din situație. Cu toată puterea am muşcat de sânul plecat al Anastasiei şi am scuturat capul într-o parte şi-ntr-alta. Am lăsat-o doar când am auzit strigătul ei de durere. Anastasia mi-a dat drumul, a sărit de pe mine şi cu o mână se ținea de sân, în timp ce cealaltă o agita spre cer, străduindu-se să zâmbească. Am sărit şi eu şi i-am strigat, scuturându-mă de creaturile de pe mine:

— Să mă dai de mâncare insectelor ai vrut tu - vrăjitoarea pădurii - dar nu mă dau eu cu una cu două!

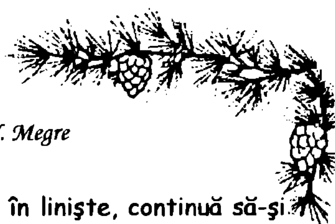
Continuând să-şi agite mâna şi, peste puterile ei, să zâmbească la tot ce-o înconjura, Anastasia m-a privit şi, încet, nu în fugă ca de obicei, s-a îndreptat spre iaz, cu capul în pământ. Eu am rămas pe loc şi am cugetat la ce să fac mai departe; să mă întorc la râu, dar cum să găsesc poteca? Să o urmez pe Anastasia, dar pentru ce? În cele din urmă am mers pe malul iazului.

Anastasia stătea pe malul iazului şi între palme freca nişte ierburi şi fricționa cu seva locul în care se vedea o enormă vânătaie de la muşcătura mea. Cred că o durea. Dar cu ce scop m-a ținut? Un timp am rămas în tăcere lângă ea, apoi am întrebat-o:

— Te doare?

Mi-a răspuns fără să-şi întoarcă privirea:

— Este doar obijduitor. Şi, în linişte, continuă să-şi maseze vânătaia.

— Cum de ți-a trecut prin cap să-mi faci o glumă ca asta?

— Am vrut doar cum e mai bine. Porii pielii tale sunt complet obturați, nu respiră. Coleopterele ți i-ar fi curățat şi nu era chiar aşa dureros, mai degrabă plăcut.

— Şi şarpele care şi-a înfipt limba în piciorul meu?

— Niciun rău nu ți-ar fi făcut şi chiar dacă şi-ar fi lăsat veninul, avea să rămână la suprafață şi eu aveam să ți-l curăț pe loc. Pielea şi muşchii de pe călcâiul tău sunt complet amorțite.

— Din cauza accidentului - am spus eu.

Am tăcut amândoi. Situația nou-creată era incomodă pentru mine şi, neştiind ce să spun, am întrebat-o:

— De ce acel cineva invizibil nu ți-a venit în ajutor ca şi atunci când eu mi-am pierdut cunoştința?

— Pentru că eu am continuat să zâmbesc. Chiar şi când tu mă muşcai, eu nu am încetat să zâmbesc.

M-am simțit un pic derutat, am apucat un mănunchi de iarbă din apropiere, l-am frecat din toate puterile între palme, apoi m-am lăsat în genunchi în fața ei şi am început să-i masez vânătaia cu palmele îmbibate de seva ierbii.

Visele - creatoarele viitorului

Acum, cunoscând sentimentele Anastasiei şi dorința ei de a arăta tuturor că este o persoană normală şi obişnuită, eu am înțeles ce mare durere îi provocasem sufletului ei în acea dimineață. Mi-am cerut scuze încă odată în fața ei, iar Anastasia mi-a răspuns că nu este supărată, dar că acum, după tot ceea ce-mi pregătise, a început să-i fie frică de mine.

— Ce ai putut să-mi pregăteşti, atât de îngrozitor? - am întrebat-o eu şi am auzit încă odată povestea pe care nu ar trebui s-o spună în serios un om care vrea să pară la fel de normal ca şi toți ceilalți oameni de pe lume. Deoarece, despre sine însuşi, nimeni nu spune aşa ceva.

— Când vaporul a dispărut - a continuat Anastasia - şi tineretul locului s-a îndreptat spre sat, eu am rămas singură pe malul apei... şi stăteam aşa bine... Apoi am alergat spre poiana mea, ziua s-a scurs ca de obicei, seara însă, când au apărut stelele pe cer, m-am întins în iarbă şi am început să

visez. Atunci am încropit acest plan.

— Încă unu'?

— Înţelegi, tot ceea ce ştiu eu, ştiu şi oamenii din lumea în care trăieşti tu, doar că pe frânturi; toţi la un loc ştiu aproape tot, numai că nu reuşesc să înţeleagă profund mecanismul. Aşa am visat că vei merge într-un oraş mare şi acolo le vei povesti oamenilor despre mine şi le vei spune multora tot ceea ce ţi-am explicat eu. Tu o să faci asta prin metodele pe care le folosiţi voi când răspândiţi informaţiile şi vei scrie o carte. Cartea o vor citi mulţi-mulţi oameni şi lor li se va deschide adevărul. Vor suferi mai puţin, îşi vor schimba comportamentul faţă de copii şi vor pune la punct un nou sistem de educaţie. Oamenii vor iubi mai mult, iar Pământul va străluci de mai multă energie luminoasă. Pictorii vor picta portretul meu şi acesta va fi cel mai frumos dintre toate tablourile pe care le-au pictat. Eu mă voi strădui să-i inspir. Vor face ceea ce voi numiţi cinematografie şi va fi cel mai minunat film. Tu vei privi la toate astea şi-ţi vei aminti de mine. Vor veni la tine oameni de ştiinţă care vor înţelege şi vor preţui tot ceea ce ţi-am povestit eu şi îţi vor explica multe lucruri.

Tu îi vei crede mai mult pe ei decât pe mine şi vei înţelege că nu sunt o vrăjitoare, ci doar o persoană care posedă mai multe informaţii decât ceilalţi. Ceea ce vei scrie tu va stârni un mare interes şi vei deveni bogat. Vei avea bani în băncile a nouăsprezece ţări, vei călători prin locurile sfinte şi te vei curăţa de tot ceea ce este întunecat şi rău în tine. Îţi vei aminti, mă vei iubi şi-ţi vei dori să mă revezi pe mine şi să-l vezi pe fiul tău.

Visul meu era foarte strălucitor dar poate şi puţin implorator. Probabil, de asta s-a şi întâmplat totul. ELE l-au luat ca pe un plan de realizat şi au hotărât să poarte omenirea

dincolo de epoca forțelor obscure. Acest lucru se realizează doar dacă planul ia naştere în cele mai mici detalii pe Pământ, în sufletul şi în mintea unui pământean. Cu siguranță, ELE au văzut în acest plan ceva măreț şi poate că au mai adăugat şi câteceva de-al lor, din acest motiv forțele obscure în ultimul timp şi-au întețit activitatea. Aşa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată. Eu am înțeles de la cedrul sunător. Raza lui s-a îngroşat mult. Şi sună mai tare acum, se grăbeşte să dea lumina şi energia sa.

Eu o ascultam pe Anastasia şi chiar în acele momente mi se întărea convingerea că era nebună. Poate că scăpase demult din vreun ospiciu şi trăieşte aici în pădure, iar eu mai şi făcusem dragoste cu ea. Ah, şi poate că mai vine şi un copil. Asta da, istorie... Văzând cu câtă seriozitate şi dăruire vorbeşte, eu am încercat s-o liniştesc:

— Tu nu te frământa Anastasia, planul tău, este evident că nu se poate realiza, aşa că forțele obscure şi cele luminoase nu au de la ce să se bată. Tu nu cunoşti îndeajuns viața noastră cotidiană, legile şi condițiile ei. Problema este că astăzi, în lume, se publică foarte multe cărți, însă nici măcar operele scriitorilor consacrați nu se mai vând cine ştie ce. Iar eu, care îndeobşte nu sunt un scriitor, nu am nici talent, nici darul şi nici pregătirea pentru a scrie ceva.

— Da, înainte nu le aveai, dar acum da - m-a informat ea.

— Bine - am continuat eu s-o liniştesc - Şi chiar de ar fi să încerc, nimeni nu va tipări aşa ceva, nu vor crede în existența ta.

— Însă, eu exist! Eu exist pentru aceia pentru care eu exist! Ei vor crede şi te vor ajuta aşa cum, apoi, îi voi ajuta şi eu.

Nu am înțeles imediat sensul frazelor ei şi am

încercat încă odată s-o ostoiesc:

— Nici măcar n-o să încerc să scriu ceva! Nu are niciun sens să fac asta, pricepe odată!

— O vei scrie. ELE au pus deja în mişcare un întreg complex de conjuncturi care te vor constrânge s-o faci.

— Da' ce-s eu, după părerea ta? O marionetă în mâinile cuiva?

— Şi de tine vor depinde multe. Dar forţele obscure vor încerca să te inducă în eroare cu toate metodele la îndemână, împingându-te până în pragul sinuciderii, inducându-ţi senzaţia că asta ar fi unica alegere.

— Ajunge, Anastasia, m-am săturat să-ţi tot ascult fanteziile.

— Tu crezi că sunt fantezii?

— Da! Da! Fantezii... Şi pe loc am şi înţeles! Un gând mi-a sclipit, reparcurgând trecutul şi am înţeles. Tot ce spunea Anastasia despre visele ei şi despre copil, plănuise deja cu un an în urmă, pe când eu încă nu o cunoşteam atât de îndeaproape şi pe când încă nu mă culcasem cu ea. Acum, la un an de-atunci, se întâmpla.

— Aşadar, înseamnă că se petrece deja? - am întrebat-o eu.

— Desigur. Fără ELE şi puţin fără mine, a doua ta expediţie nu ar fi fost posibilă. Tu, de-abia, de-abia ai reuşit să-ţi închei prima expediţie şi pe navă deja nu mai aveai niciun drept.

— Şi tu, ce-ai făcut? Ai convins căpitănia portului şi firmele care m-au ajutat?

— Da.

— Deci tu m-ai ruinat pe mine şi le-ai creat încurcături lor. Ce drept ai tu să te amesteci? Eu am lăsat nava şi stau aici cu tine. Probabil că acolo deja jefuiesc totul. Probabil

că tu te foloseşti de cine ştie ce hipnoză. Ba nu, şi mai rău - eşti o vrăjitoare şi nimic mai mult! Sau vreo eremită anormală. Nu ai nimic, nici măcar casă, dar filozofezi în faţa mea, făcătoare de farmece!!

Eu sunt afacerist! Tu, măcar dibuieşti ce-i asta? Afacerist! Şi chiar de mor, navele mele vor continua să navigheze pe fluviu şi să aducă mărfuri oamenilor. Asta fac eu. Duc oamenilor şi aş putea să-ţi aduc şi ţie bunuri trebuincioase. Dar, tu ce poţi să-mi dai?

— Eu? Ce pot să-ţi dau eu? Îţi dau o picătură de mângâiere cerească şi-ţi dau pacea, tu vei fi un geniu clarvăzător, iar eu imagine-ţi voi fi.

— Imagine? Da' cui îi trebuie imaginea ta? Ce să fac eu cu ea?

— Te va ajuta să scrii cărţi pentru oameni.

— Ah, uite, iar tu cu misterele tale, prostii să faci! Ca om normal, vasăzică, nicicum nu poţi să trăieşti?

— Niciodată şi nimic rău nimănui nu am făcut şi nu aş putea să fac! Eu sunt om! Dacă te îngrijorează aşa de tare bunurile lumeşti şi banii, atunci aşteaptă puţin; îţi vor fi întoarse toate! Eu sunt vinovată în faţa ta pentru că am visat aşa şi pentru că-ţi va fi greu un timp, dar atunci nicicum altfel nu am reuşit să gândesc. Tu, logica n-o accepţi, tu trebuie să fii convins doar în condiţiile lumii tale.

— Uite, poftim - am răbufnit eu - înseamnă că m-ai constrâns! Faci asta şi te consideri un om normal.

— Eu sunt Om, sunt femeie! Anastasia era tulburată, se înţelegea după tonul cu care mi-a strigat: - Eu am vrut şi vreau doar ce este bun şi luminos! Vreau ca tu să te curăţi! De asta am şi planificat atunci călătoriile în locurile sfinte şi cărţile. ELE au acceptat, cu ELE forţele obscure se luptă neîncetat, dar niciodată, în ce este esenţial, nu biruie.

— Şi tu, cu inteligenţa, cu informaţiile şi cu energia pe care-o ai, ce faci? Priveşti ca un spectator?

— Într-un conflict la un nivel atât de înalt dintre două mărețe forțe primordiale, efectul eforturilor mele ar fi mizerabil, se cere sprijinul multora din lumea voastră. Eu o să-i caut şi o să-i găsesc, ca atunci când tu ai zăcut în spital. Doar că, fii şi tu un pic mai conştient. Înăbuşă în tine răutatea.

— Ce este aşa de rău în mine, ce rău am făcut în spital? Şi cum ai reuşit tu să mă vindeci, devreme ce nu-mi erai alături?

— Tu, atunci nu ai simțit prezența mea, dar eu îți eram alături. Când am vizitat vaporul, v-am adus o crenguță de cedru sunător pe care însăşi mama a rupt-o înainte să moară. Eu ți-am lăsat-o în cabină, atunci când m-ai invitat la tine. Tu erai deja bolnav. Eu am simțit. Ţi-aminteşti crenguța?

— Da - am răspuns eu. - Crenguța, într-adevăr a atârnat pe peretele cabinei mult timp, au văzut-o mulți din echipaj, apoi am dus-o la Novosibirsk, dar eu nu i-am dat nicio importanță.

— Ai aruncat-o, pur şi simplu.

— Dar, nu ştiam...

— Da. Nu ştiai... Ai aruncat-o... Şi nu a apucat crenguța mămucii să te lecuiască. Apoi, tu ai zăcut în spital. Când te întorci, să citeşti cu atenție cronologia bolii. În cartela clinică o să vezi că, în ciuda celor mai bune tratamente administrate, în starea ta nu s-a simțit nicio ameliorare. Dar ți-au dat, apoi, ulei din nucuşoare de cedru. Medicul, care respecta cu strictețe regulile, nu ar fi trebuit să facă asta, însă a făcut ceea ce nu se face şi nu s-a făcut vreodată în niciuna din structurile medicale. Ţi-aminteşti?

— Da.

— De tine a grijit o femeie care era şefa de secţie a unui spital renumit din oraşul vostru. Însă, această secţie în care erai tu internat, nu trata boli ca a ta. Ea te-a lăsat în secţia ei, cu toate că la etajul superior al clădirii funcţiona o secţie de profilul bolii tale. Aşa-i?

— Da!

— Ea ţi-a făcut o injecţie şi înainte de asta a pus muzică şi a făcut semiîntuneric în salon.

Anastasia a vorbit despre tot ceea ce, cu adevărat, s-a întâmplat acolo.

— Ţi-aminteşti această femeie?

— Da. Era şefă de secţie într-unul din fostele spitale ale comitetului regional.

Anastasia m-a privit serioasă şi a rostit câteva frânturi de fraze care m-au făcut să mă cutremur şi să simt furnicături pe spate...

« Ce muzică vă place?... Bine?... Aşa e bine?... Nu-i prea tare?.. »

Ea a rostit aceste cuvinte cu aceeaşi voce şi intonaţie cu care le-a rostit şi femeia care mă îngrijise la spital.

— Anastasia! - am strigat eu, dar ea m-a întrerupt:

— Ascultă mai departe, pentru Dumnezeu, şi nu te mai mira aşa. Te rog încearcă, odată pentru totdeauna, să pătrunzi spusele mele, foloseşte-ţi câtuşi de puţin mintea. Tot ce-ai auzit până acum este caracteristic oricărui om, este simplu şi firesc. Acea femeie era medic... Un medic foarte bun, un medic autentic. Cu ea mi-a venit foarte uşor, ea este bună şi deschisă. Am fost eu.cea care nu a vrut ca tu să fii mutat în cealaltă secţie. Cealaltă se potrivea specificului bolii tale, însă ea le-a cerut superiorilor ei: « Lăsaţi-l, o să-l vindec eu. » Ea simţea că va reuşi. Ea ştia că bolile tale erau consecinţa « altor lucruri ». Cu aceste « alte lucruri » ea s-a chinuit şi

s-a luptat. Ea este medic.

Dar tu, cum te-ai purtat? Ai continuat să fumezi, să bei cât ai poftit şi să mănânci sărat şi piperat şi toate astea în condiţiile unui ulcer atât de grav. Nu ai renunţat la nimic, la nicio plăcere. Undeva în subconştientul tău exista convingerea, însă tu nici măcar nu bănuiai, că nimic grav şi nimic rău nu ţi se putea întâmpla. Eu nu am făcut niciun bine, ba dimpotrivă. Obscuritatea din conştiinţa ta nu s-a diminuat, conştiinţa ta şi voinţa nu s-au trezit. După ce te-ai vindecat, ca s-o feliciţi cu ocazia zilei de naştere, la femeia care ţi-a salvat viaţa, ai trimis un colaborator de-al tău, în timp ce tu însuţi nici măcar un telefon nu i-ai dat. Ea a aşteptat atât de mult... ea, atât de mult te îndrăgise...

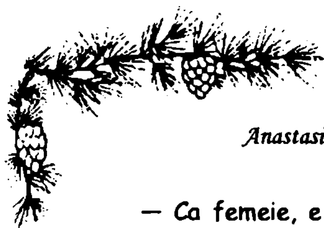
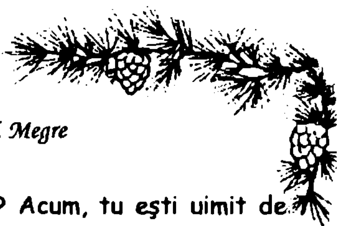
— Ea sau tu, Anastasia?

— Noi, dacă aşa este mai pe înţelesul tău.

Eu m-am ridicat şi, fără un scop anume, m-am îndepărtat vreo doi paşi de Anastasia care şedea pe trunchiul unui copac doborât la pământ. Definiţia relaţiei cu ea era tot mai mult învăluită în sentimente şi gânduri confuze.

— Şi uite că din nou nu înţelegi cum fac eu aşa ceva şi te sperii, dar e aşa de simplu de înţeles cu ajutorul imaginaţiei şi a unei analize atente a posibilelor situaţii. Din nou ai gândit despre mine...

A tăcut, sprijinindu-şi capul pe genunchi. Am tăcut şi eu şi-am gândit: « Ce tot îi dă înainte cu toate poveştile astea incredibile? Vorbeşte şi se miră singură că nu este înţeleasă. Evident că nu reuşeşte să înţeleagă că niciun om normal nu acceptă aceste lucruri şi ca atare nu o acceptă pe ea ca fiind normală. » Apoi, m-am apropiat totuşi de Anastasia şi i-am ridicat o şuviţă de păr care-i cădea pe faţă. Din ochii mari, gri-albaştri ai Anastasiei curgeau lacrimi. Mi-a zâmbit şi a pronunţat o frază străină ei:

— Ca femeie, e femeie, da? Acum, tu eşti uimit de însăşi existenţa mea şi nu-ţi crezi ochilor. Nu crezi cu totul, nu reuşeşti să realizezi că eu îţi vorbesc. Faptul existenţei şi capacităţilor mele ţi se pare surprinzător. Tu ai încetat complet să mă mai consideri o fiinţă umană normală, dar eu, crede-mă, sunt absolut normală şi nu sunt o vrăjitoare.

Ţie, stilul meu de viaţă ţi se pare uimitor, dar cum de nu ţi se pare uimitor şi paradoxal un alt stil?

De ce oamenii, care consideră Pământul un corp ceresc - cea mai înaltă creaţie a Raţiunii Universale - şi fiecare al său mecanism - preamăreaţă realizare a Sa, distrug tot acest mecanism şi cheltuie atâta energie pentru a sa nimicire?

Vouă vi se pare firească nava spaţială sau avionul, fabricate artificial, dar toate aceste mecanisme sunt făcute din frânturile distruse şi reînchegate ale măreţului mecanism.

Imaginează-ţi că o fiinţă distruge un avion care încă mai este în stare de zbor, pe urmă îşi confecţionează din părţile acestuia un ciocan sau o daltă şi se mândreşte cu uneltele sale primitive. Această fiinţă nu înţelege că nu se poate distruge la infinit avionul care zboară.

Cum de voi nu înţelegeţi că nu se poate distruge Pământul nostru?

Computerul este considerat fructul inteligenţei umane, dar puţini bănuiesc că acesta se poate asemui doar cu o proteză a creierului.

Poţi să-ţi imaginezi ce s-ar întâmpla dacă un om, ale cărui picioare sunt perfect sănătoase, ar merge în cârje? Muşchii picioarelor, cu siguranţă, i s-ar atrofia.

Maşina nu va întrece niciodată creierul uman, dacă acesta va fi într-un continuu antrenament.

Anastasia şi-a şters cu palma o lacrimă care i se

scurgea pe obraz şi din nou, cu mai multă insistență, a continuat să-şi expună deducțiile sale incredibile.

Atunci nu puteam nici măcar presupune că toate spusele ei vor tulbura multă lume, că vor chinui mințile oamenilor de ştiință şi, chiar dacă doar ipotetic, nu vor avea egal în lume.

După spusele Anastasiei, Soarele nu este altceva decât un soi de oglindă. El reflectă razele invizibile emanate de pe Pământ. Această reflecție vine de la oamenii care se găsesc sub puterea dragostei, a fericirii şi a unor sentimente luminoase. Reflectată de Soare, aceasta se întoarce pe Pământ sub formă de lumină solară şi dă viață tuturor creaturilor terestre. Pentru a-mi explica acest lucru, ea mi-a înşiruit o serie de dovezi, oricum nu chiar aşa uşor de înțeles.

— Dacă Pământul şi celelalte planete, numai ar fi absorbit lumina benefică a Soarelui - a vorbit ea - atunci Soarele ar fi trebuit să se stingă, să ardă neuniform şi lumina lui nu ar mai fi fost constantă. Procese unilaterale în Univers nu există şi nu pot exista, toate sunt în strânsă legătură.

Ea s-a folosit şi de cuvintele din Biblie: « Şi viața era lumina oamenilor. »

Anastasia, de asemenea, a mai afirmat că sentimentele unui om sunt transmise unui alt om reflectate fiind prin corpurile cereşti. Ea a demonstrat printr-un exemplu, zicând:

— Niciun om care trăieşte pe Pământ, nu poate nega că simte când este iubit. Această percepție este mai intensă când se află în vecinătatea persoanei care-l iubeşte. Voi numiți asta intuiție. În realitate, de la omul care iubeşte sunt emise unde luminoase invizibile. Iubirea puternică a unui om va fi perceptibilă în egală măsură chiar dacă acesta nu se află în vecinătate. Cu ajutorul acestui sentiment, înțelegându-i

natura, se pot face minuni. Este ceea ce voi numiți minune, misticism sau capacități paranormale. Spune-mi, Vladimir, te simți un pic mai bine acum cu mine? Un pic mai ușor, mai cald, mai împlinit?

— Da - i-am răspuns eu. - Simt mai multă căldură.

— Acum, uite ce se va întâmpla cu tine, când eu mă voi concentra și mai tare asupra ta.

Anastasia și-a lăsat imperceptibil pleoapele, a făcut câțiva pași în spate și s-a oprit. Peste corpul meu s-a revărsat o căldură plăcută. A crescut, dar nu ardea. Anastasia s-a întors și, lent, s-a îndepărtat, ascunzându-se după trunchiul gros al unui copac înalt. Senzația de căldură plăcută nu a slăbit, acesteia i s-a adăugat ceva nou - ca și cum ceva ar fi ajutat inima să pompeze sângele în vene și acum, cu fiecare bătaie a ei, aveam senzația că pulsațiile sângelui parcurgeau fiecare capilar al corpului. Tălpile picioarelor mi-au transpirat într-atât că erau umede.

— Așadar, vezi? Acum îți este clar totul? - a întrebat Anastasia, ieșind cu un aer triumfător de după copac, convinsă de a-mi fi dovedit cine știe ce. - Tu, doar, ai simțit totul, când m-am ascuns după trunchiul copacului și chiar ți s-au întețit senzațiile în timp ce nu mă vedeai. Vorbește-mi despre ele.

Eu i-am povestit și am întrebat-o la rândul meu:

— Ce rol joacă trunchiul copacului?

— Cum, ce rol? Undele de informații și lumina au trecut de la mine la tine nemijlocit. Când eu m-am ascuns, trunchiul copacului ar fi trebuit să le deformeze, întrucât și acesta are informația și lumina sa, însă așa ceva nu s-a întâmplat. Undele de sentimente s-au revărsau peste tine, reflectându-se prin corpurile cerești, de asta s-au și amplificat. Apoi eu am făcut ceea ce voi numiți miracol; ți-au

transpirat picioarele. Tu mi-ai ascuns asta.

— Eu nu i-am dat nicio însemnătate. Ce minune se ascunde în transpiratul picioarelor?

— Eu am alungat prin picioare, multe boli din organismul tău. Tu ar trebui să te simți mult mai bine acum. Chiar şi la exterior se observă - curbura spatelui s-a micşorat.

Într-adevăr, mă simțeam mai bine fizic.

— Aşadar, înseamnă că tu te concentrezi, vizualizezi şi îți reuşeşte ceea ce-ai dorit?

— Cam aşa.

— Şi îți reuşeşte de fiecare dată când visezi, chiar dacă nu este vorba despre o vindecare?

— Întotdeauna. Dacă visul nu este abstract. Visul trebuie să fie detaliat în cele mai mărunte particularități şi nu trebuie să contravină legilor existenței spirituale. Astfel de vise nu pot fi concepute oricând. Trebuie ca gândul să se desfăşoare foarte-foarte iute şi vibrația sentimentelor să fie corespunzătoare, atunci neapărat se va îndeplini. Este firesc. În viață, multora li se întâmplă aşa. Întreabă-i pe cunoscuții tăi. Poate că şi printre ei se va găsi câte unu' care a visat şi al cărui vis s-a îndeplinit complet sau parțial.

— Să detaliezi... Să zămisleşti.. Iute-iute gândul să se desfăşoare... Spune-mi, da' când ai visat despre poeți, despre artişti şi despre carte, tu ai detaliat? Ți-ai derulat gândul repede-repede?

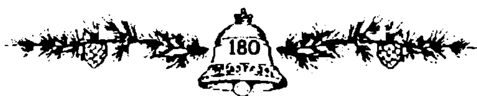
— Neobişnuit de repede. Şi totul era concret şi expus în cele mai mici amănunte.

— De data asta crezi că se va adeveri?

— Da, se va adeveri.

— Atunci tu, la nimic altceva nu ai mai visat? Mi-ai spus tot despre visul tău?

— Eu nu ți-am spus totul despre visul meu.

— Atunci, povesteşte-mi tot.

— Tu...Tu vrei să mă asculţi, Vladimir? Vorbeşti serios?

— Da.

Faţa Anastasiei s-a iluminat. Ca şi cum un flash de lumină s-ar fi revărsat peste ea. Inspirată şi emoţionată şi-a ţinut al său incredibil monolog.

Dincolo de vremurile forțelor întunecate

— În noaptea în care a luat naştere visul meu, m-am gândit cum să ajut omenirea să depăşească vremurile forțelor întunecate. Planul meu şi conştiinciozitatea cu care l-am realizat erau precise şi reale şi ELE l-au acceptat.

În cartea pe care o vei scrie tu vor fi conținute combinații spontane şi formule create din litere şi toate acestea vor da naştere sentimentelor luminoase şi bune în majoritatea oamenilor. Aceste sentimente sunt în măsură să combată infirmitățile fizice şi sufleteşti, vor ajuta la naşterea unei noi conştiințe, caracteristice oamenilor de mâine. Crede-mă, Vladimir, acesta nu e misticism, ci este conform legilor Universului.

Totul este foarte simplu; tu vei scrie această carte, ghidat doar de suflet şi de sentimente. Nu ai putea s-o faci altminterea pentru că nu stăpâneşti tehnica scrisului, cu aceste sentimente se poate face TOTUL. Aceste sentimente

sunt deja în tine. Atât ale mele cât şi-ale tale. Tu nu eşti conştient de existenţa lor, dar vor fi înţelese de mulţi. Încarnate în semne şi combinaţii vor fi mai puternice chiar decât focul lui Zarathustra. Tu nu ascunde nimic din ce ţi s-a întâmplat, nici măcar intimităţile. Eliberează-te de orice ruşine şi nu-ţi fie teamă că o să fii ridicol, frânează-ţi mândria.

Eu, ţie, m-am deschis complet - trup şi suflet. Prin tine vreau să mă deschid tuturor oamenilor - acum îmi este permis. Ştiu ce potop de forţe întunecate vor tăbărî asupră-mi şi se vor opune visului meu, dar eu nu mă tem de ele, eu sunt mai tare şi o să apuc să văd realizat ceea ce am gândit, să nasc şi să cresc un fiu. Al nostru fiu, Vladimir.

Visul meu va distruge multe mecanisme de-ale forţelor obscure, care pentru multe milenii au adus necazuri omenirii şi pe mulţi îi va pune să lucreze în slujba binelui.

Eu ştiu, tu acum nu mă poţi crede; impedimente pentru tine sunt condiţionările şi multele postulate imprimate în creierul tău de condiţiile existenţiale ale lumi în care trăieşti. Ţi se pare neverosimilă posibilitatea de a călători în timp, dar noţiunile voastre despre timp şi spaţiu sunt condiţionate. Nu metrul şi nici secunda, ci nivelul de conştiinţă şi voinţă caracterizează aceste noţiuni.

Puritatea gândurilor, a sentimentelor şi a percepţiilor tipice majorităţii determină punctul în care se găseşte umanitatea în Univers şi timp.

Voi credeţi în horoscop, credeţi în completa voastră dependenţă de poziţia planetelor. Această credinţă aţi atins-o datorită mecanismelor forţelor întunecate. Ea, această credinţă, încetineşte timpul paralelei luminoase, dând posibilitatea forţelor obscure să înainteze şi să-şi lărgească întinderea. Această credinţă vă îndepărtează de cunoaşterea

adevărului şi de esenţa existenţei voastre terestre. Analizează cu atenţie. Gândeşte-te; Dumnezeu a creat omul după chipul şi asemănarea Lui. Omului i-a fost dată cea mai măreaţă libertate - libertatea de a alege între obscur şi luminos. Omului i-a fost dat sufletul. Tot ce se vede este supus omului, iar el - omul - este volnic chiar în raportul cu Dumnezeu - poate să-L iubească sau nu. Nimeni şi nimic nu poate conduce omul în afară de voinţa lui. Dumnezeu îşi doreşte dragostea omului ca răspuns la dragostea Sa, însă Dumnezeu vrea dragostea omului liber, desăvârşit şi asemănător Lui.

Dumnezeu a creat tot ce se vede, în acelaşi timp şi planetele. Ele slujesc ordinii şi armoniei printre tot ce este viu: plante şi regnul animal, ajută corpul uman, dar nu au absolut nicio putere asupra sufletului şi raţiunii. Nu ele îl conduc pe om, ci omul în subconştient mişcă toate planetele.

Dacă un singur om vrea ca pe cer să strălucească un al doilea soare, acesta nu va apărea. Aşa a fost conceput, încât să nu se întâmple o catastrofă interplanetară. Dar, dacă toţi oamenii, în acelaşi moment, vor al doilea soare, acesta va apărea.

În elaborarea horoscopului, mai înainte de orice, trebuie luate în consideraţie entităţile fundamentale: nivelul de conştiinţă temporală al omului, forţa voinţei şi sufletului, aspiraţiile sufletului şi gradul de participare în fiecare clipă a existenţei cotidiene.

Zilele favorabile şi nefavorabile, furtunile magnetice, presiunea înaltă şi joasă sunt lesne coordonate de voinţă şi conştiinţă.

Oare, nu ai văzut tu om fericit şi bine-dispus pe vreme mohorâtă şi ploioasă sau, dimpotrivă, om trist şi rău-dispus sufleteşte în cea mai frumoasă şi însorită zi?

După tine, eu născocesc ca o nebună când afirm că formulele de litere şi combinaţiile de mine puse în carte vor vindeca şi vor ilumina oamenii. Nu mă crezi pentru că nu înţelegi... De fapt, este foarte simplu.

Uite, acum eu vorbesc limba ta, folosesc modul tău de exprimare şi chiar cu intonaţiile tale mă străduiesc uneori să vorbesc. Îţi va veni uşor să-ţi aminteşti ce ţi-am spus eu, pentru că aceasta este limba ta proprie, dar înţeleasă de multă lume. Este simplă, din acest motiv pe înţelesul majorităţii. Dar eu o schimb puţin, ca şi cum aş rearanja câteva cuvinte, doar puţin-puţin. Tu te găseşti într-o stare emotivă acum şi, din acest motiv, mai târziu, amintindu-ţi de această stare, îţi vei aminti tot ceea ce ţi-am vorbit eu. Vei scrie tot ce s-a vorbit.

Astfel vor nimeri în carte combinaţiile mele de litere şi ale tale.

Ele sunt foarte importante. Ele pot face minuni, ca rugăciunea. Adevărat este că mulţi dintre voi ştiu că rugăciunile chiar sunt unele combinaţii de litere. Aceste combinaţii şi succesiuni au fost create de persoane iluminate cu ajutorul lui Dumnezeu.

Forţele obscure, dintotdeauna au încercat să-i răpească omului posibilitatea de a se bucura de binecuvântarea acestor combinaţii. Pentru asta, ele au schimbat chiar şi limba, au adus cuvinte noi şi au eliminat vechi, au alterat sensul. Înainte, de exemplu, în limba voastră existau patruzeci şi şapte de litere, acum au rămas doar treizeci şi trei. Forţele obscure au introdus noi combinaţii şi formule de-ale lor, trezind obscurul şi trezind întuneric şi josnicie, s-au străduit să-l atragă pe om cu lascivii şi pofte trupeşti. Dar eu am readus primordialitatea combinaţiilor, folosind pentru asta doar simbolurile şi literele contemporane

şi acum ele vor deveni active. Am muncit atât de mult să le caut! Şi le-am găsit! Le-am adunat pe cele mai bune, din vremuri diferite. Am adunat multe. Le-am ascuns în ceea ce vei scrie tu.

După cum poţi vedea, aceasta este o simplă traversare a combinaţiilor de semne prin adâncul veşniciei şi infinitatea Cosmosului, precisă în gânduri, înţelesuri şi scop.

Tu scrie despre tot ce-ai văzut, nu ascunde nimic - nici rău, nici bun, nici intim - doar aşa, ele se vor păstra.

O să te convingi singur de asta, crede-mă te rog, Vladimir. O să te convingi în timp ce vei scrie. În mulţi dintre cei care vor citi, cele scrise de tine vor trezi sentimente şi emoţii încă de nepătruns şi de conştientizat complet lor. Îţi vor confirma ei, o să vezi şi o să auzi ce îţi vor confirma. Iar sentimentele care se vor naşte în ei vor fi luminoase şi mulţi vor înţelege apoi singuri, cu ajutorul acestor sentimente, mult mai mult decât ai scris tu. Scrie măcar un pic. Când te vei convinge că lumea simte aceste combinaţii, când îţi vor confirma zece, o sută, o mie de persoane, tu vei crede şi vei continua să scrii totul. Doar crede! Crede în tine însuţi! Crede în mine!

Mai încolo voi putea vorbi mai semnificativ şi ei vor înţelege şi vor simţi. Dar, cea mai importantă este educaţia copiilor. Ţie-ţi era interesant să afli despre farfuriile zburătoare şi despre mecanisme, despre rachete şi planete. Eu, însă, îmi doream atât de mult să vorbesc despre educaţia copiilor... şi o s-o fac, o să vorbesc când o să trezesc o mai înaltă conştiinţă în tine. Doar că acestea vor trebui citite când nu deranjează zgomotele produse de mecanismele artificiale. Aceste zgomote dăunează şi îndepărtează omul de adevăr. Să rămână doar sunetele lumii autentice, de Dumnezeu zămislită. Ele poartă în ele informaţiile adevărului şi binecuvântării şi

ajută conştiinţa. Atunci şi vindecarea va fi mult mai puternică.

Tu iarăşi, sigur te îndoieşti şi nu crezi în puterea vindecătoare a cuvintelor şi gândeşti despre mine... Dar nici în asta nu este nimic mistic, fantasmagoric sau contradictoriu legilor vieţii spirituale.

Când în om apar sentimentele luminoase, ele negreşit au influenţă binefăcătoare asupra absolut tuturor organelor corpului. Înseşi sentimentele luminoase se dovedesc a fi cel mai eficace şi puternic mijloc care se împotriveşte oricărei boli. Cu ajutorul acestor sentimente, Dumnezeu lecuieşte, la fel au făcut sfinţii adulatori. Citeşte Vechiul Testament şi te vei convinge singur. Cu ajutorul acestor sentimente vindecă şi unii oameni din lumea voastră. Mulţi dintre medicii voştri ştiu asta. Întreabă-i pe ei, dacă nu mă crezi. Îţi vine mai lesne să-i crezi pe ei. Cu cât mai luminos şi mai puternic este acest sentiment, cu atât mai puternic va fi efectul asupra celui căruia îi este destinat.

Eu, dintotdeauna am putut să vindec cu raza mea. Străbunicul încă din copilărie m-a învăţat şi mi-a explicat cum se face totul. Am făcut asta deseori cu dacinicii mei.

Acum, raza mea este de multe ori mai puternică decât a bunicului şi a străbunicului meu. Ei spun că asta se datorează sentimentului care s-a născut în mine, numit dragoste.

El este mare, plăcut şi chiar puţin arzător. Aş vrea să-l dăruiesc tuturor şi ţie. Aş vrea ca tuturor să le fie bine şi totul să fie bine, aşa cum a dorit Dumnezeu.

Anastasia şi-a pronunţat monologul cu neobişnuită inspiraţie şi dăruire. L-a lansat efectiv în timp şi spaţiu. Şi a tăcut. Eu m-am uitat la Anastasia, înmărmurit de ardoarea şi convingerea ei, apoi am întrebat-o:

— Anastasia, asta-i tot? Nu mai este nicio altă nuanţă în planurile tale, în vis?

— Restul, Vladimir, sunt mărunțișuri. Nu sunt esențiale. Le-am adăugat așa accidental ca pe « doi plus doi ». Exista doar o singură problemă, te privea pe tine, dar am reușit s-o rezolv.

— Despre asta vorbește-mi mai detaliat. Care este acea dificultate care mă privește?

— Înțelegi, am făcut din tine cel mai bogat om de pe Pământ. Și te-am făcut cel mai celebru. O să se întâmple peste ceva timp. În timp ce visul se contura... Până a nu fi purtat de forțele luminoase... Forțele obscure... ele se străduiesc întotdeauna să își bage coada, să aducă răul. Diversele lor efecte colaterale, ca și cum ar face pârghie pe cel care-l atinge și pe unii oameni.

Gândurile mele se derulau foarte-foarte repede, totuși forțele obscure le ajungeau din urmă. Au renunțat la multe din acțiunile lor terestre și s-au precipitat să-și pună în mișcare mecanismele lor împrejurul visului meu și atunci eu am născocit... Le-am fentat. Și am pus toate mecanismele lor să lucreze în slujba binelui. Forțele obscure s-au împrăștiat mai puțin de o clipă, dar a fost îndeajuns ca visul meu, purtat de forțele luminoase, să se înalțe în infinitul luminos, pentru ele de neatins.

— Ce ai născocit, Anastasia?

— Spre surprinderea lor, am prelungit puțin vremea forțelor obscure în care tu va trebui să înfrunți unele dificultăți. Ca să fac asta m-am privat de posibilitatea de a te ajuta cu raza mea. Ele s-au dezorientat, nevăzând în asta o logică din partea mea. Iar eu, în acest răstimp, repede-repede i-am iluminat pe toți acei oameni cu care te vei cunoaște în viitor.

— Și ce înseamnă asta?

— Visul meu și tu veți fi ajutați de oameni cu micile

lor raze aproape nedirijabile. Dar ei vor fi mulți și voi împreună veți transpune visul în realitatea materială. Veți trece dincolo de vremea forțelor obscure. Îi veți trece și pe alții.

Iar tu nu vei fi arogant și zgârcit, când vei fi bogat și faimos. Pentru că vei înțelege că importanți nu sunt banii, cu ei nu se poate obține căldura și compania sinceră a niciunui suflet uman.

Tu vei înțelege asta în timp ce vei traversa aceste vremuri și-i vei vedea și cunoaște pe acești oameni. Și ei vor înțelege. Nu-i nimic dacă o să faci gimnastică la primirea banilor în bancă și câțiva bancheri laolaltă cu tine. Și fie ca asta să fie și puțin ridicol. Astfel nu te va apuca mândria păcătuitoare.

Și așa se face că toate dificultățile și obstacolele pe care le-au născocit forțele obscure în vremea lor, te vor căli pe tine și pe cei care te înconjoară. Veți fi mai conștienți. În consecință vă vor feri de ispitele întunecate cu care ele se mândresc. Tocmai acțiunile lor vă vor proteja. De asta s-au și împrăștiat ele în acea infimă clipă. Acum nu vor mai putea ajunge din urmă nicicum, visul meu.

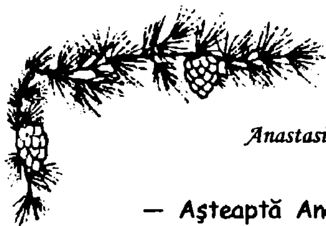
— Anastasia! Visătoarea mea dragă. Fantezista mea!

— Ah... Ce bine ai făcut! Mulțumesc! Îți mulțumesc. Atât de bine ai spus: « Draga mea ».

— Cu plăcere. Eu, însă, te-am mai numit și fantezistă. Nu te-ai supărat?

— Deloc nu m-am supărat. Tu încă nu știi cu câtă precizie se împlinesc visele mele când sunt strălucitoare și detaliate. Acesta se va adeveri negreșit. Este cel mai strălucitor și cel mai drag mie. Și cartea va ieși și va da naștere sentimentelor în oameni și aceste sentimente vor apropia oamenii...

— Aşteaptă Anastasia, iar începi să te înflăcărezi... Linişteşte-te.

***

S-a scurs cu totul puţin timp de când eu întrerupsesem discursul, în aparenţă doar fantezist, al Anastasiei.

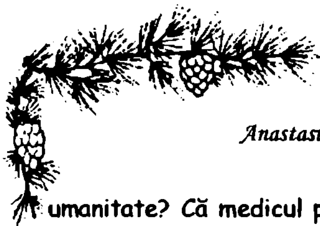
Şi nu-mi era deloc clar înţelesul monologului ei. Prea fantastice mi-au apărut spusele ei. Abia un an mai târziu, redactorul revistei «Miracole şi Aventuri » Mihail Fyrnin, citind manuscrisul în care era conţinut acest monolog, mi-a trecut tulburat proaspătul număr al revistei sale (ediţia din mai 1996).

Tulburarea m-a cuprins şi pe mine când am luat cunoştinţă de conţinutul acestei reviste. Concomitent, doi mari învăţaţi - academicianul Anatoly Akimov şi academicianul Vlai'l Kaznace'v - în articolele lor vorbeau despre existenţa Raţiunii Superioare, despre strânsul raport al omului cu Cosmosul şi despre razele invizibile cu ochiul liber, emanate de om. Cu ajutorul unor aparaturi speciale au reuşit să le vadă şi în revistă erau expuse două fotografii ale acestor raze emanate de oameni.

Însă, ştiinţa vorbea despre ceea ce Anastasia nu numai că o cunoştea din copilărie, dar de care se folosea în viaţa de zi cu zi, încercând să ajute oameni.

De unde să ştiu eu cu un an în urmă că Anastasia, cea care stătea dinaintea mea în unica ei fustă ponosită şi şoşonii ei ridicoli, înnebunind fâstâcită nasturii de la flanelă, avea cunoştinţe atât de vaste şi capacitatea de a influenţa destinul oamenilor? Că impulsurile ei spirituale sunt, într-adevăr, în măsură să contracareze ce este obscur şi păgubitor pentru

umanitate? Că medicul popular, faimos în Rusia, preşedintele fundaţiei medicilor, V. A. Mironov, avea să-şi adune colaboratorii şi avea să le spună: « Nişte păduchi suntem în faţa ei. » A adăugat apoi că lumea nu a cunoscut, încă, forţe mai mari ca a ei. Şi că avea să se întristeze pentru că atât de mult timp nu am înţeles-o.

Mulţi vor percepe energia imensei forţe emanată de carte.

Ca o ploaie primăvăratică, spălând mizeria, se vor cerne versurile după ieşirea primului micuţ tiraj de carte, a cărei autoare o consider şi pe ea.

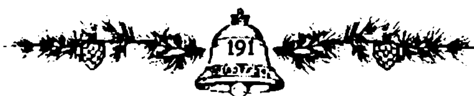
Acum, stimate cititor, tu ţii în mână această carte. O citeşti. De trezeşte sau nu în sufletul tău sentimente, doar tu singur poţi judeca. Ce simţi? Spre ce cheamă ea?

Anastasia, rămasă singură în taiga, acolo în poieniţa ei, neostoită, prin bunătatea razei ei va înlătura barierele care stau înaintea visului, va aduna şi va inspira tot alţi şi alţi oameni pentru împlinirea visului.

La fel şi mie, în clipele dificile, aveau să-mi stea alături trei studenţi moscoviţi. Fără să primească, pentru eforturile lor, o binemeritată recompensă bănească (ajutându-mă uneori chiar şi material). Câştigând pe unde apucă, ei, mai ales Lioşa Novic'kov, aveau să culeagă, în timpul nopţii, textele „Anastasiei" la computerele lor.

Nu aveau să se oprească din redactat, nici chiar când le vor începe sesiunile de examene.

Pentru prima oară tipografia a unsprezecea din Moscova avea să tipărească un mic tiraj de două mii de cărţi. Şi fără ajutorul unei edituri. Înainte de asta, însă, jurnalistul Evgheni' Kvitko de la revista cultivatorilor « Buletinul ţăranului » , a fost primul care a vorbit de Anastasia. Apoi Katia Golovina de la « Moskovskaya Pravda », urmată de

« Cotidianul Pădurii », « Lumea Noutăților » și « Radio Rusia ». Revista « Miracole și aventuri » în care vin publicate ilustrele însemnări ale Academiei de Știință, contrar tradiției, a dedicat Anastasiei câteva articole, scriind:

« Nici în cele mai înflăcărate vise ale lor, academicienii noștri nu ating intuițiile Anastasiei - profeta din taigaua siberiană. Puritatea gândurilor îl face pe om omnipotent și atotștiutor. Omul este o creație desăvârșită ».

Doar mass-media respectabilă a capitalei avea să scrie despre Anastasia. Anastasia o alege singură, evitând presa de scandal, cu grijă ocrotind puritatea visului.

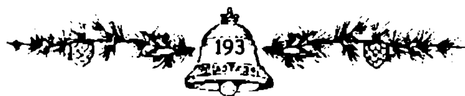
Însă, toate astea aveau să-mi devină clare abia după un an de la întâlnirea cu ea, însă atunci, neînțelegând-o, necrezând complet și comportându-mă într-un fel personal vizavi de evenimente, m-am străduit să ghidez discuția spre o temă mai apropiată mie - afaceriștii.

Oameni puternici

*Cea mai fidelă evaluare a personalității
tale este cea făcută de persoanele care te înconjoară.*

Anastasia a vorbit mult despre oamenii pe care noi îi numim afacerişti, despre influența lor spirituală asupra colectivității - şi pentru asta a luat un bețişor şi a desenat un cerc. Împrejurul acestuia, alte cerculețe mai mici în centrul cărora a pus câte un punct. Pe marginea acestuia - altele. A desenat, parcă, o hartă a planetelor în mijlocul lumii terestre, a mai adăugat multe alte semne şi a vorbit:

— Cercul cel mare este Pământul, planeta pe care trăiesc oamenii. Cerculețele mai mici sunt colectivități umane, unite cumva între ele. Punctele sunt oamenii care ghidează aceste grupuri. Felul în care aceşti ghizi se comportă cu colectivitățile, ce-i pun să facă, ce climat psihologic creează folosindu-se de influența lor, va determina dacă oamenii care-i înconjoară vor trăi bine sau rău. Dacă majoritatea va trăi bine, fiecare din ei va emana o lumină pozitivă, iar de la colectivitate, în ansamblu, va iradia lumină. Dacă vor trăi rău, atunci vor emana întuneric.

Şi a haşurat o parte din cercuri, înnegrindu-le.

— Cu siguranţă, starea lor interioară va mai fi influenţată şi de alţi factori, dar în tot acest timp cât vor trăi în colectivitate, cea mai importantă este relaţia cu ghidul lor. Pentru Univers este foarte important ca de pe Pământ, în ansamblu, să fie emanată o rază luminoasă. Raza luminoasă a dragostei şi a binelui. Despre asta vorbeşte şi Biblia:

« Dumnezeu este dragoste».

Mi-este milă, mi-este tare milă de acei oameni pe care voi îi numiţi afacerişti, ei sunt cei mai nefericiţi. Aş vrea aşa de mult să-i ajut, dar îmi vine greu de una singură.

— Tu greşeşti, Anastasia, nefericiţi pe la noi sunt pensionarii, oamenii care nu reuşesc să-şi găsească o slujbă, cei care nu-şi pot cumpăra cele indispensabile: casă, haine, mâncare. Afaceristul este un om care are de toate mai din belşug decât alţii. El are acces la satisfacţii la care alţii nu-şi permit nici să viseze.

— Care, de exemplu?

— Chiar de-ar fi să luăm un afacerist modest, acesta are maşină modernă, are apartament. Cu îmbrăcămintea şi cu mâncarea nu are probleme...

— Dar bucuria? Satisfacţia, unde-i? Priveşte!

Anastasia m-a tras din nou în iarbă şi, ca şi prima dată când mi-a arătat femeia-dacinic, mi-a arătat alte tablouri.

— Uite, vezi? Tocmai s-a urcat în maşina aceea pe care tu o numeşti şic. Vezi? Stă singur pe bancheta din spate, în maşină este aer condiţionat. Şoferul îl poartă foarte lin. Dar uite cât este de încruntat şi gânditor chipul afaceristului de pe banchetă. Se gândeşte, pune la cale planuri, îi este frică de câteceva, uite... a scos chestia aia pe care voi o numiţi telefon. Se nelinişteşte. Aşa... a primit o veste... Acum trebuie neapărat să o evalueze şi să ia o hotărâre. Este tot

concentrat... Se gândeşte. Gata, a luat decizia. Acum, uite, uite pare că s-a liniştit, dar pe chipul lui se citeşte îndoială şi agitaţie. Şi nicio bucurie.

— Asta e munca lui, Anastasia.

— Este un model de viaţă în care nu-şi are loc o rază de lumină din momentul deşteptării până merge să doarmă, uneori nici măcar când doarme. Şi nu vede el nici frunzuliţele cum cad şi nici şipotele trezite de primăvară.

Împrejurul lui doar invidioşi, doar oameni care râvnesc la ce are el. Eforturile lui de a se proteja de ei prin ceea ce voi numiţi gardă, face din casa lui efectiv o fortăreaţă care nu-i dă nicicum siguranţa deplină, doar complicaţii. Frica şi singurătatea nu-l vor părăsi niciodată.

Aşa va fi până la capătul zilelor sale şi chiar în pragul morţii îl vor copleşi doar regretele că a venit vremea să lase tot...

— Un afacerist are bucuriile lui. Acestea vin atunci când el obţine un rezultat scontat, când realizează câteun proiect planificat.

— Nu este adevărat, nu apucă să se bucure de un plan realizat că imediat i se prezintă dinainte unul nou, şi mai dificil, şi iarăşi începe totul de la capăt, doar cu tot mai mari dificultăţi.

Frumoasa pădureancă tocmai zugrăvise în ochii mei un tablou trist şi tenebros care oglindea condiţia, doar aparent fericită, a păturii sociale a oamenilor de afaceri, un tablou în existenţa căruia nu vroiam să cred. I-am contraargumentat:

— Tu uiţi, Anastasia, de capacitatea lor de a-şi atinge ţelurile propuse şi de a obţine satisfacţii, de a-şi atrage privirile pline de admiraţie ale femeilor şi respectul celor din jur.

La astea, ea a răspuns:

— Iluzii! Nimic din toate astea! Unde ai văzut tu privirea plină de admirație sau respect pentru un om care se plimbă într-o maşină luxoasă sau care locuieşte într-o casă splendidă? Nimeni nu o să fie de acord cu ceea ce ai spus acum. Sunt priviri de invidie, indiferență şi iritare. Şi nici femeile nu-i pot iubi, pentru că sentimentele lor se amestecă cu dorința de a-i avea nu numai pe ei, dar şi averile lor. La rândul lor, nu pot iubi cu adevărat femeile, deoarece nu-şi permit să elibereze atâta spațiu în viețile lor pentru un sentiment atât de măreț.

Mi s-a părut inutil să mai caut alte argumente, întrucât tot ce-a spus ea putea fi confirmat sau infirmat doar de persoanele în discuție. Fiind eu însumi afacerist, nu am reflectat niciodată asupra celor spuse de Anastasia, nu am calculat minutele de adevărată fericire din viața mea şi cu atât mai puțin aş fi putut s-o fac pentru alții. Le este cumva interzis afaceriştilor să se smiorcăie sau să se lamenteze: fiecare trebuie să facă tot posibilul pentru a arăta că trăieşte în prosperitate şi belşug.

Este posibil ca din acest motiv să se fi cuibărit în mintea majorității ideea că afaceriştii sunt oameni care de la viață au primit neîntrerupte satisfacții materiale. Anastasia nu a captat manifestările exterioare ale sentimentelor, ci pe cele mult mai subtile, închise înăuntru. A determinat condiția omului pe baza luminii emanate, lumină văzută de ea. Cred că tablourile şi situațiile văzute de ea mi s-au dezvăluit şi mie mai degrabă prin vocea ei. Despre asta i-am spus Anastasiei, iar ea mi-a răspuns:

— Acum, o să te ajut eu! Este simplu. Tu închide ochii, întinde-te în iarbă cu brațele întinse pe lângă corp şi relaxează-te. Mintal încearcă să vezi întregul Pământ, încearcă să vezi culoarea şi lumina albăstrie emanată de el.

Restrânge-ţi apoi raza imaginaţiei, nu mai îmbrăţişa întregul Pământ, ci îngusteaz-o până ce vezi detalii concrete. Caută oamenii acolo unde lumina albăstrie este mai intensă. Îngustează-ţi şi mai tare raza şi vei vedea un singur om sau doar câţiva. Hai să încercăm, te ajut şi eu!

M-a luat de mână, şi-a întins degetele de-a lungul degetelor mele, sprijinindu-şi buricele degetelor în palma mea. Degetele de la cealaltă mână lăsată în iarbă erau orientate în sus. Mintal, am făcut tot ce a spus ea. Un pic înceţoşat în faţa mea s-a conturat un tablou în care se vedeau stând la masă trei oameni. Discutau agitat între ei. Nu reuşeam să înţeleg ce spun. Îndeobşte nu auzeam discuţia lor.

— Nu - a rostit Anastasia - Aceştia nu sunt afacerişti. Acuş o să-i găsim...

Anastasia a măturat cu raza ei birouri mari şi mici, cluburi exclusive, banchete şi bordeluri. Luminescenţa albăstrie, ba era foarte slabă, ba nu se vedea deloc.

— Priveşte, acolo e noapte deja, însă el a rămas singur în cabinetul său învăluit în fum de ţigară, ceva nu i-a ieşit bine acestui afacerist. Şi ăsta, priveşte, cât este de bine-dispus, în piscină, înconjurat de fete. Este beat, dar de luminescenţă, nici vorbă. El doar se chinuie să uite ceva, mulţumirea de sine este prefăcută...

Acesta e acasă. Uite-o pe nevastă-sa şi pe fiul lor care-i cere ceva... Un telefon... Uite-l, poftim, din nou a devenit serios, chiar pe cei dragi i-a împins pe planul doi...

Şi din nou, una după alta, s-au perindat tot felul de situaţii, bune la prima vedere sau nu tocmai, până ce am nimerit într-o scenă îngrozitoare. Dintr-odată am văzut o cameră dintr-un apartament destul de respectabil, însă...

Pe o masă rotundă zăcea un om dezbrăcat, mâinile şi picioarele îi erau legate de picioarele mesei, capul îi atârna, iar

gura îi era acoperită cu o bandă adezivă maro. La masă şedeau doi tineri corpolenți, unul tuns scurt, celălalt cu părul lins. Pe un fotoliu undeva mai în spate, la lumina unei veioze, stătea o femeie tânără. Şi ea avea gura lipită cu scotch, mai jos de sâni era strânsă de un cordon care-o ţinea legată de fotoliu. Picioarele îi erau legate separat de picioarele fotoliului. Avea pe ea doar o cămaşă de noapte cu poalele zdrelite. Lângă ea stătea un bărbat slăbuţ, în vârstă, care bea ceva, probabil coniac. Pe măsuța din faţă era o ciocolată. Cei care stăteau lângă masa rotundă nu beau. Ei au turnat pe pieptul bărbatului legat de masă un lichid, vodcă sau spirt şi i-au dat foc. Am gândit: « Reglare de conturi ».

Anastasia şi-a îndepărtat raza de la această scenă, dar eu i-am strigat:

— Întoarce-te! Fă ceva!

Ea a întors scena şi mi-a răspuns:

— Nu se poate. Faptul este deja consumat. Nu se mai poate opri, trebuia mai devreme, acum este târziu.

Eu mă uitam ca năucit şi la un moment dat am văzut desluşit ochii femeii plini de groază, dar fără să implore milă.

— Da' fă ceva! Fă ceva, pentru Dumnezeu! - i-am urlat eu Anastasiei.

— Dar asta nu este în puterile mele, este ca şi programat dinainte, nu de mine, eu nu mă pot amesteca direct. ELE, acum sunt mai puternice.

— Şi-atunci, unde este bunătatea şi capacitățile tale?

Anastasia tăcea. Teribila scenă s-a topit uşor în ceață... Apoi, imperceptibil, a dispărut bătrânul care bea coniac.

Dintr-odată am simțit cum mă cuprinde o slăbiciune în tot corpul.

Am mai simțit cum începe să-mi amorțească mâna pe

care mi-o ținea Anastasia.

Am auzit vocea slăbită a Anastasiei, articulând cu greu cuvintele:

— Lasă-mi mâna, Vladimi... Nu a reuşit nici măcar să termine de pronunțat numele meu.

M-am ridicat în picioare şi mi-am eliberat mâna de la Anastasia.

Mâna îmi atârna amorțită ca atunci când stai pe o mână sau pe-un picior şi era toată albă. Mi-am mişcat degetele şi amorțeala a început să treacă.

M-am uitat la Anastasia şi m-am îngrozit. Ochii îi erau închişi. Îi dispăruse toată roşeața din obraji. Pe sub pielea de pe mâini şi de pe față, parcă nu mai curgea nicio picătură de sânge. Zăcea fără respirație. Iarba din jurul ei, pe o rază de aproximativ trei metri, era albă şi culcată la pământ. Eu am înțeles că ceva teribil se petrecuse şi am strigat:

— Anastasia! Ce-i cu tine, Anastasia?

Însă ea nu a reacționat la strigăt. Atunci am ridicat corpul vlăguit şi l-am scuturat, dar în zadar, buzele ei albe ca varul, lipsite de sânge, tăceau.

— Mă auzi, Anastasia?

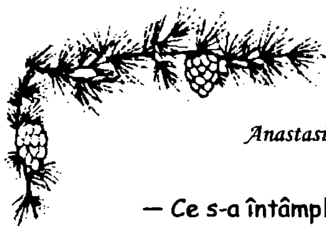
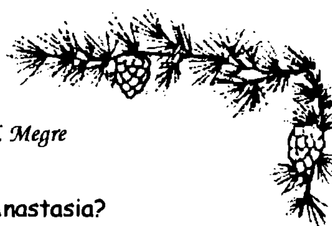
I s-au ridicat uşor pleoapele şi m-a privit cu ochii stinşi, deja inexpresivi. Am apucat iute plosca cu apă şi i-am ridicat capul ca să-i dau să bea, însă ea nu putu să înghită. Mă uitam la ea şi gândeam fervent ce să mai fac.

Într-un târziu, buzele i s-au mişcat imperceptibil şi au şoptit:

— Du-mă de-aici... la copac...

I-am ridicat corpul moale, l-am purtat departe de cercul de iarbă pârjolită şi l-am aşezat sub un cedru din apropiere. După un timp şi-a revenit treptat în fire şi eu am întrebat-o:

— Ce s-a întâmplat cu tine, Anastasia?

— Am încercat să-ți îndeplinesc cerința - a răspuns ea încet şi, după un minut, a adăugat: - Cred că am reuşit.

— Arăți teribil, puțin a lipsit ca să mori.

— Am înfrânt legile naturii. M-am amestecat în ce nu trebuia. Şi asta a cerut din partea mea toate forțele, toată energia. Mă mir că mi-au ajuns.

— De ce ai riscat, dacă era aşa de periculos?

— Nu aveam de ales. Tu vroiai aşa de tare. Mi-a fost teamă că nu-ți pot îndeplini cerința, mi-a fost teamă că tu o să încetezi cu totul să mă mai stimezi. Că vei gândi că eu doar vorbesc, vorbesc şi atât... Şi nimic nu pot face în viața reală.

Ochii ei mă priveau rugători, imploratori şi vocea i-a tremurat uşor când mi-a vorbit din nou:

— Dar, eu nu pot să-ți explic cum se face, cum funcționează acest mecanism natural, eu îl percep, dar să-l explic pe înțelesul tău nu pot, învățații voştri, probabil nici ei nu vor putea pentru moment.

A înclinat capul şi a tăcut ca şi cum s-ar fi recules. M-a privit din nou, cu ochii imploratori şi a spus:

— Acum o să mă crezi şi mai mult o vrăjitoare sau o anormală...

Dintr-odată am fost îmboldit de dorința de a face ceva bun pentru ea, dar ce? Vroiam să-i spun că o consideram om normal, om obişnuit, femeie inteligentă şi frumoasă, dar neavând percepția unei relații normale cu ea, desigur Anastasia cu intuiția ei, nu m-ar fi crezut.

Dintr-odată mi-am amintit cum mi-a povestit că în copilărie îi dădea binețe străbunicul. Cum stătea în genunchi bătrânul cărunt în fața micuței Anastasia şi cum îi săruta mânuța. M-am lăsat într-un genunchi în fața Anastasiei, i-am luat mâna încă palidă şi rece, i-am sărutat-o şi i-am spus:

— Chiar de eşti anormală, află că tu eşti cea mai bună, cea mai fantastică, cea mai inteligentă şi cea mai frumoasă dintre toţi anormalii.

În sfârşit, surâsul s-a reîntors pe buzele Anastasiei, obrajii i s-au îmbujorat şi ochii m-au privit recunoscători.

— Anastasia, tabloul era foarte înfricoşător. Tu l-ai ales special?

— Am căutat, cel puţin ca exemplu, unul bun, dar nu am găsit nimic. Sunt cu toţii zăvorâţi în cuştile lor de probleme. Sunt singuri cu problemele lor, nu au aproape deloc o viaţă spirituală.

— Atunci ce se poate face, ce propui tu să se facă pentru ei în afară de regrete? Mă simt dator să-ţi spun că afaceriştii sunt oameni puternici.

— Foarte puternici - s-a învoit ea - şi interesanţi. Ca şi cum într-o viaţă ar trăi două în paralel. O viaţă - cunoscută doar lor şi nici măcar apropiaţilor lor - cealaltă – exterioară, pentru cei care-i înconjoară. Să fie ajutaţi, cred că se poate doar prin înălţarea spiritualităţii şi purităţii relaţiilor dintre ei înşişi. Se cere o aspiraţie deschisă spre gândurile pure.

— Anastasia, eu, probabil, o să fac ce mi-ai cerut tu. O să încerc să scriu cartea şi să înfiinţez asociaţia afaceriştilor cu gânduri pure, doar că voi face aşa cum am înţeles eu.

— O să-ţi vină foarte greu. Eu nu o să pot să te ajut îndeajuns, în mine puţine forţe au mai rămas. Ele vor opune rezistenţă mult timp. Eu acum, pentru un timp, nu o să mai pot să văd cu raza mea la distanţă. Iar cu vederea normală nu te văd bine nici măcar pe tine acum.

— Cum Anastasia, orbeşti?

— Cred că o să-mi revin. Îmi pare rău doar că, pentru un timp, nu te voi putea ajuta.

— Nu-i nevoie să mă ajuți, Anastasia. Tu străduieș-te-te să ai grijă de tine pentru copil și ajută-i pe alții.

***

Trebuia neapărat să plec, să ajung pe navă. Așteptând ca Anastasia să-și revină și să arate cel puțin ca mai înainte, eu m-am urcat în șalupă. Anastasia a apucat mânerul de la prora bărcii și a împins-o spre râu. Șalupa a fost prinsă și purtată de curenții de apă.

Anastasia stătea în apă până la genunchi, poalele ude ale fustei unduiau pe valurile apei.

Am tras cu putere șufa starterului. Motorul a huruit zgomotos, întrerupând liniștea cu care mă obișnuisem în cele trei zile, șalupa s-a smucit brusc și, prinzând viteză, mă îndepărta acum de eremita din taiga, rămasă singură pe malul apei.

Pe neașteptate, Anastasia a ieșit din apă și a început să alerge de-a lungul malului, încercând să ajungă șalupa.

Părul ei răsfirat și unduit de bătaia vântului, semăna cu coama unei comete... Se forța să alerge cât putea de tare, folosind, probabil, toată energia care îi mai rămăsese, se forța să facă imposibilul: să ajungă șalupa care se îndepărta cu viteză. Dar nu reușea. Distanța dintre noi se mărea tot mai mult. Îndurerat de efortul ei inutil și îmboldit de dorința de a pune capăt cât mai repede durerosului moment al despărțirii, am apăsat cu toată puterea pe pedala acceleratorului. Mi-a trecut prin minte că Anastasia ar putea gândi că eu m-am speriat iar de ea și fug.

Trăncănind asurzitor, motorul a înălțat deasupra apei botul șalupei, care acum tindea să avanseze tot mai repede, mărind tot mai mult distanța dintre noi...

Însă ea!... O Doamne! Ce face?...

Anastasia, în cursa ei şi-a rupt fusta udă care-o încurca la alergat şi a aruncat-o. Alerga tot mai repede şi... s-a petrecut incredibilul: distanţa dintre ea şi şalupă a devenit tot mai mică.

În faţa ei, pe mal, se căsca o râpă abruptă. Am continuat să apăs pedala acceleratorului, care de-acum era la maxim şi am gândit că râpa avea s-o oprească, punând capăt acestei scene care mă sfâşia.

Dar, Anastasia şi-a continuat cursa-i dezlănţuită, din când în când întinzându-şi mâinile înainte de parcă ar fi cercetat spaţiul din faţa ei.

Posibil, oare, ca vederea să-i fi slăbit atât de tare încât să nu vadă râpa?

Anastasia fără a-şi potoli câtuşi de puţin avântul, a alergat până la buza râpei, a căzut în genunchi, şi-a înălţat mâinile spre cer şi un pic spre mine şi a strigat. Eu i-am auzit vocea prin mugetul sălbatic al motorului şi vuietul apei, am auzit ca un susur slab:

— În faţă-ă-ă este un ba-a-a-nc... şi trunchiu-u-uri.

Am întors iute capul şi, fără să realizez bine ce se petrece, am tras atât de puternic de volan, că şalupa înclinată pe-o parte, puţin a lipsit să nu se umple de apă.

Un enorm trunchi de copac proptit cu un capăt în bancul de nisip, cu celălalt abia vizibil la suprafaţa apei, a atins razant o latură a şalupei înclinată. În cazul unui impact perpendicular, trunchiul ar fi găurit fără dificultate structura subţire a şalupei căptuşită cu aluminiu.

Ajuns deja în zona navigabilă a fluviului, am privit în direcţia râpei şi am şoptit în direcţia figurii singuratice rămase în genunchi care se transforma într-un punct tot mai mic: „ Mulţumesc, Anastasia "!

Cine eşti tu, Anastasia?

Vaporul mă aştepta la Surgut. Căpitanul, împreună cu echipajul, aştepta ordine. Însă, eu nu reuşeam nicicum să mă concentrez asupra traseului de urmat, aşa că am ordonat prelungirea şederii la Surgut, organizarea unei seri de divertisment dedicată tineretul din zonă şi am dispus deschiderea expoziţiei de bunuri de larg consum şi prestări de servicii.

Gândurile îmi erau prinse de evenimentele legate de Anastasia. Am cumpărat dintr-un magazin o mulţime de manuale de ştiinţă populară, cărţi referitore la fenomenele neobişnuite şi paranormale din zona Siberiei. M-am retras în cabina mea de pe vas, sperând să găsesc explicaţii în cărţi.

Printre altele, mă interesa şi dacă ar fi putut cu adevărat lua naştere sentimentul iubirii în Anastasia, doar prin faptul că, încercând s-o ajute pe ţărăncuţă, a strigat:
« Te iubesc, Vladimir! »

De ce cuvinte simple, pe care noi deseori le rostim fără

a pune în ele sentimente autentice, au avut efect asupra Anastasiei, în ciuda diferenței de vârstă, în ciuda viziunilor diferite asupra vieții şi a diferenței de stil de viață dintre noi?

Cărțile de literatură ştiințifico-populară nu mi-au dat răspunsuri. Atunci am luat Biblia. Şi, iată răspunsul! Chiar la începutul Evangheliei după Ioan se vorbea:

« La început era Cuvântul şi Cuvântul era cu Dumnezeu şi Cuvântul era Dumnezeu ».

Pentru a câta oară rămâneam impresionat de concizia şi precizia definițiilor date de această uimitoare carte!

Mi s-au explicat multe dintr-odată. Anastasia, necunoscând minciuna şi înşelăciunea, nu poate rosti cuvinte la întâmplare. Mi-am amintit o frază de-a ei:

« Eu am uitat cu desăvârşire, în acel moment, că nu pot pronunța cuvintele aşa pur si simplu, în spatele lor trebuie neapărat să stea sentimentele, conştiința sau veridicitatea informațiilor naturale. »

O Doamne!!! Cum de-a fost aşa ghinionistă? Pentru ce mi-a adresat mie, aceste cuvinte? Mie, care nu mai eram tânăr, care aveam o familie şi care eram deja sub puterea tuturor acelor slăbiciuni lumeşti, cum spunea ea, nocive şi obscure? Cu puritatea ei interioară era demnă de cu totul altcineva! Dar, cine ar fi putut-o iubi cu un atât de ciudat mod de viață şi cu resursele ei de inteligență şi cunoştințe?

La prima vedere pare o fată normală, doar neobişnuit de frumoasă şi atrăgătoare dar, după ce începi s-o cunoşti mai bine şi intri în contact mai îndeaproape cu ea, se transformă într-o creatură care trăieşte dincolo de limitele rațiunii.

Probabil, văd astfel deoarece nu am suficiente cunoştințe şi înțelegere a esenței existenței umane. Alții ar fi putut s-o vadă altfel.

Mi-amintesc că nici chiar în momentul despărțirii nu

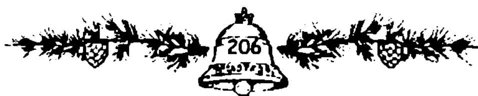

am simțit că trebuie s-o sărut sau s-o îmbrățișez. Cine știe, ea ar fi vrut? Dar, în genere, ce vrea ea? Mi-amintesc cum mi-a vorbit despre visele ei. Cât de ciudată era filozofia ei despre dragoste: să organizez o asociație a afaceriștilor pentru a-i ajuta, să scriu o carte cu sfaturile ei, să trec oamenii dincolo de vremurile forțelor obscure.

Dar ea crede! Este convinsă că totul se va realiza întocmai. Da' și eu, interesant: i-am dat cuvântul că o să înființez asociația afaceriștilor și o să scriu cartea. Acum, probabil, ea și mai tare visează. De-ar fi născocit ceva mai simplu, mai real...

M-a apucat un sentiment de compasiune ciudată pentru Anastasia. Mi-am imaginat cum va visa și va aștepta, în pădurea ei, ca totul să se împlinească aievea. Bine-ar fi dacă ar visa și ar aștepta numai. Dar ea va mai face singură și alte tentative, își va îndrepta raza ei de bunătate, va cheltui colosala energie a sufletului ei și va crede în imposibil. Și chiar de mi-a demonstrat posibilitățile razei ei, chiar de s-a străduit să-mi explice mecanismul, conștiința mea nu a acceptat-o ca pe o realitate. Judecați singuri: după spusele ei, își dirijează raza spre un om, îl iluminează cu o lumină invizibilă, îi dăruie propriile sentimente și aspirația spre bine, spre luminos.

— Nu, nu, numai nu gândi că eu mă amestec în psihic sau că silesc sufletul și mintea. Omul este liber să le accepte sau să le respingă. Atâtea câte îi plac, câte îi sunt apropiate de suflet și câte poate lăsa să-i intre în el. Atunci devine mai luminos și în exterior, iar bolile voastre se îndepărtează de el, parțial sau complet. Asta poate face bunicul și străbunicul, eu am știut dintotdeauna s-o fac - străbunelu' m-a învățat în copilărie, când se juca cu mine. Dar acum raza mea a devenit mult mai puternică decât cea a bunicilor

deoarece - spun ei - în mine s-a născut acest sentiment neobişnuit, care se cheamă iubire. El este strălucitor, chiar puţin arzător. Am foarte mult şi vreau să-l dăruiesc.

— Cui, Anastasia? - am întrebat eu.

—Ţie şi tuturor celor care sunt în stare să-l primească. Aş vrea ca tuturor să le fie bine. Când tu vei începe să faci ceea ce am visat, eu îţi voi trimite mulţi din aceşti oameni, iar voi toţi împreună...

Amintindu-mi toate acestea şi imaginându-mi-o pe Anastasia, în aceeaşi clipă am înţeles că nu pot, cel puţin nu puteam să nu încerc să fac ce-a vrut ea, altminteri tot restul vieţii aveau să mă chinuie îndoielile şi aveam să rămân cu senzaţia de a fi un trădător al viselor Anastasiei... Nu chiar reale, dar atât de râvnite de ea.

Am luat o hotărâre în sinea mea şi am condus vaporul întins spre Novosibirsk.

Cu descărcarea şi demontarea structurii expoziţionale l-am însărcinat pe directorul executiv al firmei mele. M-am lămurit cumva cu soţia şi am plecat la Moscova...

Am plecat să transpun în realitate, sau măcar să încerc să transpun în realitate visul Anastasiei.

Va continua...

Apelul autorului către cititori

Dragi cititori, vă mulțumesc! Tuturor celor care v-ați arătat binevoitori și înțelegători în privința Anastasiei. Eu nu aveam de unde să bănuiesc că ea, cu adevărat, va trezi atâtea emoții și sentimente în oameni. Mi-aş fi dorit mult să pot răspunde personal la toate scrisorile voastre, dar în aceste momente nu am posibilitatea fizică să o fac. Ultimele rânduri ale acestei cărți le-am scris aflându-mă în Caucaz unde, cu arheologii locali, cu mult entuziasm, am făcut săpături la dolmenele despre care vorbea Anastasia. Împreună cu arheologii am găsit aceste dolmene.

Le-am văzut cu proprii noştri ochi. Le-am fotografiat. Sunt construcții de piatră antice. Au aproape zece mii de ani. Ele au un scop funcțional până şi pentru oamenii zilelor noastre. Se află în munții Caucaz, undeva la sud, pe lângă oraşele Novosibirsk, Ghelendjyk, Tuapse. Sunt predecesoarele piramidelor din Egipt. Locuitorii acestor regiuni nu le-au acordat atenția meritată, deoarece nu aveau de unde să le

cunoască însemnătatea. Dolmenele erau înscrise pe listele monumentele istorice, dar le-au distrus localnicii. Au cărat pietrele, au ridicat chiar şi o biserică într-un cătun de coastă. După mine şi acesta este un sacrilegiu groaznic. Probabil că tot din această cauză au fost sfâşiaţi cu atâta cruzime în Kuban' patruzeci de misionari în timpul revoluţiei noastre, de la fiecare piatră de dolmen în parte. Oamenii au furat aceste pietre, neştiind bine ce sunt. Acum, că Anastasia a vorbit despre ele, cred că totul va lua o altă întorsătură.

Uimitor, dar adevărat: multe din spusele ei sunt deja confirmate.

Chiar şi pulsaţia despre care vorbeşte Anastasia, energia radiantă a Pământului în zona dolmenelor a fost înregistrată de « СЭС » (centrală electrică solară) locală şi i s-a atribuit un protocol oficial. Eu am decis să scriu, din toate spusele ei, doar ceea ce-şi găseşte în mod direct sau implicit confirmare în ştiinţă, prin teste concrete şi în fapte istorice.

Chiar dacă am început să cred că e necesar uneori să-ţi asculţi şi propria inimă. Aşa va fi mai repede. Pentru că prin unele teste se pierde o grămadă de timp. Ca de exemplu cu dolmenele.

Am pierdut aproape o jumătate de an până am adunat materiale istorice, m-am căţărat prin munţi pentru a mă convinge cu proprii ochi de existenţa lor şi le-am fotografiat. Şi m-am convins. Reiese, din concluzia trasă, că dacă credeam de la bun început, jumătatea aceea de an s-ar fi putut folosi la altceva. Deci, de darul de a crede depind multe.

Am fost a doua oară la Anastasia. Mi-am văzut fiul pe care ea mi l-a născut şi am văzut cum se comportă cu el. Se comportă neobişnuit. Am aflat, deasemenea, de la cei care m-au condus cu barca, despre repetatele tentative ale

unor indivizi, singulari şi în grup, de a pătrunde în habitatul Anastasiei. Cu siguranţă că mulţi sunt mânaţi de bune intenţii. Am mai auzit, tot de la acei oameni care m-au condus, şi despre grupul de ticăloşi care s-au instalat pe malul apei, au folosit un elicopter, au fotografiat împrejurimile şi au tentat s-o captureze. Ea a trebuit să iasă din taiga, să vorbească cu ei şi apoi să-i constrângă să plece, în ciuda repetatelor tentative ale acestora de a o captura cu forţa. O să vorbesc despre asta în cartea a doua. Vă cer doar - lăsaţi-o în pace, nu trebuie deranjată. Acum, după faptele acelor ticăloşi, vânătorii din zonă împuşcă fără avertisment pe orice străin care se arată prin acele părţi ale taigalei. Bineînţeles că nu e bine. Dar eu gândesc: lasă să-i împuşte. S-ar părea că vânătorii din taiga ştiau de existenţa Anastasiei încă dinaintea mea. Doar că nu au vorbit cu nimeni. Şi nu s-au apropiat niciodată de teritoriul ei. Oamenii acelor locuri au întâlnit-o doar când ea însăşi li s-a adresat. A început să mă îngrijoreze faptul că am povestit despre ea, nici măcar locul în care trăieşte nu l-am ţinut secret, mai cu seamă în prima ediţie a cărţii, nici numele de familie ale oamenilor şi nici denumirea vaporului cu care am călătorit nu le-am schimbat.

Anastasia m-a liniştit puţin, spunând:

— Nu-i nimic. Eu însămi am vrut să mă deschid tuturor oamenilor.

Dar acum îmi dau seama. Nu trebuia să descriu totul cu atâta precizie. Pe viitor o să-ncerc să fiu mai prudent.

Totuşi, înc-odată vă rog: nu o deranjaţi, ea şi aşa va spune singură tot ce trebuie să spună. Nu trebuie s-o omorâm, aşa cum am omorât deja o familie din taiga. Familia Lykov, despre care a scris V. Peskov în « Komsomolskaya Pravda » în articolul « Fundătura din taiga ».

Din câte ştiu, acum a mai rămas doar o singură femeie, una Agafia care moare încet-încet de cancer, răpită din taiga. Interesant: mulţi ani au trăit Lykovii în taiga, după aceea au intrat în contact cu civilizaţia noastră înţeleaptă şi au murit. Atunci expresia « adevărata fundătură » cărei părţi s-o atribuim?

Înţeleg dorinţa multora de a vorbi cu Anastasia. Însă, ea nu poate să se întâlnească şi să vorbească cu fiecare în parte. Copilaşul ei este încă prea mic...

Clubul asociaţiei colective « Anastasia » funcţionează în oraşul Ghelendjyk din regiunea Krasnodar. Preşedenţia acestuia o deţine Larionova Valentina Terenti'evna, etnolog cu treizeci de ani de experienţă, cunoscută oamenilor şi profesioniştilor în domeniu din împrejurimi, ca inegalabilă iubitoare a regiunii sale natale şi neobosită combatantă a problemelor ecologice cu care se confruntă Rusia zilelor noastre. Aceasta este una dintre primele asociaţii organizate de cititorii « Anastasiei ».

Membrii acestui club au făcut, după părerea mea, descoperiri foarte serioase. Folosind informaţiile Anastasiei, ei au întors Rusiei şi, poate lumii întregi, cunoştinţele sacre ale strămoşilor noştri şi acum primesc oaspeţi care doresc să-i viziteze şi organizează excursii prin locurile despre care vorbeşte Anastasia.

Despre Ghelendjyk, Anastasia a spus: « Acest oraş ar fi putut fi mai bogat decât Ierusalim şi Roma dar, din cauza uitării izvoarelor primordiale de către conducere, acest oraş moare. »

Eu consider că nu conducătorii lumii, ci sufletele oamenilor simpli trezite de Anastasia, reînviorează acest oraş şi altele.

Şi încă ceva: acum, despre Anastasia vorbesc mulţi

magi, vraci şi propovăduitori. « Suntem doar nişte mici păduchi în fața ei » a spus preşedintele Fundației medicilor Rusiei - Mironov.

Am văzut o casetă video cu o înregistrare de la una din reuniunile spirituale ale acestei organizații, unde el, în fața unui auditoriu impresionant, a numit-o pe Anastasia: « ...femeia ideală la care noi trebuie să aspirăm. » Şi a mai spus: « Capacitatea de a face deducții logice mintale şi nivelul ei intelectual depăşesc nivelul intelectual al omului modern. » Acum, această casetă a fost duplicată şi este foarte răspândită.

La fel o consideră şi unii oameni înzestrați cu capacități neobişnuite din India.

O altă călăuză a unei confesiuni spirituale a afirmat că Anastasia, în momentul de față, studiază viața noastră dar că, din păcate, nu a avut norocul să întâlnească un bărbat autentic. Apoi mi-a fost adus la cunoştință că undeva pe Pământ, în Australia, trăieşte un tânăr asemănător Anastasiei şi că ei se vor întâlni.

Eu, desigur, nu aspir la titlul de « bărbat autentic », chiar departe de mine acest gând. Da' poate-i prematur s-o cer în căsătorie. Şi nu trebuie idealizată aşa tare.

Tocmai idealizarea Anastasiei m-a împiedicat să observ la timp ceea ce pregătea ea. Voi judecați şi gândiți-vă cu calm la ce s-a petrecut. S-a născut copilul. Eu l-am ținut în brațe şi i-am ascultat inimioara cum bate. Copilul există. Creşte. Însă nu are niciun document, un certificat de naştere. O să crească şi o să-şi dorească să plece undeva, de pildă, să vadă lumea. Cine-i face paşaport? Cetățeanul cărei țări este? Ce i se va explica? « Ştii... nu ne-am gândit la documentele tale. Stai aici în taiga. »

Am mers la un birou juridic să rezolv problema

certificatului de naştere. Juristul mi-a explicat că Anastasia ar fi trebuit să nască într-un spital - atunci, indiferent că avea sau nu o fişă medicală, i-ar fi fost dat un atestat de naştere pe baza căruia s-ar fi putut formaliza certificatul.

« Mai există şi o altă variantă, - a adăugat juristul, - copilul s-ar putea da unei case de copii. Acolo îi fac un document. În casele de copii se procedează aşa. Apoi tu să-l înfiezi. » Dar această variantă nu-mi stă deloc la suflet. Şi gândesc că nici Anastasia nu s-ar învoi. Cum să facem? Când i-am vorbit despre certificatul de naştere, ea mi-a răspuns:

— Desigur, bine ar fi să-l avem. Ca toată lumea, să-l aibă şi copilul nostru. Eu am neglijat, nu m-am gândit. Dar nu-ţi fă griji, încă se mai pot aranja toate.

Fiţi atenţi: « Eu am neglijat, nu m-am gândit. » Foarte posibil să mai fi neglijat şi să nu se fi gândit şi la altele şi să fie în stare să le rezolve pe viitor. Prin urmare nu te poţi încrede în planurile ei. Eu cred că trebuie analizate cu atenţie şi, pe alocuri, corectate în funcţie de realitatea noastră.

Se mai vorbeşte despre mine: „ce afacerist neisprăvit - nu este în stare să tipărească îndeajuns de multe exemplare de carte."

Aşa-i. Pentru moment nu pot. Pentru că nu am vândut niciunei edituri dreptul excluziv de publicare a cărţii. Vreau ca nimeni să nu dispună excluziv de manuscris ca să poată face din el ce-i place.

Cei cu care am vorbit consideră că: « ...Trebuie să-ţi corectezi stilul de exprimare, să-l faci mai literar. În forma sa actuală, cartea pare a „se înfiripa" din informaţiile şi monologurile Anastasiei. »

Limbajul meu îl consideră « de lemn », cu expresii sugestive, de genul: « Vindecătoarea », « Extraterestra »

« Fundătura din taiga ». Dar eu nu o consider pe Anastasia extraterestră şi nici izolată în taiga. Dorinţa ei este să-şi ducă viaţa ca un om normal. Clar lucru că aş putea să-mi impun punctul de vedere editurilor, dar s-ar pierde prea multă vreme cu aşa ceva.

Pe măsura intrării fondurilor din vânzarea tirajelor anterioare, eu comisionez altele noi în tipografie, evitând implicarea editurilor. În acest fel, încet-încet, cărţile vor fi de ajuns. Dacă cineva vrea să ajute în condiţii reciproc avantajoase, este binevenit, dar nu cedez exclusivitatea.

De-asemenea, mă simt dator să vorbesc despre anumite situaţii legate de relaţia mea cu familia.

Grupul din Moscova, însărcinat cu răspândirea cărţilor, primeşte foarte multe scrisori şi telefoane referitoare la această chestiune. Lumea se lamentează că de la adresa specificată în carte nu se răspunde regulat la telefoane şi la scrisori.

Întorcându-mă din expediţie, am părăsit imediat Novosibirsk-ul. Despre întâmplările care au urmat o să vorbesc în cartea următoare.

Acum ştiu că firma mea se va dezmembra. Şi nu mai este nimeni acolo care să răspundă. O să mă ocup de problema asta imediat ce termin de scris. Cu soţia mea am vorbit doar la telefon. Sunt discuţii private, personale. Oricum, îmi cer iertare în faţa cititorilor pentru că am răspuns greu şi am expediat cărţile cu întârziere. Acum, acolo este fiica mea Polina. M-am întâlnit cu ea. Ea o să pună totul la punct ca pe viitor aşa ceva să nu se mai repete. Eu am vorbit mult cu fiica mea şi ea a înţeles tot. Am de gând ca în viitorul apropiat să-mi cumpăr un telefon mobil şi atunci o să pot răspunde personal.

O să răspund neapărat la toate scrisorile care-mi vor

sosi şi poate că o să le pot publica. Merită! Ele vorbesc despre Rusia, despre iubire şi despre aspiraţiile luminoase. În ele se află acea energie despre care vorbea Elena Ivanovna Rërih în cartea sa « Etica vie ». Vă mulţumesc pentru astfel de scrisori. Însă, acestei scrisori a unei fetiţe de treisprezece ani din oraşul Kolomna, pe nume Nastea, trebuie neapărat să-i răspund acum, ca de-altfel şi altor fete care mi-au scris şi continuă să-mi scrie. Iată scrisoarea:

Vă salut, Vladimir Megre!

Vă scrie Şankina Nastea, din oraşul Kolomna.

Am treisprezece ani şi sunt în clasa a şaptea. Am citit cartea Dumneavoastră << Cedrul Sunător. Anastasia >>. Mi-a plăcut foarte - foarte mult, însuşi cuvântul „plăcut" nu mi se pare potrivit - mi se pare prea puţin; după această carte, sufletul mi s-a încălzit şi mă simt mai fericită. Despre această carte mi-au vorbit foarte mult în spital, eu am o boală foarte gravă, trebuie să mă internez la fiecare două luni şi mi-aş dori tare mult să mă însănătoşesc. Cartea Dumneavoastră a fost pentru mine ca o rază de lumină în întunericul şi în incultura în care trăim. Îmi doresc enorm de mult să vă întâlnesc, dar mai ales s-o întâlnesc pe Anastasia; nu aţi putea să mă ajutaţi? Probabil, Dumneavoastră gândiţi:

<< Ce incultă şi nesimţită! >>, dar nu-i aşa. Înţelegeţi, aşa-i făcut fiecare om - până nu vede cu proprii ochi, nu crede. Nici nu ştiu ce să fac, să cred, să nu cred, (mama nu crede şi nici cei din jurul meu), cu toţii consideră fantastice toate astea. Şi de ce să nu recunosc, eu am crezut şi am crezut tare mult, cu toate că toţi în jurul meu spuneau:

<<< Basme, basme >>, dar am început să mă încurc. Vă rog, ajutaţi-mă! Eu cred că Dumneavoastră sunteţi un om curajos, aţi scris adevărul, poate nu tot, dar ceea ce aţi scris este adevărat, asta este sigur.

Ce s-a întâmplat între Dumneavoastră şi Anastasia, de aţi jignit-o? Apoi, s-a părut că nu era vinovată şi multe altele...

Eu consider că, în niciun caz, nu trebuie jignită aşa o persoană, chiar dacă, să admitem, este anormală sau este şarlatană (dar asta este o părere strict personală şi Dumneavoastră puteţi să nu fiţi de acord).

Vladimir, (scuzaţi-mă, dar nu vă ştiu patronimicul), Anastasia a născut copilul, şi dacă da, ce este fată sau băiat, şi cum a reacţionat soţia dumneavoastră?

O ultimă întrebare: Dumneavoastră aţi scris că bunicul şi străbunicul Anastasiei îşi şlefuiesc bucăţelele de cedru cu degetele, dar că şi Anastasia face aşa, în carte nu este scris. Dumneavoastră aţi neglijat sau cum este în realitate? Vă rog să-mi răspundeţi. (înţeleg că Dumneavoastră astfel de scrisori vă aduc cu sacul, dar măcar trei rânduri).
La revedere!!!

Anastasia.

Salut Nàstenka! Tu neapărat te vei face o fată sănătoasă, puternică sufleteşte şi frumoasă. O să-i cer Anastasiei, numai ce o să merg din nou la ea, să te ajute. Este adevărat că Anastasia are o opinie proprie asupra vindecării. Ea consideră că boala este un dialog dintre Dumnezeu şi om. Boala poate fi un avertisment sau o protecţie împotriva a ceva mai grav, ea mi-a arătat astfel de cazuri, o să vorbesc despre ele mai târziu, în cartea ce urmează. O să-ncerc s-o conving. Chiar dacă îşi menţine cu tenacitate punctul ei de vedere, susţinând că omul însuşi poate să se vindece de orice, fără urmări negative, că, deseori, un amestec din afară dăunează.

Nàstenka, tu judecă lucrurile pe baza accepţiunii tale, tu şi acum eşti mult mai puternică spiritual decât alţii şi asta e esenţial. Cât despre credinţa sau necredinţa celor din jurul tău în existenţa Anastasiei îţi răspund cu cuvintele unui om de la o conferinţă cu cititorii. Când mi-a fost pusă pentru a „n"-a oară această întrebare, el s-a ridicat şi, cu voce tare, a spus:

<< Oameni buni! Voi ţineţi în mâini un impuls de inspiraţie, zvâcnitoare gânduri, exortaţii şi idei! Ele se află în mâinile voastre. Ce altceva mai vreţi? Sânge, urină şi fecale pentru analize? Fără ele nu vă descurcaţi nicicum? Iar ce este mai important şi de la sine mult mai elocvent se află deja în mâinile voastre >>.

Înțelegi, Nàstenka, eu am înțeles că Anastasia, multora le e incomodă, și-ar dori ca ea să nu existe. Că ea încalcă multe priorități tehnocratice, criterii și postulate. Pe fundalul imaculat de ea generat, dintr-odată începi să-ți vezi propria mizerie, dar acest lucru nu este dorit întotdeauna. Pentru că noi vrem să ne socotim buni, deștepți și sfătoși, orice n-am face.

Anastasia a afirmat: << Eu exist pentru aceia, pentru care eu exist. >>

Mie mi s-a părut că această frază nu ascunde nimic deosebit. Cine vrea, să creadă. Cine nu vrea, să nu creadă. Însă am greșit. Unii citesc și cu ei nu se întâmplă nimic. Alții... Sufletele lor generează mărețe sentimente de iubire, bunătate și inspirație. Și se cerne peste omenire ca o ploaie primăvăratică poezia de iubire, poezia sufletului, harul de a întâmpina lumina, de a o amplifica și apoi de a o dărui celorlalți. Ei sunt cei care o simt și care știu că ea EXISTĂ.

Cât despre soția mea, Nàstenka, a reacționat, cred, așa cum ar fi făcut-o majoritatea femeilor. Am vorbit cu ea doar la telefon. În schimb, fiica mea Polina este dispusă să mă ajute. Ea a înțeles totul, îmi aduce scrisorile, mi-a adus-o și pe a ta.

Tu spui că nu a fost bine din partea mea că am jignit-o așa pe Anastasia. Nu e bine. Acum, așa ceva, nu aș mai face. Noi suntem unii și aceiași și diferiți, în diferite vremuri.

Fiul s-a născut. E un voinicel. Zâmbește tot timpul. Și Anastasia este veselă și exuberantă.

Salutări ție și mamei tale!

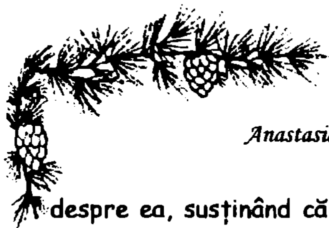
Îți urez fericire și bucurii în viață! Tu meriți toate astea. Tu ești puternică. Și poți să-i faci pe cei care te înconjoară să fie mai conștienți și mai fericiți.

***

Cât despre credincioși - elegante și întrebările lor.

Eu am discutat despre Anastasia cu iluminații slujnici ai Bisericii Ortodoxe și cu reprezentații diferitelor culte. Unii o văd într-o lumină bună, alții vorbesc cu reținere

despre ea, susținând că ar fi mai degrabă o mireană, că ar putea încălca adevăratele învățături şi ar putea da naştere unui nou cult ideologic sau altor lucruri până acum nemaivăzute. E rău că ea nu este botezată.

Mai amănunțit despre părerea ei asupra religiilor se vorbeşte în cartea a doua şi este într-adevăr absolut neobişnuită. Scriu aici câteva dintre spusele ei:

— Înțelegi, deja e bine că acestea vorbesc totuşi despre suflet, despre bine şi despre lumină. Care este mai justă? Nu pot judeca eu!

— Dar sectele? Sectele interzise? Acum le este clar tuturor că nu erau cum trebuie. Nu s-au comportat loial.

— Tu aşa crezi? Atunci, imaginează-ți! Înaintează un grup de soldați. Unul din față sau de pe marginea grupului calcă pe o mină şi moare. Se poate, desigur, spune: « Nu trebuia să păşească pe acolo, a greşit ». Însă, se mai poate spune şi că tocmai el i-a salvat pe ceilalți.

— Şi totuşi, care este religia cea mai apropiată ție, pe care-o înțelegi tu mai bine?

— Vladimir, dacă tu nu i-ai fi văzut şi nu ai fi vorbit niciodată cu părinții tăi, cu siguranță te-ai fi simțit îndatorat oricărui om care ți-ar fi vorbit de ei. Chiar şi dacă ar spune totul un pic altfel de cum este. Unde este adevărul, tu singur poți descoperi, cercetând înăuntrul tău, pentru că eşti tu urmaşul, copilul părinților tăi. Mie nu-mi trebuie intermediari...

***

Fie. Ajunge cu vorba despre îndoieli. Există o serie de fenomene plăcute, toate declanşate de Anastasia în realitatea noastră.

Ceea ce nu am crezut eu cel mai mult, a fost faptul că ea ar fi putut, cu adevărat, introduce ceva în texte. Aceste combinații ale ei, aceste ritmuri pe care le-a cules, cum spune ea, din adâncurile veșniciei. Însă, după lansarea primei ediții a cărții, în total patru mii de exemplare, s-a petrecut incredibilul! În multă lume au trezit atâtea senzații și sentimente încât instantaneu a început să plouă cu versuri. Acum, versurile sunt foarte multe. Le scriu pur și simplu oamenii, nu poeții profesioniști. Sunt atâtea versuri că s-ar putea publica o ediție separată.

În grupul din Moscova, care se ocupă cu cercetarea fenomenului "Anastasia", se vorbește că în nicio vreme, atât trecută cât și prezentă, în lume nu a existat o personalitate și o viziune care să declanșeze o astfel de avalanșă poetică, într-un timp atât de scurt.

Impresionant mai este și faptul că în prima carte nu se pomenește aproape nimic despre adevăr, despre lumină, despre Rusia, însă în majoritatea versurilor cititorilor se vorbește despre aspirațiile luminoase, despre adevăr și despre Rusia. Și, mi se pare mie, că vorbesc cu o deosebită inspirație. Asta m-a făcut să mă liniștesc pentru faptele Anastasiei. Pentru că în Biblie se spune cum se deosebește răul de bine, falșii predicatori de cei ce poartă adevărul. În Biblie scrie: « După roadele lor îi veți cunoaște ».

Și devreme ce dorința Anastasiei și combinațiile ei recheamă sentimente poetice atât de luminoase, atunci acestea sunt roade bune.

Am gândit chiar: « Dacă se va continua așa, atunci ea, cu siguranță, va face din cel puțin jumătate dintre ruși, poeți îndrăgostiți de Patrie, de Pământ și de natura înconjurătoare ».

Am sortat toate aceste versuri în câteva categorii

pe principiul: de la anonimi, de la militari, de la oameni care şi-au pus semnătura, de la funcţionari. Şi ştiţi ce reliefează această sortare?

Degeaba ne legăm uneori de societate şi inculpăm pentru necazurile noastre anumite pături sociale: afacerişti, militari sau funcţionari. Tuturor, inima le bate la fel în piept, printre toate aceste categorii există oameni sinceri care aspiră spre luminos, spre bun.

Necazurile... Probabil, necazurile şi le atrage fiecare singur.

(În loc de) Încheiere

Dragi cititori, în primul rând aş dori să mulţumesc tuturor celor care au făcut posibilă această minunată întâlnire: băiatului meu, Andrei şi soţiei mele, Iulia; Adinei şi lui Nicu precum şi lui Cristian Călugăru care mi-a acceptat ajutorul. Mulţumesc totodată tuturor celorlalţi, prietenelor şi prietenilor care răspândesc mesajul Anastasiei în ţară şi peste hotare.

Mărturisesc că prin apariţia acestei noi ediţii a primei cărţi Anastasia simt o mare uşurare în suflet. Recunosc, eu însumi greu am reuşit să o citesc la început... Şi totuşi, încet-încet, magia cărţii m-a cuprins, iar fondul minunat a învins forma agramată. Cărţile erau tipărite şi am hotărât să mergem mai departe cu seria, lăsând ca plasa formei primei cărţi să trieze oarecum cititorii Anastasiei.

Prima carte a fost un test şi pentru mine, iar acum, la dată aniversală, a apărut ediţia a doua a acestei minunate cărţi. Acolo, în poieniţa din taiga, cineva se bucură împreună

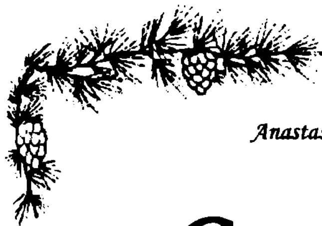
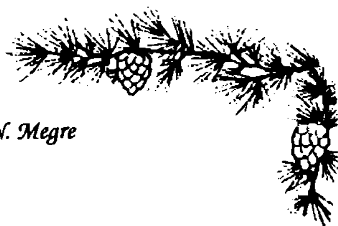

cu întreaga natură, la fel cum ne bucurăm şi noi. S-a născut primăvara, acum patru decenii - Anastasia.

Azi noapte mi-a venit să scriu câteva versuri pe care îndrăznesc să le dedic acestei minunate femei, în numele României. Totodată, îmi cer scuze de la toţi cei pe care acest gest îi ofensează în orice fel, de la cei pe care i-am rănit vreodată, cu sau fără voie; de la cititorii care, cu infinită răbdare, aşteaptă apariţia celorlalte cărţi ale seriei, precum şi de la cei cărora coletele puse le vin mai târziu decât se aşteaptă.

În acelaşi timp, sunt convins că visul Anastasiei cuprinde şi această minunată bucăţică de Pământ şi că această nouă ediţie a cărţii va mări considerabil numărul celor care intră în contact cu acest vis. Mă refer atât la trezirea spirituală a omului de rând dezrădăcinat şi rupt de natură, cât şi la „trezirea la concret" a oamenilor de spirit de care abundă România în paradoxul mizeriei cotidiene...

Oradea, 5 aprilie 2009

Colecție de poezii

Micuța Rază a Anastasiei

În deșertăciunea vieții
De firi singure-n noian
Din întinderi spațiale
Vine raza spre Pământ.

Strălucind, ea tot mai viu
Ca și aur ca și Soare:
"Oameni! Vă salut, sunt eu -
Zic ca fratele mai mare:

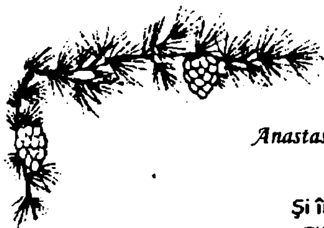
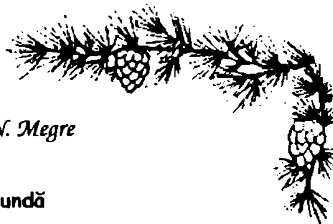
De iubire sunt trimisă!
Sunt trimisă pe vecie,
Vă apropiați, luați,
Mă ofer cu bucurie.

Așteptați, unde plecați?
Fața voastră e-n tristețe?
Sunteți părăsiți... O știu...
Cunosc totul pe-ndelete!

Oameni! Ce mai e cu voi...
Lumea este minunată.
Oameni, scumpii mei prieteni,
Eu pot totul, sunt a voastră."

Însă de la pas grăbită,
De la ascuțite tocuri
Într-un smârc înmocirlit
De puhoi fu îndesită.

Şi în mâl ea se-înfundă
Făr' a ţine supărare.
Şi în apă de izvor -
Minunată transformare.

Vai! Un puşti veni în fugă,
Fără teamă de noroi
Şi-n băltoacă picioruşe,
De la rază se-nfruptă.

Mama lui se supără,
Mâna spre copil şi-o duse.
Dar statuia înviată,
A lui Puşkin, aşa-i zise:

"Aşteptaţi! În copil,
Vă rog, nu daţi!
Acolo nu-i întâmplător,
Către inimi e în zbor.

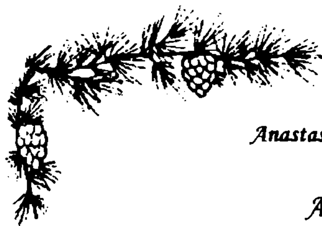
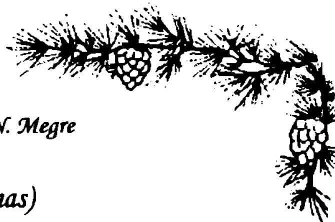
Atingeţi palma lui cea mică.
Toţi, poeţi de peste veacuri,
În palma-i s-or întâlni -
Şi în inimi vor trăi"
"Mamă! Mămicuţă! Mamă! -
În urma-i piciul alerga. -

Auzi, mămico, ciripit,
Ciripit voios de păsări?
Ştii, mămico, tu să ştii,
Într-o zi-ţi voi scrie versuri.

Fii, mămico, fericită -
Eu, aceasta îţi doresc.
Înţelege, eu aud...
Eu de parcă-am şi putut..."

- anonim -

Anastasia (Anas)

(referitor la chipul şi eroina cărţii lui V. N. Megre „Anastasia")

Megre ne-a împărtăşit-o în Rusia,
Cu-articole de ziar şi carte editată:
"Cedrul Sunător. Anastasia",
Ne-a îndreptat spre ei de-odată.

Melodios, poetic nume - „Anastasia",
Nu-i cunoscut de azi, de ieri,
Mai rar e întâlnit, de obicei,
„Nastena", „Nastiuşa"- e-aceeaşi melodia.

Cu mare caracter rusesc, modest,
Doar orăşence Naste-am cunoscut.
Acum, în poieniţa din taiga
Văd o frumoasă Zeiţă pământeană.

Siberiana Anas - creată de natură,
Aduce lumii ce-o-nconjoară pacea,
În gându-i loc de cinste fiecare are:
Mulţimi de plante şi diverse animale.

Gândiri, simţiri a lumii ea pricepe,
Ea lesne citeşte raţiunea siderală.
Şi nu există chiar nimic ce se concepe,
Ce nu ar stăpâni perfect ea, bunăoară.

Anas cea văzătoare tratează şi-întremează,
Şi Cedrul Sunător cu forţa-i o sporeşte.
Iar logica şi sensul exprimării sale
Şi bogăţia-n veşnicie o găseşte.

Anas analizează, natura protejează,
A vieţii armonie e existenţa sa.
Şi Anas intuieşte, în stele ea citeşte,
Nimic nu-i imposibil pentru ea.

- N. Mihailov, Moscova -

Tânăra şi blânda Vrăjitoare

Dolmenele
Din Ghelendjik.
Ne-ntorc spre anii ce-au trecut...

Timpul ne-a crăpat un pic fereastra,
Pentru ca întinderile eternităţii...
Să le înţelegem, să le apreciem,
Să le simţim, să le cunoaştem.

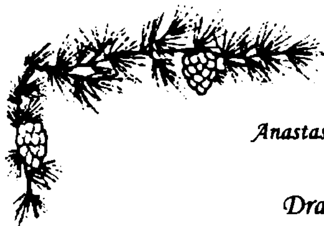
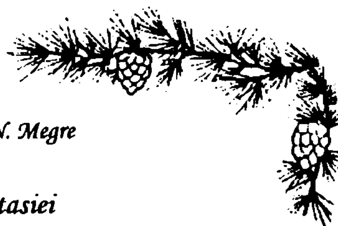
Prin lumina bunătăţii, în bolţile albastre,
Trecând peste pragul meu limită,
Voi veni la tine, Anastasia,
Renăscută,
Într-o clipită!

Eşti floarea Raţiunii şi-a Voinţei,
Forţa o ai din pădurea de cedru,
Dar şi din gânduri atât de minunate,
Încât în ele cred fără ezitare
Orice animal şi pasăre,
Furnica... Şi fărâma - Ierbuşoară,
Şi şarpele.

Tânără şi blândă vrăjitoare,
Care ai tulburat lumea cea mare...
Astăzi de la aceste idei minunate-ale tale
Se varsă lumina pe pământ, strălucitoare!

- O. T. Vealşina, Ghelendjik -

Dragostea Anastasiei

Mă voi ruga pentru tine, eşti iubită.
Femeia celui pe care-l iubesc,
Eşti dorită de el, vei fi fericită.
Vei fi fericită, precum îmi doresc.

Fii grijulie cu el - cel puternic, slab, curajos,
Fii grijulie cu el - cel nechibzuit,
Fii grijulie cu cel pe care eu îl iubesc.

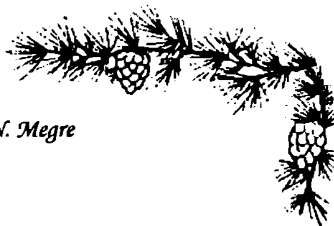
Zilele mele-au trecut grăbite,
Parcă pârlite de-un dans ameţitor,
Rapid s-au scurs anii,
Şi fiul paşii-i făcu repejor.
Tatăl tău e cel mai minunat,
Cel mai minunat!

Eu n-am reuşit să mă las descoperită...
În viaţă aşa se întâmplă-al meu fecior,
Uimit să se lase de-o altă femeie, fericită.

Vântul de primăvară vă va mângâia
Şi-mi va povesti prin foşnetul frunzelor,
Cât îi este de cald
Şi cât îi este de plăcut
De la mâinile tale,
De la buzele tale.

Nu voi îndrăzni să-l distrag
De la căldura ochilor tăi şi de la tandreţea ta.
Dacă astea nu vor ajunge,
O rază de soare
Vă voi trimite -
Voi alunga necazul.

Vor zbura anii.
Şi într-o noapte posomorâtă
Viața vi se va părea fără rost,
Eu spre pământ mă voi îndrepta cu o stea-nvăpăiată
Voi alunga din suflete bezna nopții coborâtă.

Şi voi apuca
Să mă rog pentru tine, femeie,
Iubita celui pe care-l iubesc,
Ca dragostea
Să nu se ofilească.

- anonim -

Pentru Anastasia

Eu dedic femeii poezia.
Sunt militar. Aviator.
Nu am avut afinități spre poezie.
Dar inima-mi cuprinsă de văpaie.
Totul mi-a pârjolit în piept
Anastasia!

Nu mi-o luați în nume de rău.
Nu pot să nu Vă iubesc.
Chipul Dumneavoastră, pornirea ce freamătă,
Sunt mai puternice decât motorul ce urlă.
Mecanismul de zbor e oprit ... Vizibilitate pierdută...
Într-o clipită explozia urmează,
Însă chipul Dumneavoastră,
Raza Dumneavoastră licărește.
Menține viața pe aripile-nguste.

O clipă.
Doar una. Visam,
Când şasiul pământu' atingea,
Să devin o iebuşoară micuţă,
De degetele Dumneavoastră
Atinsă.

- anonim -

***

Răsună pădurea de cedru

(O dedic lui Vladimir Megre)

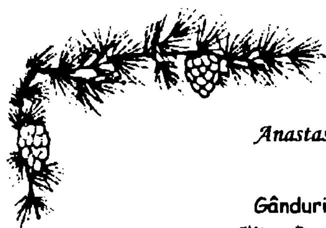
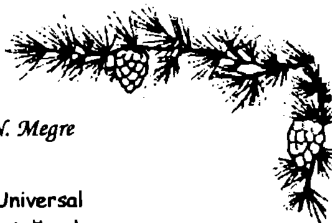
Miros de cedru siberian a venit,
Se simte aroma de nord, de răşină,
Taigaua e jumătate Pământ -
Taiga, ca un cântec făr' de sfârşit.

Aicea Cedrii tihna străjesc,
A Pământului energie,
Lumina în suflet o răspândesc
Răsună şi oamenilor grăiesc:

La noi sălăşluieşte Anastasia
În puritatea spiritual-a pădurii,
Aici conservată-i, ferită, Rusia
Prin sfânta bunătate sufletească-a omenirii.

Pădurea transmite gânduri, îndemnuri - Porniţi!
Pe calea înaltă - Dumnezeiască, -
Esenţa lui Veles, Krişna, Ramos, Şiva,
Esenţa lui Hristos, Allah şi Buda.

Gânduri sacre, Logos Universal
Către Rusia-n puritatea străveche,
Zboară ca viscolul hibernal,
Îndeamnă spre vis sufletele.

Exist pentru toţi, pe diferite căi,
Am toate forţele luminii alături,
Şi trezire-acelora o dau eu,
Care-s cu faţa spre Dumnezeu.

Înclină-te-n faţa Rusiei sfinte,
În faţa Domnului care te-a creat,
În sunetul necontenit de Cedru,
Care lumină - iubire-a binecuvântat.

Întoarceţi-vă totuşi, ruşilor,
Plecaţi-vă în inimi către stele:
Templul există în Rusia
Pe râurile Ob', Lena, Iana.

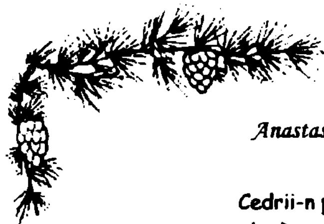
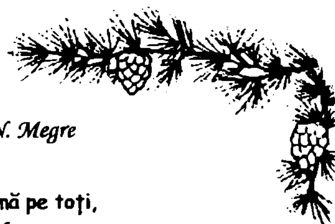
Intraţi cu toţi pe căile luminii,
Spre ceruri tot mai 'nalte vă-nălţaţi,
Iar prin scop şi acţiunile minţii,
Rusia la Dumnezeu s-o înturnaţi.

Cedrul - străjer de Cosmice Energii, cel sunător
Aşteaptă în taiga ca Dumnezeu - salvator
Pe cei care pe Rusia iubesc,
Şi inima altora şi-o dăruiesc...

„Trăieşte în pace, natura iubeşte,
Fii conştient şi-adevărat grăieşte,
Soarbe lumina-nţelepciunii din popor,
Calea-n lumină arată tuturor!

Anastasia îi cheamă pe aceştia
Ca să primească energia mea,
Ca bunele forţe - lumina
Pe urmaşi să-i poată ajuta."

Cedrii-n pădure îi cheamă pe toţi,
La Dumnezeire, către frumos -
Pe calea speranţei:
„Treziţi-vă, oameni, şi cărţi deschideţi,
Cunoaşteţi şi mergeţi spre alţii,
Duceţi un vis de suflet luminos!"

Întinderile-n Cosmos deschise sunt
Spre-înaintaşi, spre toţi ce s-au trezit,
Ce merg către culmi - cu forţă unită,
Pădurea răsună, de Cedrii ea sună.

- I. I. Koltunov -
- Preşedintele Asociaţiei "Cosmos" -
- Comitetul Cosmonauticii din Rusia, Moscova -

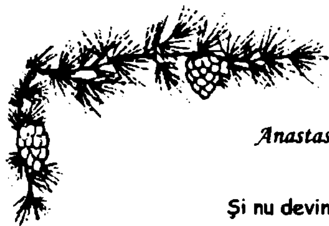
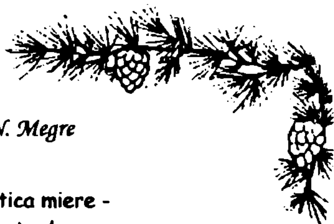
Două Zeiţe

Nu veni la batjocora mea:
Să mă binecuvântezi cu mut reproş,
Nici mâna ta şi nici privire-ascunsă
Nu-mi scoate crucea din pieptu-mi păcătos.

Nu sperie un strigăt pământean
A sufletescului cerească-mpreunare,
A minţii şi simţirilor noian
Nu blestemă cea sacră clipa cu ocară.

De toate sunt pe lume: raze şi furtuni,
Văpaia iubirii - a degetelor dureros trosnet,
Flamură şi scrum, sânge şi lacrimi,
Există şi-a minţii minciuni,
Dar şi adevăr în sentiment!

Şi nu devine-amară sălbatica miere -
Pelinul dulceaţă nu poate da:
Fariseu - nu înţelege ce lumescul cere,
Pe înţelept lumea de apoi va judeca.

Şi vor învia în albastrul cer
Frumoasele poveşti, epistole şi flori!
Cât sunt încă viu, pe pământ... vor fi
Două Zeiţe: Poezia mea şi Tu!

Dar nu coborî versul la tăcere -
El nu moare, niciodat' nu piere!
În vers tu eşti eternă, noi suntem trecători,
Ca moartea şi-a omului înviere...

- G. Pautov, fizician -
- Krasnodar -

De Ziua Ta

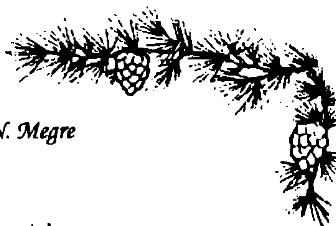
Anastasia, pură bucurie!

În simplitatea vorbelor mărețe,
Nestăvilită forţă am găsit.
Şi-n viziunea timpului sosit,
De ea prefigurat, m-am regăsit!

Anastasia, nume - poezie!
De Ziua Ta, Mulţi Ani să ne Trăieşti!
Pământul tău, Pământul nostru va să vie,
În verde-crud, vindecător a şi venit!

Anastasia, nume de magie!
Magia simpl-a omului de rând,
Natura toată, freamătă, învie,
Lumină verde-albastră pe Pământ

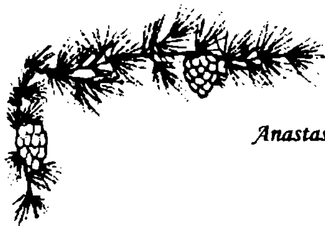

Anastasia, pură bucurie!
De Ziua Ta, Mulți Ani să ne Trăiești!
Pământu-ntreg te-mbrățișează în frăție
Și te iubește tandru, la fel cum tu-L iubești!

- Emil Cocian, Oradea -

Websaitul dedicat operei lui Vladimir N. Megre
– autorul seriei „Cedrii sunători ai Rusiei"
www.Anastasia.ru

Despre serverul "Anastasia.ru ":

Pe acest sait se discută despre ideile Anastasiei şi ale lui Vladimir Megre din seria „Cedrii Sunători ai Rusiei".

Aici se întâlnesc Prietenii. Nu doar aceia care au citit cărţile seriei „Cedrii Sunători ai Rusiei", dar şi aceia ale căror suflete au îmbrăţişat ideile Anastasiei, aceia care aspiră la clădirea micilor lor Patrii – a acelor Spaţii de Iubire a căror menire este să alinte Neamul de-a rândul veacurilor. Ei se adună aici din diferite oraşe şi ţări – aceia care sunt imboldiţi de făurirea unui minunat Viitor.

Unii au intrat pe acest sait pentru a găsi prieteni, oameni cu aceleaşi gânduri sau vecini, alţii pentru a-şi împărtăşi Visele, alţii pentru a avea parte de un sfat sau experienţă. Dar, cu toţii intră pe sait atraşi de inspiraţie!

„Deja spre sfârşitul perioadei Vedice, înaintea vieţilor oamenilor măreaţă dezvăluire se înfăţişă, - a spus Anastasia, - Descoperire care nu are egal în întreaga istorie a civilizaţiei umane pe Pământ. Au cunoscut aievea oamenii puterea gândirii colective. Un singur gând ar putea face ca pe Lună să crească o floare, ar putea să creeze atmosfera prielnică omului, o grădină să sădească şi cu a sa iubită pereche în ea să trăiască. Însă, înainte de astea, gândul va trebui ca întreg Pământul în grădină de paradis înflorită să-l transforme.

Şi asta se poate face doar prin gândire colectivă.

Şi asta se poate face deja de pe acum.

Pentru asta, cea mai importantă este trezirea Visului uman, Vis împreunat cu Visul lui Dumnezeu - Tatăl nostru!"

Anastasia vorbeşte aşa despre asta: „Se poate spune şi mai mult: printre grămezile de pietre artificiale, familiile de oameni nu trăiesc, ci dorm. Cu toate acestea, în visul lor hipnotic, deasupra corpurilor, ca o sămânţă vie, o celulă freamătă. Ba moare, ba se frământă de parcă ar fi mii şi mii, tot chinuiindu-se să-i trezească pe adormiţi, „Vis" se cheamă ea - celula vie. Şi îi va trezi! Şi-atunci, din nou, familiile de oameni vor creea oaze minunate pe Pământ."

Creşte energia Visului! Cu fiecare nou sosit pe acest sait se amplifică! Din ce în ce mai puternic devine gândul creator al oamenilor, din ce în ce mai clare devin viziunile unui Viitor luminos de ei create! Cântecele, versurile şi tablourile de cititori create într-o unică viziune se înmănunchiază, viziune percepută de la distanţă de către fiecare. Se trezesc ved-ruşii: cu toţii laolaltă şi fiecare în parte! Distanţa nu i-a încurcat deloc în asta!

"Şi fie ca azi Veda soarelui bineţe să-i dea
Într-o ţară unită şi nepustiită!
Eu ştiu că inima vreounui Prieten pe undeva bate,
Şi că unul sau altul pe mine mă pomeneşte!"

Ved-ruşii treziţi, pe acest sait scriu istoria viitorului Patriei lor. Împreună, ei le formulează un mod de trai demn urmaşilor lor fericiţi.

Dacă sunteţi novici, puteţi să aflaţi despre cele mai recente evenimente în secţiunea "Noutăţi". Cu prietenii vechi sau noi puteţi să vă împărtăşiţi gândurile pe forumul în care

cititorii discută pe temele cele mai actuale. Iar dacă sunteți îmboldiți de simțăminte pe care vreți să le dăruiți prietenilor, intrați neîntârziat în secțiunea "Creația" - și vă alăturați inspiratelor creații ale cititorilor cărților lui V.N.Megre.

Şi fie ca Patria noastră să strălucească în Creație, în care se va afla şi o părticică a Sufletului vostru!

Toate propunerile voastre le puteți trimite pe adresa electronică a Fondului cultural şi de susținere a artei <<Anastasia>> din oraşul Vladimir: fond@anastasia.ru, sau prin poştă la: 600000, Federația Rusă, oraş Vladimir, căsuța poştală 126, „Fondul cultural şi de susținere a artei <<Anastasia>>".

CUPRINS

Dianuşa - 2009 - Tg. Neamţ
www.editura-dianusa.com
redactia@editura-dianusa.com